

Chồng Quý (Quý Phu)

Contents

Chồng Quý (Quý Phu)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	47
13. Chương 13	54
14. Chương 14	60
15. Chương 15	66
16. Chương 16	72
17. Chương 17	78
18. Chương 18	84
19. Chương 19	90
20. Chương 20	96
21. Chương 21	101
22. Chương 22	106
23. Chương 23	109
24. Chương 24	114
25. Chương 25	118

Chồng Quý (Quý Phu)

Giới thiệu

Thể loại: Linh dị, ngược luyện tình thâm, kiếp trước kiếp này, HENhân vật chính: Liên Thanh x Tạ Đình CaEdit: Bút C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-quy-quy-phu>

1. Chương 1

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bỉ Ngạn Hoa

Lại đến....

Đột nhiên không khí xung quanh trở nên lạnh giá, ô tô đang chạy chợt dừng lại, tài xế sợ hãi nhìn qua kính chiếu hậu thì thấy có người ngồi ở ghế sau xe, tay cầm vô lăng run lên không nói được một lời.

Liên Thanh ấn trán, trên cánh tay truyền đến cảm giác lạnh như băng, cậu không cần nhìn cũng biết đó là gì, việc này không phải là lần đầu tiên...

Tài xế kinh hoàng mở cửa xe, muốn bỏ chạy, nhưng lại phát hiện cửa không sao mở được, chỉ biết ngồi co ro tại chỗ không biết nên làm gì, chỉ biết nhắm chặt hai mắt không dám nhìn lại phía sau.

Ngoài xe, bầu trời đã thay đổi, mưa lất phất lẫn sương mù, chỉ trong chốc lát đã không nhìn rõ thứ gì, hiện tại muốn tìm đường về nhà cũng không thể. Sau khi việc này xảy ra, người trong nhà không dám để cậu ra ngoài một mình, mỗi ngày đi học từ trường về nhà đều có người đưa đón, nhưng không ngờ lại thường xuyên gặp chuyện thế này.

Liên Thanh yên lặng cúi đầu, cho dù hết sức xem nhẹ thứ bên cạnh, nhưng dư quang nơi khóe mắt vẫn thấy được cánh tay tái nhợt, mái tóc xám trắng cùng hơi thở chết chóc, móng tay thâm tím như muốn đâm vào trong thịt cậu.

Miếng ngọc cầm trong tay gần như bị cậu bóp nát, thỉnh thoảng trong chớp mắt cậu lại muốn cười. Cái gì mà đại sư đọc qua bảy bảy bốn mươi chín ngày ban phép, cái gì mà bảo bối ngọc bài liên thông với linh hồn để che chở bảo vệ, đều thối lắm!

Không khí như đông lại, không có âm thanh nào, tài xế ngồi ở ghế trước cũng không dám thở mạnh. Liên Thanh biết cậu chạy không thoát, không thể nào chạy thoát....

Bên tai có gió lạnh thổi qua, cơ thể Liên Thanh bắt giác cứng đờ, chợt nhớ đến cái đêm mãnh liệt đó, kích thích đầu óc cậu, tai bị đôi môi lạnh như băng ngậm lấy, giống như hai khối băng. Liên Thanh giật mình, trong nháy mắt cậu mất trở nên tàn bạo, chợt xoay người, cầm ngọc bài trong tay đập tới.

Thứ kia dường như đã sớm phòng bị, lập tức biến mất, chỉ để lại một luồng gió rét lạnh thổi vào mặt Liên Thanh, có hơi đau, hình như là đang cảnh cáo cậu.

Liên Thanh thở hổn hển nhìn ra ngoài cửa xe, trong sương mù mờ hồ có một bóng đen đang lảng lảng đứng. Bỗng dưng cậu giật mình, muốn đẩy cửa xe đi ra ngoài. Lúc này người tài xế ngồi phía trước vội vàng kéo cậu lại: “Cậu chủ, cậu chủ không được!”

Cậu nhìn người tài xế, dường như tỉnh lại, đứng.... Làm sao cậu có thể đi xuống.... Cậu không thể tưởng tượng nổi, sương mù bên ngoài cũng dần dần tan ra, tất cả lại trở về bình thường. Liên Thanh lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng phát hiện bọn họ đã ở bên ngoài biệt thự nhà cậu.

Liên Thanh mệt mỏi về đến nhà, nằm xuống liền ngủ mất, ngay cả mẹ cậu - một người phụ nữ lễ độ, nhìn thấy sắc mặt con trai trở về cũng thấy bất thường, cảm thấy có vấn đề, vội gọi tài xế đến hỏi.

“Làm sao có thể? Giờ này mới mấy giờ, không thể như vậy được.” Mẹ cậu nghe xong cũng sợ hết hồn hết vía, hiện tại là mùa đông, tuy rằng trời tối sớm, nhưng bây giờ cũng mới 8 giờ mà thôi, thứ kia làm sao lại đến sớm như vậy.....

Ngay cả cha cậu nghe xong cũng trầm mặt, hít một hơi thật sâu, không ngừng suy nghĩ. Năm xưa ông cũng là chủ thầu, trước khi thi công cũng phải cúng kiến chào hỏi. Những thứ kia tiếp xúc không ít, đúng là có lợi hại, nhưng lần này, ông có biện pháp nhưng không chắc. Ông cho Liên Thanh ngọc bài trước, chính là đi tìm người cậu, làm ra ngọc bài là một đại sư có đạo hạnh cao thâm, bản thân miếng ngọc cũng là một bảo bối trừ tà, nhưng Liên Thanh vẫn bị quấn.....

“Sao ông không nói gì, phải làm sao bây giờ a?” Mẹ cậu vỗ bàn hỏi.

Cha cậu làm hành động bảo là yên tâm, một lúc lâu mới lấy điện thoại ra bấm số: “Là tôi, lần này phiền ngài một chút, đúng đúng, lần trước không phải ngài nói...” Cha cậu vừa nói chuyện điện thoại vừa cười, sau khi nói chuyện xong mới an lòng.

Đối với loại chuyện này, người nhà đương nhiên không dám trì hoãn. Hai ông bà chỉ có một người con trai là Liên Thanh, cũng sợ cậu xảy ra chuyện không may, dứt khoát xin cho cậu nghỉ học hai ngày, ở nhà nghỉ ngơi, chờ vị cao nhân kia đến.

Liên Thanh cũng vui vẻ thoải mái, mỗi ngày đều đọc sách phơi nắng ở bên ngoài, thứ kia không lúc nào là không tồn tại bên cạnh cậu. Liên Thanh cảm giác được nó, chỉ cần thứ đó vừa xuất hiện, bầu không khí lập tức thay đổi. Liên Thanh sợ nó, thậm chí là ghét! Nhưng cậu không có biện pháp nào!

Vị cao nhân sờ bộ râu dài, nhìn tướng tá, tay chân, mặt mũi của Liên Thanh, sau đó thì chau mày, vẻ mặt cao thâm khó lường. Tất cả mọi người đều nín thở, một tiếng cũng không dám nói.

“Hai con người!” Vị cao nhân dùng đôi tay khô cằn xoa lên mắt Liên Thanh, con người hiện ra sau cặp kính mắt, hai con người gần như chồng lên nhau.

Hai con người của Liên Thanh nhìn cũng không rõ, cậu cũng không hi vọng người khác thấy rồi nói này nói kia, cho nên ngày thường đều dùng cặp kính dày che lại.

“Đại sư.... Con trai chúng tôi, nó.....” Người mẹ nóng lòng nhỏ giọng hỏi.

Vị cao nhân khẽ thở dài: “Thật kỳ lạ, quý tử rõ ràng có hai con người, nhưng theo số mệnh, rõ ràng không nên gặp việc này mới phải, mệnh này chính là tướng đại phú đại quý! Không đúng! Không đúng a!”

Mấy người xung quanh đều bị lời nói của cao nhân làm cho tim đập như sấm: “Đại sư.... Ông có ý gì?”

“Ta hỏi cậu, cậu từng gặp những thứ kia chưa?” Trên gương mặt già nua của vị cao nhân chỉ có đôi mắt tỏa ra tinh quang, quan sát Liên Thanh từ trên xuống dưới.

Liên Thanh gật đầu: “Từ nhỏ tôi đã có thể thấy những thứ kia, chúng thường xuyên đến tìm tôi, nhưng tôi giả bộ như không nhìn thấy chúng.”

Cao nhân nhướng mày, không thể tin hỏi: “Cậu nói cậu có thể nhìn thấy những thứ đó? Chẳng lẽ chúng không hại cậu?”

“Không! Chúng nhìn thấy tôi thì rất vui, thường xuyên di chuyển xung quanh tôi, nhưng tôi không để ý đến chúng, chúng nó liền bỏ đi.” Liên Thanh bình tĩnh trả lời. Còn nhớ lần đầu tiên cậu nhìn thấy là thứ cả người đầy máu me nằm dưới đất, cậu còn kéo ngón tay mẹ cậu.

Cậu nhìn, mẹ cậu hoảng sợ lôi tay cậu đi, nói với cậu từ này về sau nếu thấy những thứ kia thì cứ giả bộ làm như không thấy.

Khi còn bé Liên Thanh không hiểu, chỉ biết là phải nghe lời mẹ cậu, sau này khi cậu đã hiểu chuyện thì cũng trở thành thói quen. Bao năm qua đều như thế, thật sự là không còn sợ, chỉ là....

“Có một thứ có thể chạm vào tôi, trước đó những thứ kia không chạm được vào tôi.” Liên Thanh nắm chặt tay, chỉ cần vừa nghĩ đến nó, trên người cậu đều lạnh đi.

Ánh mắt vị cao nhân vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ: “Không sai! Cậu là người thuần dương lại có bát tự* tốt, những thứ đó căn bản không thể tiếp xúc với cậu, cho nên...” Vị cao nhân nhìn đến tờ giấy đỏ trên bàn.

(Bát tự: ngày tháng năm sinh, những người có bát tự thuần dương thì không nhìn thấy ma quỷ.)

“Để ta thử xem sao.”

Vừa nói, vừa viết ngày tháng năm sinh của Liên Thanh vào tờ giấy đỏ, lại lấy vài món đồ từ trong túi ra, đem giấy đỏ xếp thành hình vuông, tiếp theo nhét vào trong mai rùa, đem lư hương bày ra trên bàn, đốt ba cây nhang: “Cậu qua đây, đốt nhang đi.”

Liên Thanh cầm nhang, hướng về mai rùa lấy một cái, sau đó cầm nhang cắm vào lư hương.

Vị cao nhân hít một hơi, năm ngón tay phải khép lại, chợt vỗ về phía mai rùa, bỗng nghe thấy phốc một tiếng, mai rùa nguyên vẹn đột nhiên bốc cháy, vị cao nhân kinh hãi.

“Việc này, việc này...” Mẹ cậu cũng sợ hết hồn, hai tay che ngực đứng bật dậy, mặt đầy lo lắng, sắc mặt của những người khác cũng không tốt.

Chờ lửa trên mai rùa tắt, vị cao nhân thoáng do dự không biết có nên cầm xem không. Đến khi ông cầm mai rùa lên thì phát hiện giấy đỏ bên trong vẫn nguyên vẹn, trong lòng càng chấn động, mai rùa nứt ra, một bộ quần áo con nít bằng giấy đỏ rơi ra.

“A!” Vị cao nhân la lên, chợt nhìn về phía cậu thang tầng hai, trên mặt đầy mồ hôi, đôi môi run rẩy cầm lấy túi xoay người bỏ đi.

Sự việc xảy ra bất ngờ làm cho những người ở đây không biết làm thế nào, ngay cả cha cậu cũng vội vã chạy theo: “Đại sư sao lại bỏ đi, ông còn chưa chỉ cách cho tôi mà.”

Vị cao nhân liên tục gãi đầu, dưới chân vẫn vội vàng đi như bỏ chạy: “Xin lỗi! Ta không giúp được quý công tử, xin mời cao nhân khác!”

Cha cậu vừa nghe xong thì nổi nóng. Ông nghe bạn ông nói, vị cao nhân này rất tài giỏi, là người có mặt mũi trong giới tu đạo, làm sao lại như vậy? “Đại sư ông làm vậy không phải muốn lấy mạng chúng tôi sao, chúng tôi chỉ có một đứa con trai, ông phải giúp chúng tôi a!”

Vị cao nhân đi được đến cửa Liên gia mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhỏ giọng nói với cha cậu: “Quý công tử đã chọc đến nhân vật lớn, ta sợ rằng không được, nếu các người thành tâm thì đi tìm người này ngay.” Vừa nói vừa lấy một tờ giấy kín đáo đưa cho cha cậu.

Liên Thanh nhìn bộ quần áo nhỏ trên bàn, ngón tay khẽ run, giật lấy rồi tàn bạo xé nát nó. Cậu bất chợt ngẩng đầu nhìn lên lầu, trong nháy mắt, tựa hồ cậu thấy người kia, mái tóc đen thật dài sau lưng, khóe môi khẽ nhếch lên nở nụ cười lạnh, từ trên cao nhìn cậu, như cười cậu ngây thơ không biết tự lượng sức mình.

Có lẽ người khác không biết bộ quần áo đỏ kia là gì, nhưng Liên Thanh lại rất rõ ràng! Cậu ngàn lần không nên, trăm lần không nên....

Hiện tại Liên gia bị bao phủ trong bầu không khí sợ hãi, ngay cả cha cậu cũng bận rộn cả đêm tìm người giúp, mẹ cậu thì cả ngày cậu thần bí phát, chỉ có Liên Thanh là không sợ hãi như tưởng tượng, vẫn như thường ngày.

Ánh nắng mặt trời ban ngày làm cho Liên Thanh cảm thấy an toàn, bởi vì thứ kia không xuất hiện vào ban ngày. Liên Thanh ngồi dưới bóng cây, nhìn vào quyển sách trong tay, bất giác nghĩ về buổi tối hôm đó....

Ở trường học, Liên Thanh tham gia vào một nhóm hội họa, thường xuyên vẽ chân dung người. Cậu có người mẫu riêng, là một đàn em học năm nhất đại học, nhà ở nông thôn, từ nhỏ đã làm việc nặng, cho nên cơ bắp rắn chắc, chính vì thế mà Liên Thanh nhìn trúng.

Liên Thanh thích người yên lặng, nhất là khi vẽ, không thích người khác quấy rầy. Người mẫu của cậu cũng biết cậu có thói quen đó, cho nên chỉ có thể chờ cậu vẽ xong.

Ngày đó Liên Thanh rất có hứng thú vẽ, những nét vẽ thanh thoát, rất chuyên chú, chờ cậu vẽ xong thì phát hiện đã trễ lắm rồi.

Đàn em khóa dưới mặc quần áo xong, từ phòng thay đồ đi ra, nhìn thấy Liên Thanh đang thu dọn dụng cụ, lại nhìn ngoài cửa sổ: “Trời tối rồi! Anh còn phải về* sao?”

(* chú thích: bên Trung có quy định: bất cứ sinh viên nào cũng phải ở trong kí túc xá. Nếu sinh viên có gia đình ở thành phố thì cũng chỉ được về nhà vào cuối tuần. Những người về nhà hàng ngày thường là về lén, không báo cho quản lý kí túc xá biết)

Liên Thanh quay đầu, một đôi mắt đen nhánh nhìn cậu, cặp mắt kia như có sức hấp dẫn vô tận. Liên Thanh bị đàn em hỏi thì có chút ngượng, gãi đầu: “Về, em cũng trở lại ký túc xá đi.”

Đàn em do dự một chút mới nói: “Để em đưa anh ra ngoài cổng trường.”

Liên Thanh cũng không từ chối. Hai người đi ra với ánh trăng trên bầu trời cùng không khí lạnh lạnh. Lúc chia tay Liên Thanh có nhìn thời gian, là 10 giờ đêm, khoảng thời gian này người trên đường rất ít, nhà cậu cũng không xa trường học lắm.

Đeo giá vẽ đi trên đường, Liên Thanh đối với những thứ kia đột nhiên bay đến bên cạnh cũng không còn hoảng sợ, những thứ kinh khủng hơn cũng đã gặp hết trong mười tám năm qua rồi, sớm không còn cảm giác, nhưng điều làm cậu thấy kỳ lạ chính là tối hôm nay ngay cả một con cũng không thấy.

Trên đường vắng tanh chỉ có ánh đèn đường mờ ảo, gió lạnh thấu xương thỉnh thoảng thổi qua, đi trên đoạn đường này đã rất nhiều năm hiện tại lại thấy nó dài quá.

Liên Thanh ôm giá vẽ, cứ cảm thấy là lạ ở chỗ nào, chân bắt giác bước nhanh hơn. Ngay lúc ấy, một bóng trắng mờ hồ xuất hiện phía trước, hành động quỷ dị kia làm Liên Thanh dừng bước.

Chỉ thấy bóng trắng kia lắc lư hai ba cái đã đến trước mặt Liên Thanh. Lúc này đôi mắt Liên Thanh trở nên đau nhói, mắt kính rơi xuống. Khi ngẩng đầu lên, trước mắt lại là cảnh tượng khác.

Mấy người mặc đồ trắng nhảy quỷ dị theo nhịp, trong tay cầm theo kèn trống bằng giấy, nhắc lên cổ kiệu trắng tuyết có tám người khiêng đi đầu đội ngũ, mà trên rèm cổ kiệu chỉ có duy nhất một chữ hỷ.

Khi nhìn rõ, Liên Thanh chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng. Cho dù lần đầu tiên gặp nhưng cậu cũng biết đã đụng phải cái gì. Giờ cậu muốn tránh cũng không kịp nữa, thậm chí cứ đứng như bình thường, cậu cho đám này không chú ý đến cậu.

Nhưng mà ngay lúc cậu đang do dự, tám con quỷ khiêng kiệu đột nhiên bay về phía cậu. Liên Thanh còn chưa kịp lui về sau thì nghe ‘phịch’ một tiếng, chờ cậu mở mắt ra thì phát hiện cậu đã ngồi trong không gian nhỏ hẹp, bên tai mơ hồ nghe âm thanh diễn tấu, cậu lập tức biết mình đã ở trong kiệu!

Liên Thanh chỉ cảm thấy tóc gáy toàn thân dựng đứng cả lên, cậu mà lại ngồi trong cổ kiệu giấy! Hơn nữa cổ kiệu này là cổ kiệu dành cho quỷ! Cậu liều mạng gõ xung quanh, muốn gõ thủng cổ kiệu.

Trên đường mồn hoang vu chợt lóe lên đội ngũ rước dâu quỷ dị, khi nhìn kỹ lại, dường như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra....

2. Chương 2

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Bị nhốt bên trong cổ kiệu, cảm giác hết sức quỷ dị, tim đập loạn nhịp, mồ hôi theo trán chảy xuống. Đang lúc cậu lo lắng, bỗng nghe bên ngoài như có chuyện gì xảy ra, cổ kiệu bắt đầu không ổn định.

Trước mặt đội ngũ rước dâu xuất hiện một đội ngũ rước dâu khác, trang phục đỏ tươi, đối lập hoàn toàn với trang phục trắng như tuyết của bọn họ. Hai đội ngũ gặp nhau, không ai nhường đường ai, sau đó chúng đụng nhau, trong nháy mắt hóa thành hư không.

Vốn Liên Thanh đang ngồi trong cổ kiệu, lúc này lại đứng. Cậu ngơ ngác nhìn xung quanh, căn bản không biết cậu đang ở chỗ nào, sớm đã không phải là con đường trở về nhà, bốn phía dưới chân đều là cỏ khô, cách đó không xa, Liên Thanh nhìn thấy một con sông, lạnh như băng.

Dưới ánh trăng, nước sông gợn sóng lấp lánh.

...

“Liên Thanh! Liên Thanh!” Một giọng nam vô cùng kích động gọi cậu.

Đang nhớ lại, Liên Thanh chợt giật mình, sắc mặt ảm đạm, trợn to mắt nhìn người đến. Hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

Ninh Viễn thở hổn hển ngồi vào bên cạnh cậu, lòng nóng như lửa đốt: “Cậu không biết sao? Đàn em làm người mẫu cho cậu chết rồi!”

Tim Liên Thanh thất lại, cậu đau đớn suýt nữa nghẹt thở. Lúc này Ninh Viễn mới phát hiện Liên Thanh không được bình thường, vội vàng vỗ lưng cậu, khẩn trương hỏi: “Cậu có sao không? Khó chịu chỗ nào?”

Liên Thanh mím môi, kinh ngạc hỏi: “Cậu nghe ai nói? Cậu ấy làm sao mà chết được? Mấy ngày trước chúng tôi còn gặp nhau.”

Ninh Viễn vừa nghe thì vỗ đùi: “Chuyện này tôi sao có thể nói đùa cho được? Tôi mới từ trong lớp đến đây, nghe các giảng viên nói chuyện. Nhắc đến cũng lạ, thằng nhóc kia cơ thể rất khỏe mạnh, ngày thường cũng không thấy có thói quen xấu gì, làm sao bỗng nhiên nói chết thì liền chết được?”

Liên Thanh không nghe Ninh Viễn lắm. Cậu cũng thấy chuyện này kỳ lạ, chưa từng nghe nói cậu nhóc kia có bệnh cấp tính gì. Mấy ngày trước cậu ta còn tiến mình về nhà, giờ bỗng nghe tin cậu ta đã mất, cậu thấy quá ngỡ ngàng, trong lòng cảm thấy rất tiếc.

Ninh Viễn và Liên Thanh là bạn cùng nhau lớn lên, tính cách lạnh lùng như Liên Thanh, những người có thể chơi chung được với cậu thật sự rất ít, mà Ninh Viễn đối với Liên Thanh không hiểu sao lại rất kiên trì, cho dù bị không để ý bao nhiêu lần vẫn có thể vui vẻ.

“Cái gì thế?” Ninh Viễn tự nói chuyện hồi lâu mới nhìn thấy quyển sách kỳ lạ trên đùi Liên Thanh, cầm qua xem, vừa ngạc nhiên vừa buồn cười hỏi: “Khi nào cậu lại có hứng thú với những thứ này?”

Mặt bìa là hình bát quái, trang sách đã ố vàng, ngón tay sờ qua trang giấy có cảm giác mềm mại. Ninh Viễn tò mò vô vô để chắc chắn không phải là ảo giác, phần lớn nội dung trong sách là dị thuật kỳ quái. Không giống như mấy chòm sao mà nữ sinh vẫn thường xem, cái này giống như xem bói, xem phong thủy.

“Không phải cậu cô đơn quá muốn xuất gia làm đạo sĩ chứ?” Ninh Viễn trêu chọc nhìn Liên Thanh.

Liên Thanh giật lại quyển sách, nhét vào cặp, trả lời: “Xem chơi.” Cậu cũng không muốn để cho Ninh Viễn biết mình gặp những thứ kia, hơn nữa với tính cách của Ninh Viễn thì cho dù cậu có nói đối phương cũng không tin, chỉ bằng không nói thì tốt hơn.

Ninh Viễn cười ha ha, một tay khoác lên bả vai Liên Thanh, như anh em tốt ôm cổ cậu: “Tôi đã nói rồi mà, tiểu Thanh Thanh không cần lo lắng về sau sẽ ế, mặc dù từ nhỏ anh đã là người ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, nhiều cô em xinh đẹp theo đuổi, nhưng anh sẽ chịu oan ức một chút, thu cậu.”

Nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí của Ninh Viễn, dáng vẻ phi thường tự luyện, Liên Thanh nhếch miệng, vẫn bất giác bị cậu ta chọc cười, gút mắt trong lòng cũng tan đi không ít. Cậu hít một hơi thật sâu, dắm một quyển vào ngực Ninh Viễn, cười nói: “Được! Như vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Đôi mắt Ninh Viễn sáng lấp lánh, vì hành động của Liên Thanh mà cảm thấy vui mừng, cười sáng lạn lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Liên Thanh ngồi dựa vào thân cây, tâm tình thoải mái.

Đang lúc hai người cười nói, một cơn gió rét thổi qua. Liên Thanh căng thẳng, cảm giác sợ hãi lại dâng lên, quay đầu nhìn xung quanh. Cũng ngay lúc này, một trái bóng rổ từ đằng xa bay thẳng tới, tốc độ kinh người, lực mạnh vô cùng.

Ninh Viễn không cảm nhận được nguy hiểm, còn đang mãi mê suy nghĩ về đề tài vừa rồi, trong miệng lầm bầm: “Tiểu Thanh Thanh tính cách tốt như vậy, lại biết nấu cơm, sau này gả cho tôi, tôi lời rồi phải không?”

Liên Thanh vốn không để ý cậu ta nói gì, lúc quay đầu lại, đôi mắt trừng lớn, còn chưa kịp mở miệng, trái bóng rổ đã nện mạnh vào đầu Ninh Viễn, làm cho mắt Ninh viễn nổ đom đóm, ‘phịch’ một tiếng té xuống đất, bên trong ánh mắt là một vùng ảm ướt.

Hai người đều yên tĩnh lại, nhất thời không ai nói gì, duy trì động tác đó không nhúc nhích. Liên Thanh sợ đến ngậy người, hai phút sau mới giật mình, vội vàng đỡ Ninh Viễn dậy, để cậu ta) dựa vào đùi cậu, vỗ vỗ mặt cậu ta: “Sao rồi? Cậu không sao chứ?”

Ninh Viễn vẫn còn đang đi vào cõi tiên, trong tai đều nghe âm thanh ông ông, căn bản không nghe bên ngoài nói gì, chỉ nhìn thấy Liên Thanh lo lắng nói gì đó.

“Được rồi! Đến phòng y tế!” Liên Thanh không dám trì hoãn, càng không kịp nghĩ đến trái bóng rổ kia làm sao có thể có lực mạnh như vậy, vội vã công Ninh Viễn trên lưng chạy đến phòng y tế.

Sau khi bọn họ rời đi, trái bóng rổ lăn mấy vòng trên đất, mấy sinh viên nam đầu đầy mồ hôi chạy đến, nhặt bóng rổ lên mà mặt đầy khó hiểu: “Trái bóng này sao lại bay đến tận chỗ này?”

Mấy sinh viên khác sắc mặt quái dị, run lên: “Nói bậy gì đó, không phải là ném đến sao, được rồi, được rồi, nhanh chóng trở về luyện tiếp, tháng sau còn phải thi đấu.”

Liên Thanh công Ninh Viễn đến phòng y tế, chính cậu cũng mệt đến đổ mồ hôi đầy người, quần áo mùa đông vốn đã dày, công một người lại chạy lên bốn tầng lầu, chiếc áo ba lỗ bên trong cũng dán chặt vào thân thể.

Bác sĩ là một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, khuôn mặt hiền hòa, làm cho người khác nhìn vào thoải mái vô cùng. Đặt Ninh Viễn lên giường, Liên Thanh đứng một bên thở dốc: “Cậu ấy có sao không cô?”

Bác sĩ lật mí mắt của Ninh Viễn lên: “Không sao, nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.” Nói xong nhìn Liên Thanh: “Cơ thể cậu cũng không tệ, có thể công một người chạy xa như vậy, không tệ, không tệ!”

Nghe bác sĩ khen, Liên Thanh chỉ cười cười. Biết Ninh Viễn không sao thì thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi trên người lúc này dán vào da cực kỳ không thoải mái, Liên Thanh lau lau mặt, nói với bác sĩ: “Cô có phiền nếu cháu đi rửa mặt không?”

“Không thành vấn đề, cháu đi đi.” Bác sĩ gật đầu, bà thích những thanh niên lễ phép như thế.

Liên Thanh mệt mỏi đi vào phòng vệ sinh. Phòng y tế và phòng học của bọn họ không nằm chung một khu mà cùng nơi làm việc của các giảng viên, cho nên so với phòng vệ sinh trong khu lớp học của bọn họ ồn ào và dơ bẩn thì chỗ này lại vô cùng yên tĩnh và sạch sẽ.

Đẩy cửa vào phòng vệ sinh, Liên Thanh đứng trước gương. người trong gương, khuôn mặt không lớn lắm nhưng màu da tái đi, môi nhợt nhạt, đôi mắt trong sáng với hàng lông mi dài.

Liên Thanh cúi đầu, nhúng đầu vào trong nước, người trong kính cũng làm giống như vậy, nhưng đột nhiên có một bóng dáng mơ hồ xuất hiện sau lưng....

Trong nháy mắt xung quanh lạnh xuống, tay Liên Thanh nắm chặt thành bồn rửa mặt bằng đá, trong nước hiện lên một chuỗi bọt nước li ti, mái tóc ngắn đen nhánh thấm ướt, đột nhiên vùng vẫy, Liên Thanh ngẩng đầu lên khỏi mặt nước, những vệt nước lưu lại trên gương từ từ chảy xuống.

Liên Thanh nhìn cảnh tượng trong gương, hít sâu một hơi, mím môi xoay người, nhưng không hề thấy gì cả, lúc xoay người lại, cảnh trong gương chỉ còn lại một mình cậu, nhưng giọt nước vốn trong suốt lại thay đổi hoàn toàn, biến thành màu đỏ tươi như máu.

Liên Thanh hoảng sợ lui về phía sau một bước, tiếp đó hung hăng đâm vào gương. Bàn tay chạm vào gương phát ra tiếng vang. Cậu nổi giận dùng dùng đi ra khỏi phòng vệ sinh, bước chân vội vã, không quan tâm đến những ánh mắt kỳ dị lúc cậu đi ngang qua.

Cậu sợ, cậu trốn tránh thứ kia, cảm giác bất lực khiến cậu cảm thấy tức giận, nhưng lại không thể làm gì, giống như từ nhỏ cậu đã có thể nhìn thấy những thứ đó vậy!

Vội vã đi xuống lầu, nhưng lúc ngẩng đầu lại nhìn thấy một người đang ngồi trên góc thang tầng trên. Liên Thanh chau mày lại, trực giác nói cho cậu biết phải lập tức rời đi! Cậu cảm thấy được sự nguy hiểm, trên người người kia không mặc gì, cả người co rụt lại một chỗ, không nhìn thấy mặt, làm cho người ta có cảm giác người đó không thuộc về nơi này.

Liên Thanh chỉ nhìn, sau đó mắt nhìn thẳng mà đi đến, lúc cậu đi xa được hai mét, sau lưng truyền đến tiếng kêu thê thảm: “Anh, cứu em với...”

Âm thanh khàn khàn như muốn chọc thủng lỗ tai. Trong nháy mắt, sắc mặt Liên Thanh rất khó xem, ánh mắt cậu chuyển động, ngón tay khẽ cong lên. Giọng nói này thật sự rất quen thuộc, nếu như là người khác cậu có thể làm như không quan tâm, nhưng mà người này.... Thân thể cứng ngắc không tự chủ mà ngừng lại.

Không gian vụn vẹo, ánh mặt trời chói mắt bị ngăn cách, không khí xung quanh bị đè ép xuống, sau lưng truyền đến tiếng va chạm xào xạc.

“Anh.... Cứu em...” Đột nhiên giọng nói nổ vang bên tai.

Liên Thanh chỉ cảm thấy lòng mẫn mẫn toàn thân đều dựng thẳng lên, không nhận được đi về phía trước mấy bước, muốn rời khỏi âm thanh đó. Nhưng cậu bất giác nắm chặt tay xoay người lại, chỉ thấy một chàng trai vóc dáng cường tráng bò dưới đất, cả người trần trụi, mái tóc ngắn che đi gương mặt, làn da tản ra mùi xác chết, đang dùng tư thế vụn vẹo quỹ đạo bò về phía cậu, hành động đặc biệt nhanh.

Người này không phải là người xa lạ, chính là cậu nhóc khóa dưới mà cậu vừa nghe tin là đã chết sao?! Tim Liên Thanh như muốn nhảy khỏi cổ họng, đầu óc như muốn nổ tung. Việc này không bình thường. Nếu cậu trả lời...? Đáy lòng bỗng dấy lên cảm giác nguy hiểm! Cậu không do dự nữa, chân lùi ra sau, xoay người nhanh chóng chạy xuống lầu.

Song mọi việc vẫn chưa kết thúc! Chàng trai kia cũng bò theo cậu, tốc độ rất nhanh, tứ chi như con gián không ngừng vận động.

Liên Thanh không dám dừng lại, nhưng lập tức phát hiện cầu thang đi xuống tầng hai không đúng, nếu là bình thường, cậu đã sớm đi đến cửa ra, cũng sớm ra khỏi tầng này!

Nhưng hiện tại, cậu vẫn như cũ ở bên trong tầng lầu! Cậu thở hổn hển, mắt mở lớn, chỉ thấy trong góc tường một chàng trai trần trụi ngồi đó, làn da bầm tím, hai tay ôm chân, cả người người co ro một chỗ, từ từ ngẩng đầu lên.

Liên Thanh hoảng sợ lui về phía sau, xuất hiện gương mặt sưng tấy trương lên, con ngươi như cá chết, môi hơi nhếch, vừa lên tiếng, máu tươi theo khoe miệng chảy xuống: “Anh... Cứu em....!”

Liên Thanh không kiên trì nổi nữa, vội xoay người chạy đi. Lại là những lời này, lại là những lời này! Hơi thở cậu nặng nề, bên tai gần như không còn nghe được gì, toàn thân giống như rơi vào hầm băng lạnh giá, tay chân lạnh đến nỗi sắp đông lại, chỉ có tim là vẫn còn đập. Những phương pháp trong quyển sách kia cậu không sao nhớ nổi dù chỉ một cái, cậu chỉ biết lần này mình chết chắc rồi....

Vừa dứt lời, chỉ cảm thấy đôi mắt đau nhức, giống như bị đốt, Liên Thanh không nhận được kêu thảm một tiếng: “A!” Hai tay che mắt ngã xuống đất. Cũng chính lúc này, chàng trai trong góc tường bò về phía Liên Thanh, máu tươi trong miệng nhỏ giọt rơi đầy mặt đất, tạo thành từng vệt dài.

“Ha ha.... Ha ha.... Anh...” Nó ngoẹo đầu bò lên người Liên Thanh, nhưng khi đụng phải cậu bàn tay trong phút chốc tỏa ra khói đen nồng đậm, mùi hôi gay mũi tỏa ra. Nó hoảng sợ rút tay về, tứ chi bò về phía trước, trong miệng không ngừng kêu thảm: “A a a! Cứu em với!!!! A a a....”

Hình người vụn vẹo sau đó biết mất vào trong tường, ánh mặt trời chiếu vào người Liên Thanh, một luồng khí đen mờ ảo từ người cậu tản ra.

“Trời ạ! Các anh xem trên tầng thượng có phải là người không? Người đó muốn làm gì thế kia?” Hai sinh viên nữ đi ngang qua ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng người, một sinh viên nữ khác cũng nhìn thấy, vô cùng hoảng sợ, sách trong tay cũng rơi xuống đất: “Phải! Phải! Thật sự là người! Có người muốn nhảy lầu!!”

Khi nghe hai nữ sinh la to, rất nhiều người đã tụ tập lại, từ dưới đất nhìn lên tầng thượng, vừa ríu rít lại khẩn trương. Có người gọi điện thoại cho nhà trường, có người xông lên cứu người.

Đôi mắt Liên Thanh vô cùng đau nhức, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy nóng đến đau đớn, từ cổ họng cậu phát ra âm thanh khàn khàn. Lúc này, một đôi tay lạnh như băng xoa lên mắt cậu,

giống như một cơn gió thổi vào trong mắt, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, thay vào đó là cảm giác thoải mái, chân mày cậu cũng giãn ra.

Không khí ẩm áp bên cạnh làm cậu ngủ mất. Một phần cũng do quá mệt mỏi, cậu thật sự vui vẻ, vì đây là giấc ngủ không có ác mộng, rất thanh nhàn và không có gánh nặng.

Chờ đến khi cậu tỉnh lại, bên cạnh cậu cả trong lẫn ngoài vây quanh ba tầng người, có bạn học có giảng viên, tất cả mọi người đều trợn to mắt chờ cậu tỉnh lại, Liên Thanh nhú nhú mày, không rõ việc gì đang xảy ra.

“Liên Thanh cậu sao rồi? Có khó chịu chỗ nào không?” Ninh Viễn lo lắng hỏi Liên Thanh, xoay trái xoay phải xem. Khi cậu ta thấy Liên Thanh thiếu chút nữa từ trên trời rơi xuống, sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, may mắn là Liên Thanh không sao....

Giảng viên nhìn thấy Liên Thanh không sao thì giải tán những sinh viên vây xung quanh, bảo bọn họ về lớp học. Chờ mọi người đi hết, vị giảng viên nói với Liên Thanh: “Cậu không sao là tốt rồi, tuy nhiên hôm nay xảy ra chuyện này, tôi cần cậu giải thích cho tôi biết mọi việc!”

Liên Thanh nhìn giảng viên nói lời xin lỗi, gật đầu: “Dạ thưa thầy, em sẽ tìm thầy nói rõ mọi việc, làm phiền thầy rồi!”

Giảng viên sau khi nghe xong mới hài lòng, dặn dò bác sĩ, sau đó rời đi. Dù sao thành tích của Liên Thanh vẫn luôn tốt, lại là đứa trẻ làm cho người ta thích, ông cũng thích. Nhưng sự kiện lần này ảnh hưởng không tốt, ông là một giảng viên, nhất định phải hỏi rõ ràng thì mới ăn nói với cấp trên được.

Ninh Viễn thấy bọn họ đi hết mới khẩn trương hỏi cậu: “Rốt cuộc là thế nào? Tại sao cậu lại chạy lên sân thượng? Có phải cãi nhau với người khác không? Hay là có người muốn hại cậu?”

Liên Thanh sờ trán, vẫn thấy hơi đau đau, lúc này trong đầu đột nhiên xuất hiện bóng dáng đàn em học khóa dưới, cả người trần trụi đứng ở góc tường, cầu cứu cậu!

Đầu đau như muốn nổ tung, cũng để cậu nhìn rõ được tất cả mọi chuyện, đàn em.... Đàn em muốn hại cậu! Sự thật này làm cậu thoáng buồn. Nhìn lại gương mặt tò mò muốn biết sự thật của Ninh Viễn, lời đến khoe miệng làm sao cũng không nói ra được. Người đơn thuần giống như Ninh Viễn mà lại vui, không bị ảnh hưởng bởi những chuyện này. Cậu mím môi, lắc đầu: “Không sao! Tôi đi gặp thầy trước, trở về sẽ nói với cậu.” Dứt lời liền đi xuống giường.

Ninh Viễn nhìn Liên Thanh đi nhanh như gió, buồn bực trợn to hai mắt hít một hơi, không biết cậu ta làm sao, dạo này cứ thấy là lạ.

3. Chương 3

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bỉ Ngạn Hoa

Chuyện nhảy lầu của các sinh viên thường xuyên xảy ra ở các trường đại học, cho dù mỗi trường học đều giấu kín, nhưng vẫn không tránh khỏi thông tin lọt ra ngoài. Chuyện Liên Thanh ngày hôm nay cũng cho mọi người một hồi chuông báo động, ban lãnh đạo trường cũng bị dọa thành một thân mồ hôi lạnh, rồi rút đến hỏi tình hình.

Dĩ nhiên Liên Thanh sẽ không nói thật, chỉ mượn cớ lấp liếm cho qua. Thật may ban lãnh đạo cũng không tra hỏi, miệng lưỡi cậu mới miễn không bị phế, nhưng cũng bị giảng viên dạy bảo một phen.

Từ phòng làm việc của giảng viên đi ra ngoài, Liên Thanh nhìn bầu trời cảm thấy nhức mắt, trong lòng nổi lên nghi ngờ. Rõ ràng cậu nhóc kia lúc trước còn rất bình thường, tại sao lại đột nhiên chết? Tại sao gần đây đôi mắt cậu lại thường xuyên rất đau, hơn nữa là ai đã âm thầm giúp cậu?

Tất cả việc này đều đến quá đột ngột, Liên Thanh sống đến giờ đã hai mươi năm, vẫn chưa từng xảy ra chuyện giống thế này.

Hết nghi vấn này đến nghi vấn khác làm cho cậu thở dốc, hai tay nắm chặt, vội vã đi đến phòng vẽ. Hiện tại chương trình học của cậu rất ít, ngoại trừ giờ học, tất cả thời gian của cậu đều trôi qua tại phòng vẽ tranh.

Nhưng khi đẩy cửa vào phòng vẽ, cậu lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, trên vách tường và sàn nhà khắp nơi đều là những bức tranh giống nhau của cậu em khóa dưới: tất cả đều là cơ thể trần truồng, đủ loại hình dáng, mỗi một chi tiết trên cơ thể đều được phác họa tương đối tỉ mỉ.

Hai chân Liên Thanh cứng lại, gần như không bước nổi một bước. Đàn em vừa chết lại quần lấy cậu, hiện tại đến việc này, thần kinh của cậu căng thẳng đến cực điểm. Đàn em tại sao lại tìm mình? Liên Thanh không hiểu nổi!

Đang lúc cậu sững sờ, một cánh tay đặt lên bờ vai cậu, bộp, vỗ một cái: “Anh đang làm gì vậy?”

Liên Thanh sợ run người, xoay người thì thấy hóa ra là một sinh viên nữ chung nhóm vẽ, mới thở phào nhẹ nhõm, cô bé nhìn gương mặt dữ tợn của Liên Thanh cũng hoảng sợ lùi về phía sau một bước, tâm trạng cô vốn đang thoải mái cũng bất giác căng thẳng hơn. Liên Thanh luôn luôn là người hòa đồng, là đàn cậu có tính tình dễ chịu, cho đến hiện tại chưa thấy cậu có vẻ mặt này.

“Anh! Anh, anh không sao chứ? Em.... Em có chút đường đột phải không?” Cô lo lắng nói, một đôi mắt to lấp lánh nước.

Lúc này Liên Thanh mới ý thức được cậu đã biểu hiện sự sợ hãi lên mặt. Cậu có hơi khó chịu, nhìn nữ sinh viên xin lỗi: “Hừ được em rồi a! Anh vừa rồi...”

Lời cậu nói còn chưa dứt, nữ sinh viên đã la lên, giơ ngón tay chỉ vào phòng vẽ hét lớn: “Đàn anh, sao anh lại bày ra các bức vẽ này! Anh không biết Ôn Tư Lương đã qua đời rồi sao?”

Xem ra tất cả mọi người đều biết chuyện này, ánh mắt Liên Thanh nhìn vào trong phòng vẽ, những thứ kia dưới ánh nắng mặt trời có vẻ lấp lánh rực rỡ, dường như người bên trong đã bày ra những tư thế này ngay trong phòng vẽ.

“Người đã không còn ở đây, không cần thiết phải sợ như thế.” Liên Thanh sinh lòng cảm khái. Mặc dù không rõ cậu nhóc kia lại cứ thích quần lấy cậu, nhưng dù sao bọn họ cũng từng quen biết, cậu ta lại là một người hiền lành, cậu nghĩ người làm đàn anh như mình cũng chiếm được phân lượng lớn.

Cô sinh viên kia như nhớ ra quan hệ của hai người, sắc mặt thoáng qua sự khác thường, lúng túng rút ngón tay về: “Xin lỗi đàn anh! Em chỉ.... Em sợ quá!”

“Không sao!” Liên Thanh thở phào nhẹ nhõm, không ngờ lại bị những thứ này quần lấy, hỏi cô: “Em tìm anh có việc gì?”

“A! Đúng rồi!” Cô vỗ đầu, giờ mới nhớ đến chuyện quan trọng, vội vàng đem lá thư trong tay kín đáo đưa vào tay cậu: “Đây là thư của anh, em nhìn thấy nên lấy đến cho anh.”

Liên Thanh nhận lấy mà buồn bực, cậu cũng không liên lạc với ai, cũng chưa từng thư từ các loại với bạn bè, tại sao cậu lại có thư? Nhìn cô sinh viên rời đi, cậu mới đi vào phòng vẽ, cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Vào trong góc phòng, kéo ghế ngồi xuống, cậu nhìn lá thư. Trên bì thư có ba chữ “Gửi Liên Thanh”, ngay cả tem và những thông tin khác cũng không có, vậy là người đó biết cậu đang ở trường học, tiếc là cậu không hiểu, tại sao không trực tiếp đưa cho cậu mà phải gửi người khác rắc rối như vậy?

Mở thư ra, từ bên trong lấy ra tờ giấy, sau đó mở tờ giấy ra, trên giấy viết bốn chữ bằng máu tươi “Đàn anh! Cứu em!” Liên Thanh đứng bật dậy, cậu cầm tờ giấy đập mạnh lên bàn, lại là bốn chữ này! Lại là bốn chữ này! Liên Thanh có cảm giác cậu bị ép đến điên rồi! Hiện tại cậu hy vọng có người đến cứu mình!

Đột nhiên trên cửa có tiếng động, tự lại sau lưng rèm cửa sổ, không khí bị đè ép. Trực giác của Liên Thanh cho biết thứ kia lại xuất hiện, đôi mắt cậu lại bắt đầu nóng lên. Trước kia khi thấy những thứ này mắt cậu

không hề thay đổi. Từ sau đêm gặp sự việc kia thì một khi gặp nguy hiểm, đôi mắt cậu sẽ trở nên đau nhức, đây cũng là một tín hiệu cảnh báo!

Không gian trong phòng vẽ yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, thậm chí Liên Thanh còn nghe được tiếng tim mình đập. Cậu nhìn xung quanh, liếc về góc tường, thở dài, quả nhiên....

“Em muốn anh giúp em thế nào?” Liên Thanh không muốn chạy nữa, bởi vì cậu có chạy thế nào cũng không thể chạy thoát khỏi một con quỷ!

Đàn em như cũ co rút trong góc tường, cả khuôn mặt chôn trong cánh tay, trong miệng phát ra âm thanh ô ô. Liên Thanh quay lưng về phía đàn em, hồi lâu mới nói: “Em nhốt anh ở chỗ này, lại không làm hại anh thì nhất định có chuyện muốn anh giúp, tại sao không nói lời nào?”

Lúc này, con quỷ trong góc tường cũng cử động, nó chậm rãi đưa tay ra, đột nhiên trên cánh tay rỉ máu, máu đỏ tươi chảy xuống đất, ngón tay bắt đầu đỏ đỏ vẽ vẽ cái gì đó.

Liên Thanh mơ hồ nghe được âm thanh, buồn bực nghiêng đầu qua, chỉ thấy đàn em vẽ cái gì đó dưới đất. Cậu nhìn vào hình thể xám xanh quỷ dị, cẩn thận đi hai bước đến gần, cảm thấy trong phạm vi an toàn thì dừng lại. Máu chảy rất nhanh, hình dưới đất nhìn không rõ, có rất nhiều chi tiết bị che đi, cậu chỉ mơ hồ nhìn thấy một cái bình, bên trong chứa một người, bốn phía có vách tường ngăn cản.

Liên Thanh nghĩ đây cũng là một đầu mối, lại tiếp tục đợi Ôn Tư Lương vẽ cho xong. Bỗng một ngọn gió quỷ dị thổi đến, tàn bạo thổi qua hai má Liên Thanh, thổi đến bức tường chỗ Ôn Tư Lương!

Toàn bộ cơ thể Ôn Tư Lương run rẩy, hoảng sợ ngẩng gương mặt sừng vù lên, nhìn Liên Thanh rống to: “Đàn anh! Cứu em!!” Lời còn chưa dứt, gió lạnh đã trực tiếp thổi qua thân thể cậu ta. Trong nháy mắt, Ôn Tư Lương biến mất vô ảnh vô tung, chỉ để lại tiếng kêu thảm thiết bên tai Liên Thanh.

Liên Thanh bị sự việc trước mắt làm cho sợ ngây người. Cậu vội vàng chạy đến góc tường, vỗ vào vách tường, nhưng bức tường vẫn kiên cố không xoay chuyển. Đến khi cậu cúi đầu xuống nhìn, bức tranh Ôn Tư Lương vẽ dưới đất cũng không thấy đâu....

Cậu nhíu mày, song mọi việc vẫn chưa kết thúc ở đó, không khí xung quanh còn bị đè ép kinh khủng hơn trước đó. Liên Thanh nắm chặt tay, cậu biết, là tên kia đến!

Cơ thể Liên Thanh căng thẳng đứng tại chỗ, nhiệt độ xung quanh làm cậu nhịn không được mà run run, cậu cũng chỉ có thể cắn môi, không dám động, so với đàn em, người này mới thực sự là kẻ làm cậu sợ hãi.

Một bàn tay lạnh như băng xoa lên cổ cậu, quanh quẩn bên trong cổ áo. Liên Thanh hơi cúi đầu, màu xám tử khí trên tay, móng tay có màu đỏ nhàn nhạt, ngón tay thon dài đặc biệt đẹp mắt.

Ngón tay kích thích, nút áo ngay cổ bung ra, rơi xuống đất, lăn mấy vòng, đầu ngón tay di chuyển xuống, nút áo thứ hai bị phá hủy. Hành động từ từ, dường như để xem Liên Thanh nhẫn nại được bao lâu, càng giống như trêu chọc.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê, Liên Thanh hoảng sợ, đầu muốn nổ tung, sắc mặt trắng bệch. Rất gần, thật sự rất gần, mặc dù cậu cùng người này đánh qua đánh lại không ít lần, nhưng chưa từng tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy. Hai người gần sát vào nhau, cậu có cảm giác cơ thể bị vây trong hàn băng, lạnh đến mức cậu không nói ra lời.

“Mày đang cười nhạo tao sao?” Liên Thanh cắn răng, âm thanh khàn khàn hỏi.

Ngón tay dừng lại, xuất hiện một bàn tay khác. Cả người Liên Thanh ngã về phía sau, cũng không như tưởng tượng sẽ ngã xuống đất, ngược lại dựa vào một thân thể khác, hai tay ôm chặt lấy cậu, bên tai nghe tiếng cười khê không ngừng.

“Ha ha!” Bên tai cậu như có hơi lạnh thổi tới.

Liên Thanh không chịu được loại cảm giác này, bắt đầu kịch liệt giãy giụa, hét lên: “Mày buông tao ra!”

Đối phương không buông, hai tay vẫn ung dung ôm ngực cậu, mặc cho cậu giãy giụa bằng mọi cách, đôi môi từ tai di chuyển xuống cổ cậu, trên chiếc cổ trắng nõn để lại những dấu hôn.

Liên Thanh chịu đựng sự ghê tởm ập tới, lại bị đối phương ôm lấy, đây là một tên đàn ông! Liên Thanh nghĩ đến đây thì rất khó chịu! Chỉ hận không thể giết chết đối phương!

Đột nhiên cơ thể bị đẩy về phía trước, Liên Thanh lao vào tường. Mới nghĩ đến tìm cơ hội chạy trốn, cơ thể cậu đã bị đè lên tường một cách hung hãn, hai tay giơ lên đỉnh đầu, quần áo bị xốc lên, một đôi tay lạnh băng chui vào, để lại từng dấu vết bên trong da thịt.

Liên Thanh hít sâu một hơi, tức giận vùng vẫy, muốn chạy trốn khỏi sự kìm hãm của cái tay: “Mày buông tao ra! Mày có yêu cầu gì thì nói! Tao có thể đồng ý với mày!”

Nhưng cho dù Liên Thanh nói cái gì, đối phương cũng không nói dù chỉ một câu, đôi tay lạnh như băng tùy tiện vuốt ve thân thể cậu, chỉ nghe bên tai âm thanh cười khê mơ hồ....

Cho đến khi dây nịt bị tháo xuống, Liên Thanh gần như súp đổ: “Rốt cuộc mày muốn thế nào? Mày muốn tao chết thì cứ giết tao! Mày không được làm nhục tao!”

“Em là của ta, ta sẽ cưới em, ha.. ha..!” Giọng nói lẫn quẩn trong sương mù, mang theo sự trầm thấp tối tăm. Dứt lời, ngón tay trượt vào trong quần Liên Thanh, ma sát không ngừng vào vị trí mẫn cảm.

Liên Thanh cố nén cơn môi, giữa đầu lộ ra chiếc cổ trắng nõn, thở ra một hơi thật sâu. Nghe đối phương nói, cậu cũng đoán được một ít chuyện. Đêm đó cậu đứng phải cổ kiệu, chắc con quỷ này là đến đón cô dâu trong cổ kiệu đó, mà đột nhiên cậu lại rơi vào trong cổ kiệu, bị đối phương nhận làm thành người kết hôn với hắn!

Đây tuyệt đối là con quỷ đầy ác ý đen tối! Thân dưới được vuốt ve sướng khoái đến nỗi cậu không nói ra lời, hai tay cũng vô lực, cơ thể xụi lơ dựa ra sau. Đối phương dường như rất hài lòng khi cậu thuận theo, không khí xung quanh cũng không bị đè ép như lúc trước, thứ nắm bàn tay yếu ớt của cậu cũng ôn nhu hơn, phía dưới nhẹ nhàng lên xuống xen lẫn vào hơi thở gấp gáp của Liên Thanh, giọng mũi hấp dẫn, chiếc cổ nâng lên thấy rõ vết hầu chuyển động.

Ngón tay xoa cổ, không ngừng vuốt ve, tay nắm hạ thân cũng không buông lỏng, ngực Liên Thanh kịch liệt đập phồng, một dòng tinh dịch phun ra, mồ hôi nóng hổi trên trán từ từ chảy xuống, cơ thể không còn sức dựa vào người đối phương.

“Thích không?” Âm thanh trêu chọc xuất hiện bên tai, chuyển qua thân thể cậu, cúi đầu hôn lên môi cậu. Liên Thanh hơi tránh, nụ hôn rơi vào mặt cậu, lông mi ẩm ướt hơi run run, ánh mắt Liên Thanh chợt lóe lên tinh quang.

Đối phương mặc một bộ trường bào màu đen, giống như quần áo lông thú cổ đại, rìa trang phục mạ vàng, mái tóc dài đến ngực, hai tay đè vai cậu, một lần nữa hôn xuống.

Liên Thanh chợt mở mắt ra, tay đâm vào bụng đối phương! Trong nháy mắt hành động của hai người dừng lại. Liên Thanh cũng thấy rõ hình dáng của đối phương. Người đó vẫn luôn ẩn núp trong bóng tối, giờ phút này lộ ra vẻ ngoài, lông mày hình kiếm, gương mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, dưới đôi mày kiếm là hai con ngươi đen như mực, đang nhìn chằm chằm vào Liên Thanh, làn môi mỏng thờ ơ nhếch lên, lộ ra độ cong giễu cợt.

Liên Thanh lui về sau hai bước, cả người dựa vào tường, hơi thở hỗn hển. Thứ cậu cảm trong tay là con dao rọc giấy, đâm vào bụng đối phương.

Cậu làm sao có thể thuận theo như vậy? Cho dù không giết chết đối phương, cậu cũng phải cho đối phương biết, cậu không phải là một con dê chờ làm thịt, càng không phải là món đồ chơi để người khác tùy ý đùa giỡn!

‘Rầm rầm rầm!!!’ “Liên Thanh cậu có trong đó không? Có nghe tôi nói không? Cậu không sao chứ, mau mở cửa cho tôi!!!” Ninh Viễn ở bên ngoài ra sức đập cửa rống to.

Liên Thanh hoảng hốt nhìn cửa, lại nhìn người trước mắt, sắc mặt khó coi mà đứng lên, nuốt nước miếng lo lắng nói: “Mày không nên làm khó cậu ấy, có gì thì mày....”

Vậy mà đối phương chỉ nhếch môi cười: “Lẽ vật của em, ta nhận!” Dứt lời cơ thể dần dần biến mất, toàn bộ không khí trong phòng lại khôi phục ảm áp như thường, rèm cửa sổ nháy mắt mở ra, ánh mặt trời bên

ngoài chiếu vào, chiếu lên người cậu. Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy bật ra.

Ninh Viễn lao vội vào, suýt nữa té như chó ăn bùn, khó khăn lắm mới ổn định cơ thể, thì thấy Liên Thanh ngồi bệt bên tường nên vội vã chạy lại, nắm vai cậu hỏi: “Cậu có sao không? Tôi nghe đàn em khóa dưới nói cậu rất kì lạ nên đến đây, cậu...”

Nói xong thì nhìn sự thảm hại của Liên Thanh, quần áo bị xé nát không tính, ngay cả dây nịt cũng bung ra, hơn nữa... Ninh Viễn nhìn cái vật kia lộ ra ngoài chiếc quần lót màu vàng. ‘Phụt’ một tiếng quay đầu, một tay che miệng.

Lúc này Liên Thanh mới ý thức được hiện tại cậu rất khó coi, vội vàng đứng lên mặc quần lại, trên mặt cũng lúc trắng lúc đỏ. Vừa rồi thật sự quá lo lắng, căn bản quên mất việc này, mới để cho Ninh Viễn thấy được người anh em của cậu.

“Khụ khụ khụ khụ!” Ninh Viễn giả vờ ho khan để che dấu sự lúng túng của cậu ta, lúc quay đầu lại thì cười híp mắt: “Ủm! sớm biết cậu tiêu khiển ở đây thì tôi không đã không lo lắng rồi, cậu nha!”

Khóe miệng Liên Thanh co giật, trong lòng muốn giết chết cậu ta, nhưng ngấm lại, chỉ vỗ vỗ vai Ninh Viễn nói: “Đi thôi! Tôi đói rồi!”

Ninh Viễn cười hì hì: “Ủm! Tôi cũng đói nha!”

Liên Thanh bị cậu đùa giỡn cũng không nói gì, hai người ra khỏi phòng vệ. Liên Thanh khóa chặt cửa phòng lại, sau đó thở ra một hơi dài....

Hai người sống vai đi chung với nhau. Mặt trời sắp lặn, ánh hoàng hôn buổi chiều chiếu vào mọi người như biến thành một mảnh màu vàng. Ninh Viễn là sinh viên nội trú, cho nên hai người cũng không đi quá xa, cách cổng trường không xa có một quán ăn trên vỉa hè, buổi tối rất náo nhiệt, sinh viên và công nhân vùng lân cận đều ăn ở đây.

“Hôm nay tôi nhất định phải ăn đủ vốn, lần trước là do mực nướng đã bán hết.” Ninh Viễn không chấp nhất trong việc ăn uống, chỉ cần có người trả tiền là được, còn Liên Thanh khẩu vị ăn uống rất cao.

Hai người vừa nói vừa cười đi về phía trước, đang nói đến vui vẻ, cơ thể Liên Thanh bị đụng một cái, chờ cậu xoay người lại, người đụng cậu đã cúi đầu vội vã đi mất

4. Chương 4

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Liên Thanh nhìn bóng lưng người nọ, bỗng nhiên cảm thấy quen mắt, như đã gặp qua ở đâu, lại đột nhiên không nhớ nổi, nhúu nhúu mày. Ninh Viễn nghĩ cậu bị đụng đau, cầm cánh tay cậu lại, tức giận nói: “Trường học của chúng ta sao lại có loại người như vậy, đụng vào người khác một câu xin lỗi cũng không nói, cậu có đau không?”

“Tôi không sao, người vừa rồi nhìn rất quen.” Liên Thanh nào có yếu ớt như vậy, vỗ vỗ bả vai Ninh Viễn. Hai người kẻ vai tiếp tục đi về phía trước.

Nghe cậu nói như vậy, Ninh Viễn sờ sờ cằm. Ở trường nhân duyên của cậu ta rất tốt, thường ngày không gia không ít hoạt động, quen biết cũng nhiều người, cho nên hỏi cậu ta xem như là hỏi đúng người rồi. Ninh Viễn suy nghĩ một hồi: “Cái này khó đoán quá, tôi vẫn chưa nhìn thấy người đó ra sao mà!”

Liên Thanh cười cười, cũng không trông cậy vào Ninh Viễn. Hai người đi thẳng đến phố ăn vặt, đến quán thường đến ngồi xuống. Lúc này chính là khoảng thời gian ăn cơm tối, quán không lớn lắm nhưng đã ngồi đầy người. Ông chủ thấy họ là khách quen thì nhiệt tình tiếp đón, dùng sức lau lau cái bàn.

“Hôm nay ăn món gì?” Ông chủ là người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, cùng vợ từ vùng khách đến đây, hai vợ chồng cùng nhau kinh doanh quán nhỏ này, xem như cũng vui vẻ.

Ninh Viễn lập tức lên tinh thần: “Hai đĩa thịt, hai đĩa sườn, thêm bốn cánh gà và hai chai bia! Đúng rồi! thêm mười con mực nướng nữa!”

Ông chủ cười nói được rồi xoay người đi chuẩn bị. Liên Thanh lấy chút nước rửa ly, nhìn Ninh Viễn liếm môi chờ thức ăn lên: “Gọi có nhiều quá không? Chúng ta chỉ có hai người làm sau ăn hết đây?”

“Nhiều đó mà nhiều gì, cậu yên tâm đi, tôi chắc chắn có thể ăn sạch, hôm nay tôi rất đói.” Ninh Viễn cười ha ha, đôi mắt trong suốt có thần, nói tiếp: “Hôm nay tôi đúng là xui xẻo, thật may cậu thông minh, kịp thời công tôi đến phòng y tế, nếu không để người khác biết tôi bị ngất vì một trái bóng rổ thì tôi bị cười cho thoải mái, phải không?”

Liên Thanh bắt động thanh sắc giặt giặt ly nước trong tay. Cho dù trái bóng rổ đó mấy cậu nhóc khóa dưới ném hay tên kia ném thì rõ ràng là có thù với Ninh Viễn, đối với Ninh Viễn đây không phải là chuyện tốt.

Ninh Viễn nhận lấy chai bia của ông chủ đưa đến. Liên Thanh định dùng đồ khai để mở nắp bia thì Ninh Viễn đã dùng răng cắn nắp bia ra. Nắp bia phốc một tiếng rơi xuống đất, sau đó rót bia vào ly. Ninh Viễn uống một hơi, cả người thoải mái run lên, vừa cau mày vừa nói: “Cậu bảo xem hôm nay có phải kỳ quái không?”

Liên Thanh ngừng lại động tác: “Làm sao?”

“Cậu không thấy lạ sao? Lực trái bóng rổ sao có thể mạnh như vậy, đến nỗi đập tôi chóng mặt luôn? Sân bóng rổ cách chúng ta rất xa, với lại chỉ là trái bóng! Một trái bóng rổ bình thường mà thôi.” Ninh Viễn xoa đầu, ngón tay chạm vào nơi bị đập trúng, lực phải mạnh đến thế nào mới có thể đập cậu thành thế này? “Còn cả cậu nữa!”

Liên Thanh sững sốt: “Tôi làm sao?”

“Hôm nay cậu rất lạ, có biết không?” Ninh Viễn vừa nói vừa uống một ngụm bia lớn: “Cậu có chuyện gì giấu tôi phải không?”

Lời nói này làm Liên Thanh chột dạ, lông mi run run. Đang định nói gì đó thì ông chủ bưng các món ăn ra, Ninh Viễn vội vàng giúp ông chủ xếp lên bàn, cũng xem như cho Liên Thanh cơ hội sắp xếp lại từ ngữ.

Đang nghĩ xem nên giải thích như thế nào với Ninh Viễn, thì Liên Thanh vô tình nhìn sang bên cạnh, lại thấy người phụ nữ áo đỏ tóc dài đứng sau lưng một người đàn ông, sắc mặt xám trắng mang vẻ thù hận, cánh tay bầm tím đang dần dần đưa lên. Mà người đàn ông đứng phía trước cô ta lại không ý thức được sự nguy hiểm.

Liên Thanh đã gặp không ít quỷ hồn, cũng rất ít thấy thứ này vào ban ngày, ánh mắt thoáng do dự. Nữ quỷ kia nhìn sang, ánh mắt đụng nhau, nữ quỷ nhẹ nhàng nhìn Liên Thanh, đột nhiên ha ha cười lớn: “Đừng xen vào chuyện của người khác!” Sau đó thì biến mất.

Ninh Viễn dọn thức ăn xong thì phát hiện Liên Thanh ngồi bên cạnh ngẩn người, cậu nhìn theo hướng Liên Thanh, sau đó nói: “Người đó không phải là sinh viên trường chúng ta sao?”

Liên Thanh nghe xong cũng quay đầu: “Sinh viên trường chúng ta?”

Bình thường sinh viên cũng không có mối quan hệ xã hội quá phức tạp, hơn nữa ở tuổi này dương khí của sinh viên rất nặng. Nhưng nữ quỷ vừa rồi rõ ràng là ác quỷ, một sinh viên sao lại chọc đến thứ lợi hại thế này? Cậu nghĩ không thông.

“Cậu không biết cũng bình thường.” Ninh Viễn lau mỡ dính lên miệng: “Sinh viên đại học năm nhất có lập một nhóm gì đó rất thần bí, cậu cũng biết trường của chúng ta rồi đấy, không ít người thích những vấn đề phản khoa học. Ban lãnh đạo trường rất kiêng kỵ với những thứ này, sợ ảnh hưởng không tốt, nhưng nhóm thần bí đó không biết làm cách nào lại thành công xin được thành lập nhóm.”

“Nhóm thần bí?” Liên Thanh nhú mày, nghe đến tên nhóm cậu cảm thấy nhóm này không có gì tốt.

“Ừm! Nghe nói nhóm trưởng của bọn họ là bà con họ hàng gì đó của người trong ban lãnh đạo, chuyện là thế đấy. Cậu ăn nhanh đi, món ăn nguội hết rồi.” Dứt lời, Ninh Viễn đẩy đĩa thức ăn sang cho Liên Thanh.

Liên Thanh liếc nhìn vài người ngồi uống bia chung với nam sinh đó, mơ hồ thấy giữa chân mày bọn họ có khí đen khác thường. Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Liên Thanh quay đầu ấn trán, cười khổ. Hiện tại bản thân khó giữ, nào có dư thời gian đi lo chuyện của người khác. Nghĩ thế, cậu buồn bực cầm ly bia lên uống, một hơi cạn sạch. Ninh Viễn bên cạnh trợn to hai mắt.

“Cục cưng! Cậu điên sao!” Ninh Viễn trêu ghẹo nói, quên mất là cậu ta ép Liên Thanh. Hai người uống đến quên cả thời gian, cứ hết chai này đến chai khác. Uống đến tận nửa đêm mới xong. Liên Thanh đưa Ninh Viễn đến cổng trường, rồi cậu mới về nhà.

Tửu lượng của Ninh Viễn không tốt lắm, còn bia thì không làm khó được cậu. Chờ Ninh Viễn nhớ lại chuyện còn chưa nói với Liên Thanh thì cậu đã đi ra khỏi cổng trường. Chỉ thấy Liên Thanh đi cùng một người phụ nữ mặc quần áo đỏ, người đi trước người bay theo sau. Cậu dùng sức dụi mắt, run lên, không biết có phải hoa mắt không, làm sao cậu lại thấy cô ta đang bay nhỉ? Chắc do đầu óc không tỉnh táo rồi, cậu không nghĩ vấn đề này nữa, lảo đảo trở về kí túc xá.

Mặc dù Liên Thanh sẽ không bị những thứ kia nhập vào, lại có thể tùy ý thấy bọn họ, nhưng những lúc quay đầu lại cũng giết mình. Người mới chết lúc biến thành quỷ hồn sẽ không thay đổi hình dáng, còn những ác quỷ lợi hại thì càng thích biến ra những hình dáng kinh khủng. Cho nên nói, bất kể những thứ kia có hình dáng thế nào thì nhìn cũng không đẹp mắt.

Cậu đi về nhà nhanh hơn. Hiện tại chưa khuya lắm, người trên đường vẫn còn nhưng rất ít, con đường trở về nhà cậu là quen thuộc nhất, nhưng khoảng thời gian này cũng làm cho cậu sợ nhất.

Ban đêm gió lạnh thấu xương, Liên Thanh kéo áo đi về phía trước. Lúc này cô bé có đôi mắt thật to xuất hiện, trong tay cầm theo con gấu bông, nhìn Liên Thanh đi đến, hai bím tóc thoáng hiện nhìn rất đáng yêu.

“Anh!” Cô bé nhỏ giọng kêu Liên Thanh, âm thanh non nớt trong veo.

Liên Thanh cười nhìn cô bé: “Làm sao vậy em gái nhỏ?”

Cô bé đi đến bên cạnh cậu, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc tay, bộ dáng đáng yêu vô cùng. Liên Thanh cúi người xuống, đưa tai sát miệng cô bé.

Cô bé nhỏ giọng nói với cậu: “Sau lưng anh có một cô đi theo nhá!”

Liên Thanh nhướn mày, siết chặt tay thành nắm. Đã biết trẻ con có khả năng nhìn thấy âm dương, cậu cũng đoán được có thứ không sạch sẽ đi phía sau mình, vốn đã định giả bộ là không biết để nó tự bỏ đi là được, lại không ngờ lại bị một đứa bé vạch trần.

Nữ quỷ sau lưng cậu biến đổi thành hình dạng kinh khủng, mái tóc dài đến vai chột dài ra, gió bắt đầu thổi mạnh hơn, cực kỳ phần nộ cười ha ha: “Nhóc con nhiều chuyện!” Dứt lời, ngón tay khô cằn vươn thẳng đến cô bé.

Liên Thanh thấy vậy cũng không thể khoanh tay đứng nhìn nữa, vội vàng ôm lấy cô bé bên cạnh chạy. Trước kia cậu cũng luôn luôn gặp phải những thứ này, nếu cậu giả bộ không biết thì nó sẽ bỏ đi, còn việc này thì... Đây là lần đầu tiên cậu xung đột trực diện với nữ quỷ, có to gan đến đâu cũng bắt đầu run rẩy.

Cô bé mở to hai mắt nhìn nữ quỷ điên cuồng đuổi theo phía sau thì hồ đồ luôn, hai tay ôm đầu Liên Thanh cười khanh khách, nhưng không biết Liên Thanh đã muốn khóc rồi.

“Ha ha vui quá!” Cô bé vỗ tay.

Nữ quỷ thấy không đuổi kịp thì cũng không đuổi theo nữa, ẩn mình đi. Lúc Liên Thanh quẹo cua, một thân ảnh đột nhiên thẳng tắp xuất hiện trước mắt cậu, mặt mũi miệng chảy đầy máu, u ám cười.

Liên Thanh dừng lại, suýt chút nữa đã lao thẳng vào ngực nữ quỷ. Mới vừa rồi còn lấy tốc độ tuyệt đối chạy trăm mét, hiện tại không còn sức chạy nữa, hơn nữa còn ôm theo một đứa bé, tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

Nữ quỷ thấy Liên Thanh thảm hại như vậy thì cười ha ha: “Thằng nhóc! Đã nói mày không được xen vào chuyện của người khác rồi mà!”

“Tôi có làm cái gì đâu!” Liên Thanh bị oan quá mà. Nữ quỷ này chính là thứ cậu đã thấy ở quán ăn lúc này, hiện tại thân anh còn khó bảo toàn, làm gì có bản lĩnh đi lo chuyện vợ vãn của người khác!

Nữ quỷ lại không nghe cậu nói, biến thành mặt quỷ nói: “Nếu mày thành thật, ngược lại tao sẽ tha mạng cho mày, không! Nếu mày dính vào chuyện này thì cũng đừng mong toàn thân đi ra!”

“Cái gì? Tôi căn bản không hiểu lời nói của cô.” Liên Thanh nhú mày. Chẳng lẽ cậu và nữ quỷ này không phải mới thấy nhau sao? Làm sao lại căng thẳng đến mức này.

Nhưng nữ quỷ không nói nhảm với cậu, đôi tay khô cằn hướng thẳng vào cổ cậu. Liên Thanh vội vàng lắc mình né tránh, không dám trì hoãn nữa, một lần nữa ôm đứa bé bỏ chạy.

Cô bé hắc hắc cười vui vẻ, Liên Thanh cũng không nghĩ ra đứa bé này cười cái gì, trong đầu chỉ nghĩ đến lời nói của nữ quỷ. Rốt cuộc là sao đây? Trong lúc vô tình cậu đã chạy vào ngõ cụt!

Nữ quỷ thấy cậu còn có sức để chạy thì xiêu vẹo đi về hướng khác, lộp bộp lộp bộp mấy tiếng, lại xoay 360 độ, gió nổi lên thổi bay tóc, trong miệng phát ra tiếng hú ô ô.

Liên Thanh chạy mà như muốn nôn cả phổi ra, phía trước mặt đất phịch một tiếng, một bàn tay từ dưới đất chui ra, tiếp theo là một bàn tay khác. Cậu vội vàng dừng lại, chạy về hướng khác.

Bàn tay quỷ không ngừng chui lên từ mặt đất, Liên Thanh tránh thoát chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Cậu đã lường trước được nữ quỷ này muốn giết mình, trong lòng đã hết hi vọng, cũng không biết hiện tại có thể thoát được không?

Nữ quỷ giống như trêu chọc cậu, không ngừng mọc ra thêm nhiều tay quỷ làm Liên Thanh hoảng sợ. Nhìn cậu luống cuống chạy trốn, nó cứ đuổi theo với khoảng cách không gần không xa. Cho đến khi sắp đến trước nhà Liên Thanh, nữ quỷ lắc người một cái, đến trước mặt Liên Thanh, trong nháy mắt bóp cổ cậu.

Liên Thanh bị bóp suýt chết ngạt, gương mặt đỏ bừng, tay cũng buông đứa bé ra, cô bé rơi xuống đất.

“Hừm! Thằng nhóc thôi, muốn trách thì trách mệnh mày không tốt!” Nữ quỷ dứt lời liền dùng sức, gần như nhắc bổng Liên Thanh lên. Liên Thanh nín thở, hai tay nắm tay nữ quỷ, kéo ra, nhưng kéo mãi không ra.

Trong lòng nghĩ đến những lời đạo sư trước kia đã nói, rằng cả đời cậu số tốt đại phú đại quý, bọn tiểu nhân thấy cậu đều phải đi đường vòng, nếu như ở thời cổ đại thì chính là hoàng đế! Ở hiện đại thì cả đời không lo ăn, không lo mặc, con cháu đầy nhà, muốn cái gì sẽ có cái đó. Hiện tại thì sao? Vị đạo sư kia nhất định là thấy cha cậu giống xã hội đen nên cố ý nói cho bọn họ mất lòng mất dạ. Làm hoàng đế gì chứ, đến cả thám giám còn không bằng!

Trước mắt dần dần không còn thấy rõ, cổ họng rất buốt, Liên Thanh muốn nói rõ ràng, chết kiểu này thì bứt rứt quá.....

“Buông em ấy ra!” Âm thanh u ám vừa khàn lại nhỏ truyền đến.

Nữ quỷ nhìn cô bé ngồi trên mặt đất, không hiểu nghiêng nghiêng đầu. Giọng nói đó đúng là từ miệng cô bé đó nói ra. “Tiểu quỷ, muốn tìm đường chết à?”

Dứt lời, chỉ thấy cô bé đứng lên, thân hình từ từ biến lớn, một người đàn ông anh tuấn xuất hiện trước mặt nữ quỷ. Nữ quỷ hoảng sợ lập tức buông tay, gương mặt quỷ càng thay đổi kinh khủng hơn, mặt chảy đầy máu tươi, trong miệng phát ra tiếng khóc thê lương, run rẩy bấy biến mất.

Người đàn ông liếc Liên Thanh té trên mặt đất, khom người ôm anh lên, từng bước đi về phía trước...

...

Lúc Liên Thanh tỉnh lại

đã là sáng ngày hôm sau. Anh nằm trên giường của mình, cổ họng vẫn còn hơi đau. Nhớ lại chuyện xảy ra tối ngày hôm qua, cậu chỉ thấy bức mình, làm sao cậu trở về được? Nữ quỷ kia sao lại không giết cậu?

Cậu đang nghĩ thì nghe tiếng bước chân ngoài cửa, tiếp theo là tiếng gõ cửa: “Cục cùm! Mẹ vào được không?”

Liên Thanh lấy áo sơ mi mặc vào, sau đó mẹ anh bưng tô cháo trắng đi vào, để cạnh tủ, thấy sắc mặt Liên Thanh không tốt thì thở dài: “Cũng không biết tạo nghiệt gì, sao lại bị những thứ kia cứ quẩn lấy chứ!”

Liên Thanh an ủi mẹ: “Con không sao, đúng rồi mẹ, tối hôm qua con trở về như thế nào?”

Mẹ anh lau khô mắt, vẽ mặt đau thương: “Chính con tự về, sao bỗng dưng lại hỏi như vậy?”

Lời này làm cho tim cậu chợt trầm xuống, tại sao cậu có thể tự trở về? Tối hôm qua suýt nữa cậu đã bị nữ quỷ bóp chết, thậm chí lý trí không còn rõ ràng, như thế còn có thể trở về sao? Tim cậu nhất thời đập như trống.

Mẹ cậu nghĩ cậu do quá lo lắng nên vỗ vai cậu an ủi: “Hai ngày nữa cha con sẽ trở về, con không cần sống cuộc sống sợ hãi nữa, bảo bối của mẹ thiệt khổ mà!”

Sắc mặt Liên Thanh trắng bệch, đảo mắt. Cậu nhất định phải làm rõ chuyện xảy ra trong mấy ngày nay! Nữ quỷ đó rốt cuộc nói cậu xen vào chuyện gì? Chuyện thăng nhóc đàn em là thế nào?

5. Chương 5

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bỉ Ngạn Hoa

Liên gia xem như có chút tài sản, cha cậu là một ông chủ lớn, mười tuổi đã ra đời kiếm sống, lúc còn trẻ thì buôn bán rau củ rồi chuyển sang làm công nhân, sau nữa thì chuyển qua chăn nuôi dê, khổ gì cũng đã từng trải qua. Nhưng ông cũng may mắn, sau này ông đi theo ông chủ làm xây dựng, trẻ tuổi lại chịu khó, nên được ông chủ khen ngợi, lẫn lộn lâu dài thì được như ngày hôm nay.

Những năm gần đây ra nam vào bắc cái gì cũng thấy qua, sự nghiệp được như hiện tại cũng do bản lĩnh của ông gây dựng. Liên Thanh trong nhà được xem như là đứa con trai bảo bối, đừng nói mẹ cậu cưng chiều cậu, ngay cả cha cậu cũng rất yêu quý đứa con này.

Con trai bảo bối bị những thứ kia quẩn lấy, cha cậu rất lo lắng, công việc cũng vứt sang một bên, gọi điện thoại tìm bạn bè khắp nơi giúp đỡ, lần này thì tự ông chạy ra tỉnh khác, tìm người mà vị đạo sư kia nhắc đến.

Ông chờ một lúc lâu, rốt cuộc cũng tìm được người, đáng tiếc, trong tưởng tượng của ông đối phương là một người tiên phong đạo cốt nhưng hiện tại thì hoàn toàn trái ngược, ông hoài nghi không biết vị đạo sư kia có phải lừa gạt ông không.

“Ông là cha mà nhọc lòng như vậy, đưa cái này cho con ông đeo vào.” Ông cầm lấy một túi vải màu đỏ nhỏ quay về tìm Liên Thanh. Túi đỏ lớn cỡ hai ngón tay, bên ngoài có vẽ hình bát quái âm dương, xung quanh viền dây kim tuyến, thủ công độc đáo, sờ vào cảm giác bên trong có thứ gì đó.

Liên Thanh đối với cái này rất tò mò. Chiếc túi đỏ này giống như túi thơm ở cổ đại, chỉ là nhỏ hơn, cầm túi vải để dưới mũi thì có một mùi thơm thoang thoảng.

“Sao lại đem về một thứ nhỏ như vậy? Người đâu?” Mẹ cậu không yên tâm với một vật nhỏ thế này, trong lời nói mang theo ý trách móc, yêu thương xoa đầu Liên Thanh.

“Ừ! Tôi cũng muốn dẫn người về, nhưng người ta rất bận, không thể đến, bà đừng xem thường vật này, tôi bỏ ra một số tiền lớn mới cầu về được đó.” Cha cậu vừa nói vừa đem túi vải đeo vào cổ cho Liên Thanh. Cũng dễ nhìn mà. Trước ngực Liên Thanh có một món đồ chơi nho nhỏ, cảm giác chơi thật vui, không quan tâm lời cha cậu, cậu cảm giác thứ này cũng không có tác dụng gì.

Cha cậu còn dặn: “Bên trong có một lá bùa nhỏ, vị đại sư kia nói, con không thể lấy lá bùa đó ra, cũng không thể để túi vải rời khỏi người. Những thứ kia tạm thời sẽ không đến gần con, cũng không tổn thương được con, chờ mấy ngày nữa đại sư sẽ đến giúp chúng ta thu phục con quỷ kia.”

Sau khi đeo túi vải vào, Liên Thanh đi đến trường học. Nhóm vẽ vừa tới thêm vài người mẫu, vì cậu là thành viên gạo cội, lại là người chủ chốt cho nên cậu phải đến xem một chút. Hơn nữa bọn họ cũng biết Liên Thanh chọn người làm mẫu rất nghiêm khắc, những người khác luôn nghe theo quyết định của cậu.

Ninh Viễn đã chờ ở cổng trường học, Liên Thanh hơi bất ngờ: “Sao cậu lại đứng ở đây?”

Ninh Viễn đập đập gáy, ảo não: “Hôm qua tôi uống hơi nhiều, lại quên mất chính sự. Hôm qua tôi thấy cha mẹ Ôn Tư Lương, bọn họ đến lấy di vật của cậu ấy. Tôi tưởng họ sẽ lấy vài bức tranh khi cậu ấy được vẽ lúc còn sống, nên tôi bảo bọn họ đến tìm cậu. Hai người họ nói hôm nay sẽ đợi cậu, cậu xem, tôi quên nói với cậu, để người ta chờ.”

Liên Thanh nghe thấy thế thì đi nhanh hơn: “Việc quan trọng như vậy mà cậu cũng quên được, để người lớn chờ không tốt đâu.” Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đi được một đoạn xa.

Chuyện này quả thật bất ngờ, cậu không kịp chuẩn bị tâm lý. Nếu cha mẹ Ôn Tư Lương lần này không đến thì cậu cũng đi tìm bọn họ. Cậu em khóa dưới biển thành quý, đã ba lần bốn lượt tìm cậu giúp đỡ thì nhất định là chết oan, cậu phải giúp Ôn Tư Lương thuận lợi đầu thai, xem như cũng là tấm lòng của cậu.

Ký túc xá đại học năm nhất cũng đầy với năm ba, Ninh Viễn dẫn Liên Thanh đến phòng của Ôn Tư Lương khi còn sống. Hai người đẩy cửa đi vào thì thấy có hai người trung niên đang đợi ở bên trong.

“Cò! Chú! Hai người khỏe không?” Liên Thanh chào hỏi hai người. Vốn ở nông thôn làm ruộng dầm mưa dãi nắng nên nhìn hai người cũng già hơn tuổi, hiện tại người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, tóc mẹ Ôn Tư Lương đã bạc trắng.

Đồ của Ôn Tư Lương lúc còn sống đều để trên giường, hai người cầm tấm hình trong tay mà mặt toàn nước mắt, giọng nói khàn khàn: “Cô nghe nói cháu là bạn học của nó, con cô lúc ở trường luôn được cháu quan tâm, thật sự rất cảm ơn cháu.”

“Cô đừng khách sáo như vậy, Ôn Tư Lương là đàn em khóa dưới của cháu, cô chú xin nén bi thương.” Liên Thanh an ủi.

Cha Ôn Tư Lương lau lau nước mắt: “Nó là đứa bé hiểu chuyện, chưa bao giờ làm trái ý cô chú. Năm ngoái thi vào đại học còn nói với cô chú, sau này đi làm kiếm tiền sẽ phụng dưỡng cô chú, làm sao bây giờ lại người tóc trắng đưa người tóc đen.... Ô... Ô ~”

Ba Ôn nói xong, mặt cũng đầy nước mắt, nước mắt đục ngầu chảy trên mặt, ông lại vỗ vỗ vai bà an ủi.

Liên Thanh cũng cảm động, hít một hơi thật sâu: “Cháu mạo muội, trước khi cậu ấy trở về có làm người mẫu cho cháu vẽ, không biết cậu ấy có bị bệnh gì không?”

“Bệnh? Không có bệnh, thằng bé rất khỏe mạnh, từ nhỏ đã không có bệnh tật gì.” Mẹ Ôn lắc đầu.

Điều này càng làm cho Liên Thanh không hiểu, không có bệnh sao lại chết đột ngột vậy: “Việc này là thế nào?”

“Ừm! Chuyện này chúng tôi cũng không muốn nói cho người ngoài, nhưng cháu đối với con cô chú rất tốt, cô nói cho cháu biết vậy.” Mẹ Ôn thở dài, lấy tay lau nước mắt, dường như tâm tình đã ổn định lại, giọng nói cũng rõ ràng hơn: “Lần trước thằng bé đột nhiên về nhà, cô với chú cũng thấy lạ, không phải là được nghỉ mới trở về, nhưng cô chú cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ nó trở về thăm cô chú, cô chú rất vui, nhưng mỗi ngày nó điều rất lo lắng, dường như đang sợ cái gì đó. Cô chú hỏi nó có phải có chuyện gì giấu cô chú không, nhưng nó không chịu nói. Cho đến đêm hôm đó, khi cô chú trở về thì thấy nó nói năng lộn xộn trong phòng, hươu tay múa chân loạn xạ. Lúc đó cô chú mới phát hiện nó bị những thứ kia theo. Cô chú có tìm đại sư trong làng giúp đỡ, vậy mà...”

Mẹ Ôn vừa nói vừa khóc: “Lúc cô chú trở về nhà, người nó đã cứng đờ. Đại sư nói là đến trễ, hồn thằng bé đã bị bắt mất, không về được, hic hic ~”

“VẬY, cô à, ừm...” Ninh Viễn gãi đầu, gương mặt khổ sở hỏi: “Không phải cô thực sự nghĩ cậu ấy bị... bị cái gì đó bắt mất hồn đấy chứ? Cái này không khoa học a!”

Liên Thanh len lén bấm cậu ta một cái. Ninh Viễn cũng không biết làm sao, cậu quả thật không cách nào tin được chuyện quái gở này, dù sao đó cũng là mạng người a.

Hai người cũng không trách Ninh Viễn, chỉ lau nước mắt nói: “Cô chú cũng không muốn nó chết không rõ ràng, có tìm bác sĩ trong làng hỏi, thì nói là do tim ngừng đập mà chết, trên người không có bất kỳ vết thương gì.”

“Nhưng mà những điều này cũng không thể chứng minh là bị quỷ bắt đi a, ai da, cháu không biết cách nói chuyện, cô đừng giận. Ý cháu là, cô xem, chúng cháu đều là sinh viên, tiếp nhận giáo dục, chuyện này thực sự cháu không thể tin được.” Ninh Viễn bị nhéo đến nổi gân xanh, vẫn có cảm giác chuyện này không đáng tin.

Quả thật Liên Thanh không muốn để Ninh Viễn cùng cha mẹ Lương Tư Ôn nói chuyện này, mới hấp tấp nói: “Ninh Viễn, cậu giúp tôi về phòng vẽ lấy vài bức tranh đến đây, tôi muốn nói chuyện với cô một chút.”

Tiến Ninh Viễn đi, sắc mặt Liên Thanh trầm hẳn. Đàn em chết rất kỳ lạ, có lẽ cậu ấy đã sớm phát hiện sẽ gặp nguy hiểm nên mới trở về quê, còn hoảng hốt như vậy, hẳn là cậu ấy biết mình bị thứ gì theo dõi, hoặc là... Cậu ấy biết bí mật không thể cho người khác biết.

“Ừm! Cô chú cũng biết các cháu không tin chuyện này. Mấy đứa đều là người ăn học, không tin quỷ thần.” Mẹ Ôn thở dài: “Trong làng cô chú rất thường gặp thứ này, các cháu ở thành phố không thấy cũng bình thường.”

Liên Thanh đưa khăn giấy an ủi mẹ Ôn, lại hỏi: “Sau đó thì sao ạ? Lúc đưa cậu ấy vào quan tài có xảy ra chuyện gì không? Hoặc là cậu ấy có để lại dấu mồi gì không?”

Nghe cậu hỏi như vậy, mẹ Ôn suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên nói: “Có một chuyện này hơi lạ. Cô nhớ có khoảng thời gian thằng bé hay lẩm bẩm” Bỏ qua cho tôi“, cô không hiểu nó nói cái gì? Có phải trong trường nó đánh nhau với ai không?”

“Việc này.... Chắc không đâu, cậu ấy là người hiền lành, không gây thù oán với người khác.”

Liên Thanh cũng không biết nhiều về mối quan hệ trong lớp của Ôn Tư Lương. Mặc dù cậu ấy là người mẫu riêng của cậu, nhưng cũng không quen thân lắm, chỉ khác là nói nhiều hơn so với người khác. Nhưng tính tình Ôn Tư Lương rất tốt, nói chuyện lại hay cười, đàn chị và đàn anh khóa trên rất thích cậu ấy.

Chờ Ninh Viễn đem tranh đến, Liên Thanh có hơi lo lắng, tranh này cậu vẽ tất cả đều là tranh khỏa thân! Không biết cha mẹ Ôn có chấp nhận được không.... Vừa thấp thỏm lo lắng vừa cầm tranh vẽ tới, quả nhiên thấy sắc mặt hai người tái mét.

“Thể loại tranh cháu vẽ là phác họa cơ thể người, cho nên...” Liên Thanh lúng túng giải thích, sợ hai người hiểu lầm, lại sợ bọn họ nghe không hiểu.

Ninh Viễn thấy cậu lắp ba lắp bắp thì tiếp lời cậu: “Ồ trường chúng cháu, Liên Thanh là người có thiên phú hội họa cao nhất, còn nhận được mấy giải thưởng lớn!”

Mẹ Ôn nhìn tranh, vội vàng cầm lên, nghe Ninh Viễn nói như vậy, chần chừ: “Sử dụng tranh này sao?”

“Đúng vậy!” Ninh Viễn ngồi bên cạnh mẹ Ôn, nói chuyện với bà. Liên Thanh ở một bên thở phào nhẹ nhõm, cũng không phải cha mẹ nào cũng cởi mở giống cha mẹ cậu.

Tiến hai người về, Liên Thanh và Ninh Viễn đi trên đường, hai người đều có suy nghĩ riêng. Liên Thanh nghĩ Ôn Tư Lương rốt cuộc là sợ cái gì, còn Ninh Viễn thì không biết.

Mấy ngày sau, cuộc sống vẫn trôi qua như bình thường. Sáng sớm Liên Thanh nhận được điện thoại của Ninh Viễn, vội chạy đến trường học, mệt đến nỗi thở hồng hộc. Không biết nguyên nhân có phải do lá bùa

trong túi vải không mà không chỉ hồn của đàn em, cả những thứ hay xuất hiện bình thường cũng không thấy một con, làm cho cậu có cảm giác không quen.

“Đồ đâu?” Liên Thanh lao đến bên cạnh Ninh Viễn.

“Là cái này.” Ninh Viễn cầm một tấm poster đưa cho cậu, nghi hoặc không hiểu nhìn cậu: “Cậu để ý mấy thứ này làm gì? Chẳng lẽ cậu tin cái này?”

Đây là một tấm poster tuyên truyền có hình nền màu đen, chính giữa dùng những vệt sáng kỳ lạ viết lung tung mấy chữ to “Nhóm thần bí”. Từ khi chú ý đến nhóm này, ngoại trừ lần trước thấy nữ quỷ xuất hiện sau lưng chàng trai nọ thì Liên Thanh cũng hỏi thăm được bạn cùng phòng của Ôn Tư Lương, thì biết trước khi Ôn Tư Lương chết, cậu ta cũng hay qua lại với người của nhóm thần bí, cả ngày cũng thần thần bí bí.

Điều này làm cho Liên Thanh hoài nghi là nhóm thần bí có vấn đề! Hơn nữa cái chết đột ngột của Ôn Tư Lương có lẽ cũng liên quan đến bọn họ!

“Liên Thanh, có phải cậu có chuyện giấu tôi không? Trước đó vài ngày thì cậu xem thứ sách kỳ quái, giờ lại quan tâm đến việc này, rốt cuộc cậu có chuyện gì?” Ninh Viễn nhíu mày tỏ vẻ không vừa lòng.

Liên Thanh xếp tấm poster lại, xếp xong mới nói: “Cậu yên tâm, tôi không làm chuyện gì kỳ quái hết, chỉ cảm thấy cái chết của Ôn Tư Lương rất kỳ lạ, muốn tìm hiểu thôi.”

“Việc này không cần chúng ta quan tâm! Hơn nữa người cũng đã chết rồi!” Không thể trách Ninh Viễn không có tâm, chỉ là cậu không muốn Liên Thanh bị liên lụy. Dù sao cha mẹ của Ôn Tư Lương cũng không truy cứu nữa.

Liên Thanh không biết giải thích như thế nào với Ninh Viễn, chỉ nói mơ hồ: “Vậy thì đi tham gia náo nhiệt đi, xem bọn họ có trò hay gì!”

Lần này thì Ninh Viễn không nói gì nữa. Tính cách của Liên Thanh rất bướng bỉnh, đã muốn làm chuyện gì thì nhất định phải làm cho bằng được.

Nhóm thần bí mở cũng chưa bao lâu đã thu hút được sự hứng thú của không ít sinh viên, lần này lại phát lời mời, nội dung viết trong đó tương đối hấp dẫn, đó là làm cho mọi người nhìn thấy những thứ khoa học không thể giải thích được, ví dụ như như linh hồn của con người!

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Liên Thanh lo lắng. Cậu mơ hồ cảm thấy những sinh viên này không đơn giản. Nếu như thí nghiệm thất bại thì không sao, nhưng nếu thật sự làm cho mọi người nhìn thấy quỷ, sợ rằng sẽ gây ảnh hưởng không tốt trong trường.

Lần này có năm mươi tấm vé vào cửa, Ninh Viễn lợi dụng mạng lưới giao thiệp của cậu ta được hai tấm. Cậu thật sự không yên tâm về Liên Thanh, chỉ có thể liều mình cùng quân tử.

Đến ngày tổ chức, Liên Thanh và Ninh Viễn đã đến rất sớm. Lúc đến cửa nơi tổ chức đã có rất nhiều người đang chờ, trong những người này thì sinh viên nữ chiếm đa số, tất cả mọi người đều ăn mặc rất cá tính, lại đẹp. Lúc hai người đến thì mọi người đều rớt rít nhìn, cười mập mờ.

Ninh Viễn dựa vào tường nhìn một vòng, bất đắc dĩ nói: “Hai chúng ta như hạc đứng trong bầy gà ý, cậu xem, đằng kia chỉ có mấy sinh viên nam kia, hay là chúng ta đi thôi?”

“Không được, nếu đã đến, không xem không phải rất tiếc sao?” Liên Thanh không quan tâm ánh mắt người ngoài, lấy tấm poster ra xem.

Khi hai người đang nói chuyện, hai nữ sinh đi đến bên cạnh, mặt có chút ngượng ngùng đỏ lên.

“Có việc gì sao?” Ninh Viễn cười hì hì hỏi.

Nữ sinh mặt càng đỏ hơn: “Ừm! Ừm!... Có chuyện này, không biết hai anh có thể nhường phiếu không? Chúng tôi có thể mua.”

Ninh Viễn vừa nghe, nhất thời sửng sốt, nhìn phiếu đang cầm, bực bội hỏi: “Phiếu này còn có người bỏ tiền ra mua sao?”

Nữ sinh cắn môi: “Chúng tôi rất có hứng thú với việc này, thật đấy, nếu hai anh không muốn xem, có thể nhường phiếu lại cho chúng tôi không?”

“Xin lỗi, chúng tôi cũng chỉ có hai phiếu, hay là hai em đi hỏi người khác xem!” Liên Thanh ngắc đầu trả lời. Cậu vốn đẹp trai, lúc này mặt lại không có biểu cảm, ngược lại rất phù hợp với những nữ sinh thích phong cách lạnh lùng.

Hai nữ sinh nhất thời rung động, sau đó kích động chạy đi... Ninh Viễn trợn mắt há mồm nhìn sự hưng phấn của hai cô gái, sức chứa bộ não cũng không theo kịp tiết tấu của các cô. Bị từ chối còn vui vẻ như thế à?

6. Chương 6

Edit: Vua Hải Tặc 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Bởi vì là mùa đông, mặt trời xuống núi tương đối sớm. Chưa đến bảy giờ, bên ngoài đã tối đen. Có người chờ lâu quá không chịu được thì bỗng có người xuất hiện, mở cửa dẫn bọn họ đi vào.

Hai người tìm đại một chỗ ngồi xuống. Liên Thanh nhìn cách bố trí trong phòng, trên tường có treo nhiều thứ nhỏ, đều là đồ cầu bình an. Mặc dù cậu không biết nhiều đến những phương pháp phá giải siêu nhiên trong sách, cũng có sách về đạo giáo, nhưng cũng vẫn chỉ là sách, lý luận với thực hành là hai việc khác nhau.

Có vài người trong nhóm kéo toàn bộ cửa sổ lại, sau đó đứng trước bức màn. Tất cả người trong phòng đều vừa nói vừa cười, trò chuyện vui vẻ. Ninh Viễn xích lại gần Liên Thanh, không vừa lòng lắm bầm: “Những người này thật là không đúng giờ, nói bắt đầu lúc sáu giờ, bây giờ là bảy giờ rồi, nếu không phải cậu kiên quyết muốn xem, tôi đã bỏ đi rồi.”

“Dù sao cũng đến rồi, không xem thì rất đáng tiếc.” Liên Thanh vỗ vai Ninh Viễn, nhìn những người xung quanh: “Có lẽ sẽ có bất ngờ ngoài ý muốn cũng không chừng.”

“Cắt! Tôi chỉ sợ bắt ngờ đâu không có, mà chỉ có hoảng sợ thôi! Hơn nửa đêm làm những chuyện này, dù cho không thấy quỷ cũng bị dọa cho giật mình a.” Ninh Viễn oán giận, hai tay chà chà lên người, làm bộ đáng hết hồn.

Liên Thanh bị cậu ta trêu chọc cũng vui lên một chút, bởi Ninh Viễn không phải người có lá gan nhỏ. Lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên đèn trong phòng tắt hết, trong nháy mắt tất cả mọi người đều rơi vào bóng tối. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, các nữ sinh đều sợ hãi kêu lên, Liên Thanh cũng run run, vội vàng đứng dậy.

Đúng lúc này, màn hình lớn phía trước sáng lên, một người xuất hiện. Liên Thanh cũng từ từ ngồi xuống. Hóa ra là bắt đầu, Ninh Viễn tức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mắng to: “Giở trò quỷ gì vậy, lại không báo trước một tiếng!”

Nghe cậu ta nói, những người khác lập tức đồng tình, rất nhiều người bắt đầu với lần này, có chút oán giận. Ống kính giật giật chuyển về người ở màn hình lớn, tiếp theo người đó ngồi xuống, lưng cậu ta đối diện với cửa sổ, cũng dễ nhìn ra cậu ta cũng ở trong kí túc xá.

Liên Thanh vừa nhìn là nhận ra ngay. Người ở trước màn hình lớn chính là người mà anh thấy hôm trước, chỉ là mấy ngày không gặp, giữa chân mày cậu ta có nhiều nếp nhăn hơn...

“Mọi người khỏe không? Tôi là nhóm trưởng của nhóm thần bí, hôm nay mời mọi người đến, là để mọi người chứng kiến tận mắt những thứ không thể tưởng tượng nổi. Tôi tin rằng tất cả các bạn sinh viên ngồi ở đây đều có hứng thú với những thứ thần bí. Trước khi chính thức bắt đầu, tôi xin giới thiệu một chút, lần này chúng ta sẽ làm cái gì.” Giọng nói của cậu ta trầm thấp vang vọng, nói những điều không thật.

Cậu ta cầm micro, khi đứng dậy, tất cả mọi người đều xì xào bàn tán. Những đạo cụ kia rất quen thuộc với những người yêu thích điều thần bí. Vòng tròn màu trắng đặt ở bốn góc trên bàn, bên trong viết đầy chữ, chính giữa để một cái đĩa, đây chính là đĩa tiên* cổ xưa!

(* đĩa tiên: hay còn gọi là trò cầu cơ ở Việt Nam. Link tham khảo)

“Nghe nói mấy thứ như đĩa tiên này rất tà môn, bọn họ không tính làm thật đấy chứ?” Ninh Viễn nhỏ giọng nói với người bên cạnh.

“Không phải cậu không tin sao?”

“Dĩ nhiên là tôi không tin, nhưng thà tin có còn hơn không, lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao? Hay là chúng ta chuẩn bị trước đi?” Ninh Viễn nhún mày, lại bắt đầu muốn chạy.

Liên Thanh trấn an vỗ vai cậu, nghiêng đầu nói: “Đừng lo! Có tôi ở đây sợ gì chứ?”

Ninh Viễn bày ra gương mặt khổ sở: “Có cậu cho nên tôi mới sợ đó! Nếu cậu có chuyện gì, tôi làm sao ăn nói với cha mẹ cậu!”

“Cậu cứ yên tâm!” Liên Thanh búng cái nhẹ lên trán cậu ta, cũng không để ý đến sự lo lắng của cậu ta nữa.

“Mọi người chắc là biết cái này. Thứ này dùng để mời đĩa tiên, trước kia cũng có nhiều học giả làm qua, cũng chứng minh vật này hoàn toàn không sử dụng được, sở dĩ có thể dùng cái đĩa này, bởi vì có người làm được. Hôm nay tôi sẽ lật đổ lời bọn họ, làm cho mọi người nhìn thấy đĩa tiên chân chính!” Cậu ta nói từng chữ từng chữ, không có chút chột dạ nào.

Tất cả mọi người đều nín thở, tập trung lắng nghe. Liên Thanh cũng mới chỉ nghe về đĩa tiên. Có không ít trường hợp đã chứng minh, nếu quả thật có thể mời đĩa tiên đến thì cũng khó đưa trở về, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

“Nửa tiếng nữa chúng ta sẽ bắt đầu, nếu như có người muốn đi thì có thể đi ngay bây giờ, nếu đã bắt đầu mà mọi người muốn đi cũng không được.” Anh ta thẳng thắn nói, mặt không sợ hãi.

Sau khi nghe cậu ta nói, những người trong phòng bắt đầu nhỏ giọng thương lượng. Dù sao thì sở thích với phần khích là một chuyện, nếu thật sự nhìn thấy lại là chuyện khác. Nghe cậu ta nói lại quá mức sống động, có vài nữ sinh bị dọa sợ, sau khi thương lượng thì nói với người quản lý của nhóm đi về.

Ninh Viễn lần này cũng chỉ đến với Liên Thanh, bắt đầu dĩ vãng dài, khiến Liên Thanh bật cười. Một lát sau cũng có mấy người bỏ đi, hàng ghế sau còn thừa nhiều chỗ trống.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Liên Thanh xem đồng hồ thấy đã một tiếng trôi qua. Giờ đã gần mười giờ đêm, mí mắt giật giật hai cái, cậu đưa tay lên xoa xoa.

Lúc này, bên trong màn hình lớn thay đổi, trưởng nhóm đặt micro sang một bên, ống kính chiếu vào cái bàn vuông, phía trên cũng có camera, tiếp theo có mấy người lại ngồi theo vị trí, nữ có nam có, mặt mọi người đều không đổi, ngồi ngay ngắn.

Trưởng nhóm nhìn đồng hồ đeo tay, gật đầu, mấy người không hẹn đều đưa ngón trỏ ra nhìn chiếc đĩa, nhẹ nhàng gật đầu.

Khi bắt đầu, trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, cậu thấy mọi người nhìn chăm chăm vào màn hình lớn, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Mấy người đó nhỏ giọng đọc, sau đó có người hỏi: “Đĩa tiên! Đĩa tiên! Ngài có ở trong không?”

Cái đĩa yên tĩnh một lúc thì bắt đầu chuyển động từ từ, cuối cùng ngừng lại trên một chữ.

“Đĩa tiên! Đĩa tiên! Trong số chúng tôi có bao nhiêu phụ nữ?”

Cái đĩa lại bắt đầu chuyển động, như mọi người suy nghĩ, dừng ở chữ “ba”. Đúng là trong số bọn họ có ba nữ sinh.

“Đĩa tiên! Đĩa tiên! Dư Tiểu Mạn năm nay bao nhiêu tuổi?”

Sau khi bọn họ hỏi mấy vấn đề đơn giản, đĩa tiên đều trả lời chính xác. Nhưng những thứ này thì tính là gì chứ, dù sao mấy câu trả lời này mọi người đều biết, vậy mà tiếp theo...

“Đĩa tiên! Đĩa tiên! Ngài là nam hay nữ?”

Cái đĩa tiếp tục chuyển động, dừng trên chữ nữ.

Trưởng nhóm giương mắt, nhìn những người khác, lại hỏi: “Đĩa tiên! Đĩa tiên! Ngài chết bao lâu rồi?”

Theo các vấn đề cậu ta hỏi, sắc mặt mọi người đều tối đi, mời đĩa tiên đã là điều cấm kỵ, còn dám hỏi lai lịch của đĩa tiên! Cái đĩa bắt đầu chuyển động, vừa chỉ “ba” vừa chỉ “một”.

“Đĩa tiên! Đĩa tiên! Ngài chết như thế nào?”

Cái đĩa bắt đầu quay nhanh hơn, gần như ngoài tầm khống chế của bọn họ. Bọn họ chỉ miễn cưỡng mới làm cho cái đĩa không thoát khỏi tầm kiểm soát của họ.

Bóp chết!

Mặt trưởng nhóm chảy càng nhiều mồ hôi, giả bộ mạnh mẽ tiếp tục hỏi: “Đĩa tiên! Đĩa tiên! Là ai giết ngài?”

Tên phụ tình!

“Đĩa tiên! Đĩa tiên! Ngài có muốn báo thù không?”

Muốn!

“Đĩa tiên! Đĩa tiên! Hiện tại ngài muốn làm gì?”

Giết người!

“Không nên hỏi nữa! Nhóm trưởng không nên hỏi nữa, cái này không đúng đâu!!” Một nữ sinh trong đó không nhịn được kêu to. Cái đĩa không ngừng va chạm trên bàn, muốn thoát ly khỏi ngón tay bọn họ, căn bản là không khống chế được!

Sắc mặt của những người trong phòng đều xám ngoét, tim muốn nhảy khỏi cổ họng. Không ít nữ sinh ôm lấy nhau, sợ đến nỗi nhỏ giọng khóc.

Khi tất cả mọi người đều tưởng việc này đến đây là kết thúc, đột nhiên cậu ta nói: “Đĩa tiên! Đĩa tiên! Mời ngài hiện thân!”

Những lời này như sấm bén tai, không chỉ mấy người trong nhóm thần bí mời đĩa tiên, mà ngay cả những người ngồi trong phòng nhìn màn hình lớn cũng thấy việc này không bình thường! Cái đĩa chuyển động nhanh chóng không giống vừa rồi. Lời anh ta vừa nói là muốn đẩy tất cả mọi người vào tình cảnh nguy hiểm!

Sau khi cậu ta nói xong, ngón tay một nữ sinh buông cái đĩa ra, bị quăng sang một bên, mấy người kia cũng rớt rít buông tay.

Cái đĩa mất đi sự khống chế cũng ngừng chuyển động, ngược lại còn ma sát mạnh hơn, ở trên mặt bàn phát ra tiếng vang. Âm thanh chói tai kích thích thần kinh của tất cả mọi người, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn cái đĩa nho nhỏ trên bàn. Bỗng nghe một tiếng choang!, cái đĩa bay khỏi bàn, rơi xuống đất, bể tan nát!

“A a a!!!” Nữ sinh hét chói tai, trong màn hình lớn xuất hiện một người không giống bọn họ, trên người mặc bộ đồ dài trắng như tuyết, mái tóc dài đến eo, đầu cúi xuống.

Mấy người hoảng sợ ôm nhau thành một cục, thất thanh hét chói tai. Tận mắt chứng kiến tình cảnh này, ấn tượng thật sự quá lớn, mọi thứ trở nên hỗn loạn.

“Móa! Thật sự có quỷ!” Ninh Viễn trợn to hai mắt, cũng bị dọa sợ. Một đôi tay giống như gọng kìm siết chặt tay Liên Thanh. Mọi người đã sợ đến không còn lý trí, ai nhát gan đã sớm ngã đi, người nào lớn gan thì bắt đầu kêu to muốn ra ngoài.

Liên Thanh cau mày, nhìn chăm chú vào màn ảnh. Mặc dù không nhìn thấy mặt “Người” đó, nhưng cậu đã nhìn qua vô số quỷ, lúc bắt đầu cũng sợ hết hồn, sau đó cậu liền phát hiện sơ hở. Căn bản đây không phải là quỷ mà là có người đóng giả, quỷ đều lơ lửng, cho dù chúng không hiện thân cũng sẽ không thể là dạng hình thể rõ ràng như lúc này được. Việc này là giả, cậu khẳng định!

Con quỷ trong màn hình đưa cánh tay ra. Hành động như vậy đúng rồi, ma quỷ cũng thường dùng hành động như thế, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện sơ hở. Ví dụ như nhóm trưởng, mặc dù những người khác sợ hãi ôm lấy nhau nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy khóe miệng của cậu ta mang theo nụ cười châm biếm.

Liên Thanh nhìn là biết cậu ta đang xem kịch vui. Quả nhiên là trò lừa con nít. Cậu còn tưởng là có thể xem được chuyện thú vị gì, xem ra là đi công không rồi.

“Làm sao bây giờ? Bọn họ thật sự gặp quỷ, chúng ta có nên đi giúp bọn họ không?” Mặc dù Ninh Viễn sợ hãi nhưng cũng nuốt nước miếng, nghĩ biện pháp.

Liên Thanh ấn trán: “Nhất định bọn họ sẽ dẫn quỷ đến, còn ở nơi này làm gì nữa, nghĩ biện pháp giải quyết đi.

“Vây.... Vây thì tốt...” Ninh Viễn vừa nói vừa nhích gần Liên Thanh.

“Thả chúng tôi ra ngoài!! Chúng tôi muốn đi ra ngoài!! Các người là bọn điên, thật sự dẫn đĩa tiên đến! Thần kinh a!!” Có người đột nhiên chạy ra khỏi vị trí, lao đảo chạy ra màn hình lớn, giận dữ hét lên.

“Đúng! Cho chúng tôi ra ngoài! Chẳng lẽ các người muốn chúng tôi chết ở đây sao?” Không ai quan tâm đến người trong màn hình đối phó với “Đĩa tiên”, tất cả mọi người bắt đầu oán giận, chỉ trích. Đủ loại cãi vã, tiếng khóc vang vọng, thậm chí có người còn đi đập cửa; nhưng cửa đã sớm khóa lại, nếu không có chìa khóa thì không mở ra được.

Liên Thanh thờ ơ nhìn tất cả, ngược lại cậu muốn nhìn xem rốt người này có ý đồ, âm mưu gì!

Lúc này, Ninh Viễn đột nhiên lắc đầu, nhìn chăm chăm vào màn hình lớn, tiếp theo lắc lắc Liên Thanh: “Hình như có cái gì kia?”

Liên Thanh cũng nhìn sang, mấy người trong màn hình cùng con “Quỷ” kia đang chơi trò đuổi bắt. Nhưng ở ngay góc máy quay xuất hiện hình ảnh một người phụ nữ, toàn thân mặc đồ đỏ, mái tóc dài rối bù, khuôn mặt bầm tím, ánh mắt độc ác nhìn chăm chăm đám người đó.

“Đây là...!” Liên Thanh kinh ngạc trợn to mắt, lần này thì không sai, đây mới thật sự là quỷ!

Nữ quỷ đột nhiên xuất hiện trong máy ghi hình, cô ta chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn vào máy ghi hình, giống như đang nhìn tất cả mọi người.

Một số ít sinh viên nhìn màn hình lớn cũng phát hiện, sợ ngây người. Nếu trước đó con quỷ trang phục trắng là dọa người, thì con quỷ này hoàn toàn xứng đáng mang lại cảm giác kinh khủng!

Nữ quỷ nhìn ống kính nhếch môi cười, máu tươi từ miệng chảy ra, gương mặt tím bầm đầy quỷ khí, đôi mắt nhỏ dài đầy tia máu, lỗ mũi cũng chảy máu.

“Má nó!!!” Ninh Viễn sợ hãi thở ra, mắt trợn trắng, đầu nghiêng sang một bên, hôn mê.

‘Rắc’ một tiếng, máy thu hình nứt thành năm bảy đường, cả phòng rơi vào bóng tối hoàn toàn. Nỗi sợ hãi lại một lần nữa bao trùm tất cả mọi người, tiếng khóc thút thít vang bên tai.

Liên Thanh vội vàng vỗ vỗ lên người Ninh Viễn: “Này! Tỉnh lại đi! Cậu có sao không?”

Không khó để tưởng tượng cảnh ghi hình bên kia thế nào. Rõ ràng những người đó chỉ muốn mượn cơ hội tăng danh tiếng của nhóm lên, lại không ngờ rằng quỷ sẽ xuất hiện thật. Liên Thanh nôn nóng, muốn đi đến hiện trường xem, nhưng mà Ninh Viễn hiện tại...

“Mọi người lục soát ngoài bọn họ, nhất định có thể tìm ra chìa khóa. Mọi người cũng thấy rồi đấy, căn bản những người này không bình thường, muốn nhốt chúng ta ở chỗ này!” Có người la lớn, lời nói của cậu ta được mọi người đồng tình.

Tình huống bắt đầu chuyển biến theo hướng không tốt. Chỉ vài thành viên trong nhóm thần bí thì không phải đối thủ của tất cả mọi người, nhanh chóng có người đã bị té xuống đất, mọi người tranh nhau lục soát trên người họ.

Liên Thanh vội vàng đánh nhẹ vào hai má Ninh Viễn, đồng thời ấn vào nhân trung của cậu ta: “Tỉnh lại mau! Cậu không tỉnh lại thì tôi bỏ cậu lại đây đây!” Cậu thấp giọng uy hiếp, tay cũng không nhàn rời.

“Quý đến!!!” Liên Thanh làm cách nào Ninh Viễn cũng không tỉnh lại, gấp gáp hô to, chỉ thấy người trong ngực chợt nhảy lên.

“Ồ đâu?! Quý ở đâu?!!!” Ninh Viễn lo lắng nhìn loạn khắp nơi, bày ra tư thế phòng ngự.

Liên Thanh bắt đầu dĩ liếc mắt: “Không có ở đây!”

“Cửa mở được rồi!!! Mọi người chạy mau a a!!!” Vào lúc này, có người hô to, cửa phòng mở ra, tất cả mọi người điều chen lấn chạy ra ngoài.

Liên Thanh cũng vội vàng đứng lên, kéo Ninh Viễn chạy ra ngoài. Lúc đi ngang qua cửa, cậu dừng lại kéo người trên mặt đất dậy: “Bọn họ đang ở phòng nào?”

Người kia cũng bị dọa sợ không nhẹ, trả lời úp úp mở mở: “13 404.”

Liên Thanh buông người đó ra, cùng Ninh Viễn theo những người phía trước chạy ra ngoài. Người nào người nấy như động vật nhỏ hoảng hốt sợ bị bắt, hoàn toàn không theo quy tắc.

Ra khỏi phòng, Liên Thanh cũng không chạy ra ngoài cổng trường mà chạy ngược về phía ký túc xá. Ninh Viễn vội vàng giữ anh lại, nghiêm nghị nói: “Cậu điên rồi sao? Cậu không nhìn thấy vừa rồi ở nơi đó xảy ra chuyện gì sao? Cậu còn dám qua đó!”

“Có thể bọn họ có liên quan đến cái chết của Ôn Tư Lương, tôi không thể bỏ qua cơ hội này, hơn nữa bây giờ bọn họ đang gặp nguy hiểm.” Liên Thanh kiên quyết nói.

Ninh Viễn buồn cười nhìn Liên Thanh: “Cho dù bọn họ có liên quan đến cái chết của Ôn Tư Lương thì hiện giờ cũng không thể đi hỏi được! Đúng là bọn họ đang gặp nguy hiểm, nhưng nếu chúng ta đi, chúng ta còn nguy hiểm hơn!”

Liên Thanh biết Ninh Viễn là lo lắng cho cậu, hai tay nắm chặt vai cậu ta, làm cậu ta an tâm: “Cậu yên tâm đi, cái gì tôi cũng biết! Chờ chuyện tối nay kết thúc, nhất định tôi sẽ kể tất cả mọi chuyện cho cậu nghe!” Dứt lời, xoay người chạy về ký túc xá.

Ninh Viễn nhìn đôi tay trống không, tức giận giậm chân: “Tức chết tôi!!” La xong thì chạy theo Liên Thanh.

7. Chương 7

Edit: Vua Hải Tặc 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Bầu trời ban đêm tĩnh lặng, ngọn đèn mờ nhạt dưới ánh trăng, Liên Thanh chạy thẳng đến ký túc xá, 13 404 chính là tầng lầu Ôn Tư Lương ở. Đứng dưới đất nhìn lên trên ký túc xá, tầng thượng bị khuất trong bóng tối, không một chút ánh sáng.

Ninh Viễn nắm lấy tay cậu thở hổn hển: “Cậu nhất định phải đi vào sao? Cậu nghĩ kỹ chưa?”

“Cậu không nên đến đây, rất nguy hiểm.” Liên Thanh không muốn Ninh Viễn bị liên lụy vào những chuyện này, gỡ tay cậu ta ra. Cửa ký túc xá chợt mở ra, một luồng khí lạnh đập vào mặt. Cậu thoáng căng thẳng, cuối cùng vẫn siết chặt tay trực tiếp xông vào.

13 chính là tầng 13, cậu không ngu đến nỗi đi thang máy lên mà đổi sang đi cầu thang bộ chạy lên trên. Từ lúc này đến bây giờ đã hơn mười phút trôi qua, không biết bên trên thế nào rồi!

Liên Thanh vừa sợ lại vừa không muốn bọn họ xảy ra chuyện, trán chảy đầy mồ hôi, cậu chạy liên tục....

“A a!! Tránh ra!!!”

Bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, Liên Thanh đứng lại, phân biệt phương hướng một chút, sau đó chạy đến. Đối diện cũng có mấy người chạy về phía cậu, Liên Thanh vội vàng giữ bọn họ lại.

“Các cậu có phải là nhóm thần bí không?”

“Buông ra! Phía sau có quỷ!!” Người bị nắm giấy giữa, muốn chạy đi. Liên Thanh thà chết cũng không buông, chặn tất cả mọi người bên trong cửa, nữ quỷ không đuổi theo, chắc đã bị bọn họ bỏ rơi rồi.

“Hiện tại nó không đuổi theo nữa đâu! Cuối cùng mục đích của các người là gì?” Liên Thanh hét lên.

Một người đứng ra, thở hổn hển nói: “Chúng ta có thể đi ra ngoài trước rồi nói sau được không? Nếu không đi thì không ai có thể ra ngoài được nữa! Cậu cho rằng đó là cái gì? Là ác quỷ đó!”

“Đúng vậy! Ra ngoài trước rồi nói sau đi!”

“Một hồi đi thì lại không kịp!”

Những người khác rồi rít phụ họa, Liên Thanh cũng không muốn dây dưa ở đây, dù sao cậu cũng không chế phục được con quỷ, chỉ gật đầu: “Được rồi, đi ra ngoài đi!”

Cậu vừa dứt lời, vốn đám người muốn cuống cuồng chạy ra ngoài lập tức trợn to hai mắt, mặt đầy hoảng sợ nhìn sau lưng cậu, tiếp đó lại gào khóc xoay người bỏ chạy.

Liên Thanh chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, một luồng gió lạnh thổi vào cổ, nhất thời da đầu tê dại, thật là.... Do dự một lúc, sau đó sử dụng hết sức lực lấy tốc độ chạy một trăm mét. Đùa sao! Anh cũng sợ quay đầu sẽ bị dọa chết!!

Con người lúc ngàn cân treo sợi tóc thì sẽ bộc lộ tiềm năng lớn nhất. Những người đó đều trở thành vận động viên điền kinh, cho dù là nữ sinh cũng không bị bỏ lại phía sau. Liên Thanh chạy nửa ngày mới đuổi kịp bọn họ.

Bên trong hành lang tối tăm không nhìn rõ đường, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà chạy. Liên Thanh bắt đầu mệt mỏi, hơi thở trở nên dồn dập. Những người khác cũng có loại phản ứng này, tốc độ dần chậm lại.

Con đường này thay đổi như không có điểm dừng, bất luận bọn họ chạy nhanh như thế nào cũng không thể chạy ra ngoài. Đã có người chạy hết nổi: “Tôi, tôi không, tôi không được rồi...”

“Tôi cũng....” Hai người cùng nhau dựa vào tường, những người khác cũng chỉ có thể đứng lại. Nữ quỷ kia cũng không đuổi theo, bọn họ lợi dụng dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Cậu nhóm trưởng bóp hông bắt đắc dĩ hô: “Không được! Bây giờ không thể nghỉ ngơi! Con quỷ đó sẽ nhanh chóng tìm được chúng ta! Chúng ta phải mau chóng rời khỏi chỗ này!”

“Nhưng mà chúng ta đã chạy rất lâu nhưng vẫn không thể chạy ra ngoài a.” Có người nhỏ giọng nói.

“Có phải chúng ta sẽ không ra ngoài được không.... Hu hu....” Có nữ sinh nhất gan nức nở khóc thành tiếng. Người bạn bên cạnh an ủi vỗ vỗ cô ta, đồng thời cũng than thở.

Cậu nhóm trưởng lập tức mắng cô ta: “Cô không được ở đây nói bậy nói bạ, chỉ cần có thể kiên trì, chúng ta sẽ nhanh chóng thoát khỏi chỗ này!”

“Còn không phải do mày!” Lúc này một người đột nhiên lớn tiếng mắng: “Nếu mày không muốn chơi cái gì đùa thì chúng ta làm sao có thể lại trêu chọc những thứ đó! Hơn nữa lúc đầu thương lượng không phải như vậy! Tại sao mày lại hỏi như thế?”

“Tôi! Tôi nói gì?!” Cậu nhóm trưởng trợn to hai mắt, bước chân lui về phía sau, giọng nói cũng trở nên quanh co hèn nhát.

“Đúng! Chính là mày! Rõ ràng mày nói trò chơi đó chỉ là bình thường, nếu xui xẻo cũng không biến thành như vậy! Mày cố ý muốn hại chết bọn tao!” Lại một người nữa chỉ trích, những người còn lại thì oán giận.

Nhất thời mọi người đều loạn lên. Liên Thanh chỉ cảm thấy nhức đầu, việc đã đến lúc nào rồi, bọn họ còn trách cứ lẫn nhau!

“Không bằng chúng ta cứ trốn tạm vào phòng một người nào đó đã, có lẽ sẽ tránh được.” Có người thận trọng đưa ra đề nghị.

“Không được!” Nhóm trưởng lập tức phản đối: “Hiện tại chúng ta không thể đi, cũng không thể tách ra! Chỉ cần chúng ta kiên quyết kiên trì, nhất định có thể chạy ra ngoài!”

Liên Thanh hí mắt quan sát cậu ta, thấy cậu ta nói chắc chắn như vậy, nhất định là nắm chắc. Không, cậu không thể chạy nổi nữa, mệt mỏi chạy hết nổi rồi.

“Dù sao tôi cũng không chạy nữa! Nếu như tối hôm nay xảy ra chuyện gì, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho các người!” Người kia nói xong hùng hăng nhìn vào những người còn lại. Lời nói giống như nguyên rửa làm lòng người luống cuống, tất cả mọi người đều bị lời nói đó làm cho sợ hãi.

“Cậu không nên nói như thế, chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu.” Một nữ sinh nắm cánh tay người kia, nhỏ giọng nói.

Liên Thanh bóp bóp trán: “Đây là do cậu tự làm bậy mới đưa đến kết quả này. Lúc đầu cậu đã có suy nghĩ khác, cậu biết rõ việc này sẽ dẫn nữ quỷ kia đến phải không?”

Nhóm trưởng cả kinh, giả bộ bình tĩnh nói: “Anh dựa vào cái gì nói như vậy? Anh cũng không phải người trong nhóm chúng tôi! Anh không được ngậm máu phun người!”

“Tôi có ngậm máu phun người hay không thì mọi người ở đây đều biết, rốt cuộc cậu có chủ ý gì? Cậu có biết Ôn Tư Lương không?”

“Anh!” Cậu nhóm trưởng nhất thời sợ hãi: “Tôi không biết anh đang nói tới ai, tôi không biết người đó!”

Cậu ta nói như chặt đinh chém sắt, lại không ngờ những người khác sẽ kháng nghị: “Tại sao mày nói láo? Ôn Tư Lương rõ ràng là người của mày, tao thường xuyên thấy cậu ta đi tìm mày!”

“Mày! Mày nó chẳng nói cuội gì đó!” Nhóm trưởng tức giận túm áo người kia. Những người khác vội kéo cậu ta ra. Hiện tại Liên Thanh khẳng định cậu ta có vấn đề, cái chết của Ôn Tư Lương nhất định có liên quan đến cậu ta!

Liên Thanh lắc ngón tay, vừa muốn mở miệng thì bỗng nghe tiếng bước chân hỗn loạn. Tất cả mọi người đều hoảng sợ đứng lên, lại thấy một bóng người chạy từ hành lang đến, càng đến gần tim Liên Thanh đập càng nhanh.

“Tại sao cậu cũng đến?! Không phải kêu cậu chờ tôi ở dưới sao?” Không ngờ rằng Ninh Viễn sẽ chạy đến đây, trong này thật sự quá nguy hiểm, Liên Thanh cũng không biết mình nên làm gì, hiện tại lại đến thêm một người!

Sắc mặt Ninh Viễn tái nhợt, trợn mắt nhìn Liên Thanh, cứng ngắc mở miệng: “Tôi lo cho cậu chứ sao!” Âm thanh u ám khàn khàn.

Liên Thanh thở dài, chụp vai cậu ta: “Hiện tại không cần quan tâm nhiều, rời khỏi đây mới quan trọng!” Dứt lời, nói với người khác: “Chúng ta ở chỗ này chờ cũng không tốt, hay là đi, có lẽ có thể tìm được cửa ra.”

Những người khác hai mắt nhìn nhau, mặc dù không muốn, nhưng phải công nhận là cậu nói không sai. Hơn nữa hiện tại nhóm trưởng của bọn họ quá đáng nghi, nhìn Liên Thanh đáng tin hơn một chút, mọi người và người cạnh tường rồi rút đứng dậy.

Liên Thanh giúp một nữ sinh đứng dậy, sau đó kéo tay Ninh Viễn chuẩn bị đi. Nhưng khi chân anh vừa bước, cả người cứng lại. Ngón tay hai người đụng vào nhau, cảm giác lạnh như băng truyền đến tay anh, khóe miệng Liên Thanh hơi giật, cứng ngắc chuyển động cơ thể: “Ninh Viễn! Tại sao tay cậu lạnh thế?”

Nhiệt độ cơ thể hoàn toàn không bình thường làm cho Liên Thanh đổ mồ hôi lạnh. Nhưng đặc biệt nhất là mặt Ninh Viễn, đôi mắt lồi ra ngoài, con ngươi hướng lên trên, mắt toàn trắng, khóe miệng hơi nhếch, cứng ngắc nhưng bất động, âm thanh phát ra từ cổ họng.

“Cậu..... Cậu không đúng...” Những người khác thấy bộ dáng này của Ninh Viễn, lui về sau hai bước.

Liên Thanh cảm thấy sức lực trong tay chợt tăng lên, bàn tay giống như bị nghiền nát. Cậu bị đau phải rên một tiếng: “A!”

“Để tôi!” Một tiếng la to, cậu nhóm trưởng nhìn thấy tình hình thay đổi, vội tung người nhảy đến, trong tay cầm vật gì đó đánh vào mặt Ninh Viễn.

Liên Thanh đau đến nỗi cắn chặt môi. Thấy tình cảnh này sợ cậu nhóm trưởng làm Ninh Viễn bị thương, Liên Thanh gần như không suy nghĩ dùng một tay khác đẩy cậu ta ra: “Đừng làm như vậy! Ninh Viễn sẽ bị thương!”

Nhóm trưởng bị đụng vào tường, hung tợn trợn mắt nhìn cậu: “Anh có bệnh sao? Lúc này mà anh còn lo anh ta có bị thương không! Anh tránh ra!” Dứt lời lại lao đến, cầm lá bùa trong tay hung hăng đập vào trán Ninh Viễn.

Chỉ thấy Ninh Viễn bị đập thì lão đảo lùi mấy bước về phía sau. Cậu hất tay Liên Thanh ra, một luồng khói dày đặc toát ra từ đỉnh đầu, tiếng la bén nhọn, gương mặt thay đổi kỳ dị.

“Ninh Viễn!” Cánh tay Liên Thanh đau đớn, hét to. Cậu nhìn thấy cơ thể Ninh Viễn mơ hồ có một cái bóng khác xuất ra! Chính là nữ quỷ đó! Liên Thanh cắn môi không thể làm gì!

Nhóm trưởng đứng bên cạnh cười lạnh, nhìn Ninh Viễn thống khổ ôm đầu: “Lần này xem mày chạy thế nào! Mau lấy sợi dây đến đây, đem nó trói lại!”

Những người khác vội vàng tìm sợi dây đi đến, nhưng không ai dám đến gần dù chỉ một bước, lo sợ đứng tại chỗ. Cậu nhóm trưởng không hài lòng rống to: “Còn chờ cái gì? Các người muốn chờ nó khôi phục lại linh lực rồi giết hết chúng ta sao?!”

Mấy người nghe cậu ta nói như vậy, vội vàng ba chân bốn cẳng xông tới, muốn trói Ninh Viễn lại. Liên Thanh vội vàng ngăn bọn họ: “Làm thế này có tác dụng sao? Nữ quỷ đang ở trong người Ninh Viễn, các người làm thế sẽ thì cậu ấy sẽ bị thương!”

Nhóm trưởng khinh thường liếc nhìn cậu, đẩy cậu sang một bên: “Anh không hiểu thì đứng qua một bên đi. Hiện tại nữ quỷ đang ở trong cơ thể người này, nếu như nó chịu xuất ra thì bạn anh được cứu rồi; nếu nó không chịu xuất ra, thì chúng ta được cứu rồi! Dù thế nào, đây đều là kết quả tốt nhất.”

Lúc này, những người khác cũng không để ý đến sự ngăn cản của Liên Thanh, vội rút trói Ninh Viễn lại. Nhìn dáng vẻ Ninh Viễn thống khổ, Liên Thanh rất khó chịu. Đều lại tại mình! Nếu như Ninh Viễn không lo lắng cho mình thì cũng không bị thế này!

“A a!!!” Ninh Viễn đột nhiên nổi giận gầm lên, cơ thể kịch liệt giãy giụa. Mấy người vội vàng giữ chặt sợi dây, nhưng không ngờ Ninh Viễn mạnh như thế, muốn giãy ra.

Nhóm trưởng cũng không thể đứng xem được nữa, vội vã chạy lại giúp đỡ. Nhưng cậu ta vừa đến gần một chút thì nghe thấy “Phụt” một tiếng, Ninh Viễn đã giãy ra khỏi sợi dây! Lực quá lớn, làm cho sợi dây đứt ra quất vào những người xung quanh! Nhóm trưởng sợ hết hồn, còn chưa kịp chạy trốn thì đã bị Ninh Viễn bóp cổ, con mắt đảo một vòng, thiếu chút nữa tắt thở.

Liên Thanh cũng bị dọa hết hồn, nhưng hiện tại tay cậu đau đớn nên không làm gì được, có thể đã gãy xương, nhưng lại không thể cứ trơ mắt nhìn Ninh Viễn giết người! Cẩn rằng đánh về phía Ninh Viễn, muốn đánh ngã cậu ta!

Vậy mà Ninh Viễn chỉ bị đụng lui về sau một bước, tay cũng không buông lỏng, giận dữ nhìn Liên Thanh. Thấy lưới nhóm trưởng đã đưa ra ngoài, Liên Thanh vội vã nhìn xung quanh. Những người khác thì đã bị dọa không biết phương hướng. Cậu nhìn thấy một lá bùa rơi trên đất, nhặt lên muốn dán lên trán Ninh Viễn.

Nữ quỷ nhìn thấy ý đồ của cậu, khi cậu tiến lên thì quăng nhóm trưởng vào tường, cánh tay chụp lên cổ Liên Thanh. Liên Thanh phản ứng không kịp, trong lòng chợt lạnh. Lần này xong đời rồi!

Trong phút chốc Ninh Viễn bóp cổ Liên Thanh, đột nhiên cơ thể bay ra phía sau, cả người té nhào xuống đất.

“A.... A....” Ninh Viễn hoảng sợ trợn mắt nhìn Liên Thanh, dường vì sợ hãi cái gì đó mà cuộn cả cơ thể lại, vịn vịn vào cạnh tường.

Một luồng gió lạnh thổi vào người, Liên Thanh che cổ lui về phía sau, trước mắt xuất hiện một bóng lưng đen tuyền. Liên Thanh nghẹn lời, quay đầu nhìn nhóm trưởng ở góc tường. Vừa rồi Ninh Viễn ra tay có hơi ác, cả cơ thể nhóm trưởng nhất định là bị thương, hiện tại cậu ta đang thở hổn hển.

“Cậu có sao không?” Liên Thanh lảo đảo đến bên cạnh nhóm trưởng, miễn cưỡng đỡ cậu ta dậy.

Nhóm trưởng che cổ mặt đầy đau đớn, căn bản nói không ra lời.

Bóng đen bay đến trước người Ninh Viễn, chỉ thấy một tiếng hét to, âm thanh thảm thiết, nữ quỷ từ trong cơ thể Ninh Viễn từ từ xuất ra, mặt đầy máu, mái tóc dài rối bù che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đen.

Cả cơ thể nữ quỷ run rẩy, hai đầu gối khụy xuống đất, không thấy tay chỉ thấy tay áo đang chấp tay lại với bóng đen, như cầu xin tha thứ.

Liên Thanh bực bội, người này rốt cuộc có thân phận gì, mà lại làm cho ác quỷ này sợ hãi như thế?

Bóng đen nâng tay chỉ về phía đỉnh đầu nữ quỷ, nữ quỷ hoảng sợ lắc đầu, âm thanh không dứt bên tai.

Bộ dáng đáng thương kia làm cho người khác mềm lòng. Trong khoảnh khắc lòng bàn tay bóng đen tiếp xúc với nữ quỷ, chợt lóe lên một ánh sáng trắng. Liên Thanh vội vàng che mắt, lúc mở mắt ra thì phía trước có một người thanh niên, tay cầm thanh đao, mỗi một động tác đều nhanh như chớp, bảo vệ nữ quỷ đánh nhau với bóng đen.

Liên Thanh nhìn Ninh Viễn nằm trên đất. Cậu vội vã chạy lại, ôm Ninh Viễn vào ngực. Cơ thể cậu ta lạnh như băng, không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Cậu muốn nhìn bóng đen kia, nhưng thật sự cậu không có bản lĩnh gì, chỉ có thể luống cuống. Bóng đen kia giống như một đám mây màu đen trong sương mù, không ngừng chuyển động trên không, ánh sáng bốn phía, một trắng một đen đan vào một chỗ, làm cho người khác lo lắng.

Liên Thanh lại gặp nữ quỷ kia, lại nhìn thấy nữ quỷ đã giấu một nửa cơ thể. Thấy nó muốn chạy, Liên Thanh lập tức la to: “Nữ quỷ chạy trốn!”

Lúc bóng đen nghe thấy lập tức đuổi theo nữ quỷ. Tốc độ hai người ngang nhau, đột nhiên thanh niên quăng một vật vào bóng đen, ánh sáng chợt lóe, hai người song song biến mất.

Không gian trở lại yên tĩnh, dường như tất cả chưa từng xảy ra, chỉ chừa lại mấy người mắt to trừng mắt nhỏ không biết phải làm sao. Liên Thanh nhìn về phía bóng đen kia, hồi lâu mới lên tiếng: “Vị này là...?”

Sương mù xung quanh bóng đen chợt tan đi, một thanh niên tuấn mỹ mặc bộ đồ đen dài* đứng tại chỗ, bàn tay cầm một viên phật châu, đôi môi mỏng nở nụ cười lạnh.

(* đoạn này là cách nhìn của người hiện đại nên dùng cách tả của hiện đại)

Liên Thanh nhướn mày, dùng sức siết chặt nắm đấm. Lại là hắn ta!

8. Chương 8

Edit: Vua Hải Tặc 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, việc này thay đổi quá đột ngột, vẫn chưa thể tin được rằng trên đời này lại có quý. Tình tiết này vốn chỉ xuất hiện trong ti vi, rốt cuộc người này làm sao lại xuất hiện được?

Người đàn ông đi đến bên cạnh Liên Thanh, nhìn Ninh Viễn đã ngất trong ngực cậu, đưa tay về phía cậu, ngón tay thon dài chạm vào trán Ninh Viễn vài giây. Liên Thanh lo lắng nhìn Ninh Viễn, thấy sắc mặt bạn mình dần dần tốt lên, mới đặt cậu ta xuống.

Lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, cậu cũng không biết nói gì, lời cảm ơn đến bên miệng lại không nói ra được, chỉ có thể trợn mắt nhìn hắn ta.

Người đàn ông lơ đãng nhếch môi, nhìn vào cổ cậu, ngón tay đưa tới. Chỉ thấy ngón tay chạm vào cổ cậu trong phút chốc giống như gặp lực cản, vội giựt ra.

“Quả nhiên!” Người đàn ông mở miệng, nhìn ngón tay, chân mày khẽ động. Khi hắn đưa ngón tay lại cổ Liên Thanh lần nữa, cũng xuất hiện hiện tượng bị bắn ngược trở lại. Hắn đem phật châu của người thanh niên bỏ lại nhét vào túi Liên Thanh.

Chỗ này không phải ở là nơi nên ở lâu. Liên Thanh đỡ Ninh Viễn dậy, dẫn theo một đám người chạy ra ngoài ký túc xá. E rằng trong thời gian ngắn ký túc xá này sẽ trở thành cơn ác mộng của bọn họ, họ cũng không muốn vào dù chỉ là một bước.

Cậu nhóm trưởng bị thương rất nặng, nói không được. Những người khác miễn cưỡng đỡ cậu ta mới có thể đi ra ngoài. Liên Thanh không thể để Ninh Viễn ở lại trường, quyết định đem cậu ta về nhà. Hiện tại đã là ba giờ sáng, bước dưới ánh trăng, Liên Thanh thở dài, cảm nhận được hơi thở của Ninh Viễn đã trở lại bình thường, cậu phát hiện còn sống thật tốt.

Cho dù sau lưng không có tiếng bước chân, Liên Thanh vẫn cảm nhận được có hơi thở phía sau. Cậu khẽ liếc mắt, quả nhiên thấy người đàn ông bay sau lưng mình, dù phát hiện bị nhìn chằm chằm cũng không né tránh. Liên Thanh nhú nhú mày, cuối cùng cũng không có phản ứng. Về đến nhà, Liên Thanh đã mệt đến nỗi không còn sức, thu xếp ổn thỏa cho Ninh Viễn xong, cậu vừa nằm xuống đã ngủ mất.

Cả đêm cậu ngủ cũng không yên ổn, trong mơ không ngừng bị nữ quỷ đuổi theo, cũng không có chỗ chạy trốn, toàn thân mềm nhũn như nước. Kích thích trong mơ cũng thể so với hiện thực, cậu bị chơi đến đủ rồi giật mình thức dậy thì đã thấy trời sáng, hơi thở dần dập.

Gương mặt người đàn ông xuất hiện bên cạnh cậu, cậu hoảng sợ lập tức ngồi dậy. Hai người cao to nằm chung giường, Liên Thanh giật mình nửa ngày nói không ra lời. Có người ngủ bên cạnh cậu cả đêm mà cậu lại không phát giác!

“ Tỉnh?” Hắn thông dong nhìn cậu, hai tay gối sau đầu, bộ dáng như đại gia, không muốn đứng dậy.

Liên Thanh siết tay lại nghe răng rắc rắc rắc, kiên nhẫn hồi lâu mới hỏi: “Từ tối qua đến giờ anh vẫn chưa đi!”

“ Dĩ nhiên!” Hắn khẽ nhếch môi cười, đôi mắt chợt lóe lên ánh sáng.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Liên Thanh hít một hơi thật sâu. Người này sẽ không làm tổn thương cậu, trải qua sự việc ngày hôm qua, cậu có thể khẳng định như vậy, nhưng cậu cũng không muốn có một con quỷ cứ luôn quấn lấy cậu!

“Cười! Em đã lấy chồng!” Hắn thoải mái nói.

Liên Thanh thiếu chút nữa không thở được, sắp nghẹn chết tươi rồi! Cậu có gì tốt, con quỷ này có phải lấy cậu làm trò đùa không? Tức giận nói: “Đừng đùa, anh có mục đích gì cứ nói thẳng, chỉ cần tôi làm được tôi nhất định sẽ làm!”

Hắn hơi nghiêng người, chống cằm nhìn cậu: “Tại sao anh phải nói đùa? Nhắc đến chuyện này anh cũng không muốn đồng ý, nếu không phải tổ tiên em phúc trạch thâm hậu, loại chuyện tốt này há có thể đến phiên em.”

Nghe đi! Sao nghe giống như cậu được lợi vậy? Từ nhỏ Liên Thanh đã không nói nhiều chứ đừng nói là cãi nhau, bị nói cũng không biết làm thế nào cãi lại, ngón tay chỉ vào hắn mãi lâu sau cũng không nói ra lời.

Hắn thấy cậu bực bội, còn nói: “Anh nghe nói lấy vợ ở dương gian rất phiền phức, phải đến nhà cầu hôn, phải có sính lễ. Hay là thế này đi, anh bảo người chuẩn bị một chút quà rồi đến nói chuyện với cha mẹ em?”

Liên Thanh vừa nghe vội vàng lắc đầu: “Anh!... Anh!... Đừng có làm trò a! Chuyện này không thể để cha mẹ tôi biết!” Như vậy không phải muốn hù chết cha mẹ cậu sao? Trước đây cậu bị quỷ quần lấy đã làm hai người lo sợ, nếu lần này..., thật sự quá nguy hiểm!

“Hửm? Nếu vậy sau này anh đưa em đi, không phải cha mẹ em sẽ lo lắng sao?”

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Liên Thanh kinh hãi.

Hắn nhìn cậu, nói như chuyện đương nhiên: “Anh đã cưới em, đương nhiên em phải đi theo anh rồi.”

Liên Thanh cau mày không ngừng suy nghĩ, hồi lâu mới phát hiện trùng kè, sau đó trừng mắt nhìn hắn: “Tôi đồng ý gả cho anh khi nào? Anh không được làm chuyện bậy bạ! Tôi là người, anh là quỷ, chúng ta không thể nói chuyện. Anh muốn kết hôn thì tôi có thể giúp anh tìm người âm để kết hôn, anh không được dây dưa với tôi.”

“Đây không phải là chuyện mà em có thể từ chối. Vốn định là lần sau đến cưới em luôn, nhưng anh thấy nên nói trước cho em biết. Mừng bốn tháng giêng chính là ngày tốt, anh sẽ cho vạn quỷ đến rước dâu.” Hắn nói rất chắc chắn, ánh mắt thâm sâu, tưởng như có thể đắm chìm trong đó.

Liên Thanh hoảng sợ, cả người đầy mồ hôi lạnh. Từ đây đến mừng bốn tháng giêng không đến một tháng nữa, chẳng lẽ mạng của cậu chỉ đến ngày đó thôi sao? Nói đến đây ánh mắt cậu chợt lóe, môi run lên.

Người đàn ông liếc cậu, ôm cậu vào lòng, xoay người đè lên người cậu. Hơi thở lạnh như băng đập vào mặt, ngón tay khiêu khích sờ trán cậu: “Em không cần lo lắng, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, những thứ kia anh sẽ giúp em diệt trừ từng cái một, những phiền phức nhỏ nhỏ đó em không cần sợ hãi.”

Liên Thanh nhìn gương mặt anh tuần trước mắt, dùng sức đẩy hắn ra: “Chuyện của tôi không cần anh lo, cho dù thế nào tôi cũng sẽ không làm theo mong muốn của anh, tôi sẽ tìm cách diệt trừ anh!”

Sau khi hắn nghe xong cũng chỉ mỉm cười: “Nói rất hay, vậy anh sẽ chờ để xem bản lĩnh của em.” Nói xong, trên tay hắn dùng sức, hung tợn đè lên người Liên Thanh. Liên Thanh muốn giãy giụa thì bị hắn giữ chặt tay, đôi môi lạnh như băng hôn lên, đầu lưỡi linh hoạt chen vào khe hở đôi môi, tùy ý quét quanh khoang miệng cậu.

“Bịch!!” Liên Thanh tức giận đẩy hắn ra, dùng sức lau miệng, cau mày, trên mặt phát cáu, bước ra khỏi phòng cậu. Cửa mở rộng có thể nhìn thấy bên trong có một người đàn ông tuần tú đang dựa vào giường, ánh mắt sắc lạnh như băng, môi mỏng khẽ nhếch: “Nhớ! Người đàn ông của em chính là anh - Tạ Đình Ca.”

Liên Thanh vội vã xuống lầu, Ninh Viễn được cậu sắp xếp ở phòng khác.

Không biết chuyện này sẽ như thế nào, vừa rồi hai người ở trên giường lăn lộn, mặt Liên Thanh hơi đỏ, tức giận dùng sức chà môi, mắng một câu đáng chết!

Ninh Viễn thoải mái ngủ một giấc, nếu không phải Liên Thanh đánh thức cậu ta dậy, cậu ta vẫn còn muốn ngủ. Ninh Viễn gãi gãi mái tóc rối bù, đôi mắt mờ mịt nhìn xung quanh.

Liên Thanh ngồi ở một bên giường nhìn cậu ta, hồi lâu thở dài, vò đầu Ninh Viễn: “Cảm giác của cậu thế nào? Có khó chịu không?”

Cậu vừa như vậy, Ninh Viễn mới cảm giác trên người rất lạnh. Cậu ta là người có nhiệt độ cơ thể cao, cho dù là trong mùa đông cũng có thể trần truồng ngủ, cậu ta bực mình nhíu nhíu mày: “Có hơi lạnh!”

“Còn chỗ nào không thoải mái nữa? Ví dụ nhưc đầu chẳng hạn?” Liên Thanh vừa nói vừa xếp chăn, nhìn trên người Ninh Viễn. Tối qua cậu ta bị nữ quỷ nhập, cơ thể sẽ bị tổn thương lớn.

Ninh Viễn nhìn những vết xanh tím trên người, đột nhiên hét to một tiếng, trừng mắt hỏi Liên Thanh: “Trên người tôi là thế nào? Có phải bị con gì cắn không?”

Liên Thanh cũng sợ hết hồn, cái này không phải là bị cắn, rõ ràng là do tối qua nữ quỷ đánh nhau để lại. Nghĩ như vậy, mặt cậu giật giật, nhìn cậu ta: “Cậu không nhớ gì sao?”

“Cậu nói gì?” Ninh Viễn xoa xoa vết thương trên người, mặt đầy u ám, đau lòng cơ thể tốt của cậu ta lại trở thành thế này.

Liên Thanh nhìn dáng vẻ của cậu ta thì quả thật là không nhớ, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cũng tốt, không nhớ mới tốt, dù sao người bình thường gặp quỷ, đối với bọn họ mà nói cũng mệt mỏi. Nghĩ đến đây, cậu nhìn về mặt đơn thuần của Ninh Viễn, cười một tiếng.

Hai người ở Liên gia ăn chút điểm tâm đơn giản rồi đi ra ngoài. Mẹ cậu thì những ngày qua đều ăn chay ở ngoài, cha thì đi làm việc, toàn bộ căn nhà chỉ có bà vú và Liên Thanh.

Lúc này Ninh Viễn mới cảm thấy toàn thân đau nhức, vừa sờ vừa xoa, buồn bực hỏi Liên Thanh: “Sao tôi lại có cảm giác quên mất cái gì đó nhỉ?”

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi!” Liên Thanh ngạc nhiên, dời đi sự chú ý của cậu ta. Cậu cũng không xác định được Ninh Viễn quên bao nhiêu, nhất là ở trường, ở đó ngoại trừ mấy người bọn họ, bốn mươi người tham gia chuyện ngày hôm qua, nếu như bọn họ để lộ ra sẽ rất phiền phức.

Mà đây cũng không phải là chuyện mà cậu có thể quản, hiện tại cậu muốn làm nhất chính là tìm cậu nhóm trưởng kia để hỏi rõ sự tình của Ôn Tư Lương. Đưa tay vỗ vai Ninh Viễn, trên tay truyền đến cảm giác lạnh như băng, Liên Thanh quay đầu, nhìn thấy Tạ Đình Ca đang hoảng đứng ở bên cạnh, làm Liên Thanh sợ hết hồn.

Lật đầu nhìn Ninh Viễn bên cạnh, lại nhìn bốn phía xung quanh, không thấy ai chú ý đến chỗ này, tim cậu đập như sấm, hung hãn hất tay Tạ Đình Ca ra, nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng hỏi: “Anh muốn hù chết tôi sao?”

Tạ Đình Ca nghe vậy, quan sát sắc mặt của cậu, sờ sờ cằm: “Hình như là hù dọa thật.”

“Cái gì gọi là hình như?! Anh đừng quên anh có thân phận gì! Đừng có tùy tiện xuất hiện trước đám đông!” Liên Thanh tức muốn chết, tim cậu có thể chịu đựng đả kích của mấy chuyện này không nữa!

“Không phải em hiểu rõ thân phận của anh nhất sao? Hơn nữa, căn bản những người khác không nhìn thấy anh, em sợ cái gì?” Tạ Đình Ca nói thoải mái, không quan tâm xung quanh.

Liên Thanh siết chặt nắm đấm, muốn đập hắn một trận, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cậu cũng không phải đối thủ của hắn.

“Liên Thanh! Cậu nói gì vậy?” Ninh Viễn cau mày nhìn Liên Thanh nói nhảm một mình, hơn nữa đáng vẻ còn rất tức giận.

“À.....Tôi nghĩ đến một chuyện, một lát xử lý xong là không có việc gì.” Liên Thanh buông lỏng tay, để ở sau lưng.

Ninh Viễn kỳ quái nhìn cậu: “Gần đây cậu rất lạ, giống như có chuyện gì giấu tôi ấy. À mà cậu có tin lời cha mẹ Ôn Tư Lương nói không? Tin trên đời này có quỷ ấy?” Vừa nói, cậu ta vừa cẩn thận đến bên cạnh Liên Thanh, khẩn trương nhìn cậu.

Khóe miệng Liên Thanh giật một cái: “Vẻ mặt của cậu là sao đấy?”

Ninh Viễn gãi đầu, thì thầm nói: “Tôi cũng không biết, cảm giác có hơi sợ thì phải?”

Liên Thanh nhíu mày, nhìn con quỷ bên cạnh, đảo mắt. Nguyên nhân có lẽ do Tạ Đình Ca, chỉ cần hắn ta vừa xuất hiện, không khí xung quanh sẽ thay đổi, người bình thường căn bản là không chịu nổi cảm giác này.

“Không có chuyện gì!” Liên Thanh vỗ vai Ninh Viễn an ủi, trong lòng thì thở dài.

Ninh Viễn nghe thế thì cười ha ha, nhưng rất miễn cưỡng: “Dĩ nhiên là không sao, ở bên cạnh cậu thì tôi sợ gì chứ. Đúng rồi, cậu nói có chuyện gì? Không thì tôi đi với cậu?”

“Không cần, cậu về ký túc xá nghỉ ngơi đi, xử lý xong tôi sẽ tìm cậu.”

Đến trường, Liên Thanh và Ninh Viễn hai người chia nhau ra, cậu không muốn để Ninh Viễn bị thương nữa. Thấy Ninh Viễn đi xa, cậu mới đi thẳng đến lớp học của sinh viên năm nhất.

Chương trình học của sinh viên năm nhất rất dày, không nhẹ nhàng như bọn họ, muốn tìm nhóm trưởng kia cũng không khó. Tạ Đình Ca vẫn đi bên cạnh cậu, khoan tay, bộ dáng nhàn nhã.

Đến trước phòng học, quả nhiên thấy cậu nhóm trưởng kia ở bên trong. Tinh thần của cậu ta có vẻ cũng không tốt lắm, nằm sấp trên bàn, dáng vẻ như không còn sức. Liên Thanh kiên nhẫn chờ ở bên ngoài.

Tạ Đình Ca không ngừng nhìn mọi người đi qua đi lại, đột nhiên hỏi: “Đó là cái gì?”

Liên Thanh nhìn sang, là những người đang tập ở sân trường, một đám thanh niên nhiệt huyết đang đánh bóng rổ. Tuy đang trong mùa đông nhưng bọn họ vẫn mặc quần áo thể thao, lộ ra cánh tay trần: “Là bóng rổ.”

“Bóng rổ?” Tạ Đình Ca sờ cằm nghĩ nghĩ, ngón tay động một cái: “Anh thích!”

Chỉ thấy cậu thanh niên đang ném trái bóng lên không thì trái bóng rổ không cánh mà bay. Tất cả mọi người đều nhìn bốn phía, bộ dáng không hiểu gì, có người vẫn đi tìm xung quanh. Liên Thanh bắt đặc đi đỡ trán, trái bóng rổ đang xoay tròn trong tay người bên cạnh.

Liên Thanh không nhịn được nữa đoạt lấy: “Đừng tùy tiện lấy đồ của người khác! Sẽ dọa bọn họ!”

Tạ Đình Ca nhún nhún vai, gẩy ngón tay, trái bóng lại trở về trong tay cậu thanh niên đó. Liên Thanh trợn mắt há hốc miệng, trong vòng một phút, đám người trên sân bóng biến mất sạch sẽ. Liên Thanh khóc không ra nước mắt!

“Nhìn cậu ta đi, đứng một mình lảm nhảm, thật lạ!” Thịnh thoảng có vài sinh viên đi qua, nhìn Liên Thanh chỉ chỉ trỏ trỏ. Liên Thanh có miệng mà không giải thích được.

Lúc Liên Thanh đang tự mình tức giận, lại có hai sinh viên nữ đi đến, nhẹ nhàng nói: “Đây không phải là đàn anh học năm ba sao?”

“Anh ta bị thần kinh phải không nhỉ?”

...

Liên Thanh lạnh mặt, quyết định che hai lỗ tai, xem như không nghe gì hết!

Rốt cuộc đến giờ tan lớp, cậu nhóc nhóm trưởng ngo ngác cầm sách đi ra. Liên Thanh bước đến bên cạnh cậu ta, ngăn lại: “Tôi có chút việc tìm cậu, đi theo tôi.”

Cậu nhóm trưởng giật mình, trợn mắt nhìn Liên Thanh, tiếp đó vội quay đầu bỏ chạy, bộ dáng kia hoàn toàn không giống bộ dạng hết hơi hết sức vừa nãy. Liên Thanh mới đầu cũng bị giật mình, sau đó đuổi theo.

Hai người chạy như hai làn khói ra khỏi dãy phòng học, sau lưng đều là âm thanh chửi bới. Liên Thanh cũng không có thời gian quan tâm, cậu khá cao, đôi chân dài, chạy cũng nhanh hơn người bình thường.

Cuối cùng trong cánh rừng nhỏ nắm được áo cậu nhóm trưởng kia, đem cậu ta quăng xuống đất. Thừa dịp cậu ta giãy giụa, cậu đặt mông ngồi xuống trên người cậu ta, dùng sức đè lại. Cậu chàng nhóm trưởng giãy giụa không có kết quả cũng không động dậy nữa, nằm vật trên đất thở dốc. Liên Thanh cũng mệt mỏi, cả người chảy đầy mồ hôi.

Chờ nghỉ ngơi đủ, cậu kéo cậu nhóm trưởng dậy, kéo cậu ta ngồi lên chiếc ghế dài. Vì để phòng cậu ta chạy trốn, Liên Thanh giữ hai tay cậu ta: “Cậu chạy cái gì? Cậu còn nhớ sao?”

Nhóm trưởng bắt đặc dĩ trừng mắt liếc Liên Thanh, âm thanh khàn khàn: “Anh đuổi theo tôi làm gì? Chân dài giỏi lắm sao?”

“Cậu không chạy mắc gì tôi đuổi theo? Chột dạ à?” Liên Thanh trừng lại.

“Được lắm! Anh muốn hỏi gì thì hỏi đi, dù sao tôi chạy cũng không thoát.” Cậu nhóc thở dài, một cánh tay chống cằm, dáng vẻ vô tội.

Liên Thanh nghiêm nghị: “Khi còn sống, Ôn Tư Lương với cậu quan hệ rất tốt phải không?”

“Mới quen không bao lâu, nói tốt không tốt nói xấu không xấu, cậu ta cũng không tệ lắm.”

“Cậu ấy thường xuyên tìm cậu là có việc gì? Đột nhiên cậu ấy chết bất đắc kỳ tử, có phải cậu biết gì không, có phát hiện Ôn Tư Lương khác thường không?” Liên Thanh hỏi, nghĩ đến chuyện mẹ Ôn nhắc đến, chắc chắn là cậu nhóc này có liên quan.

Cậu nhóm trưởng hít một hơi thật sâu, ngón tay vẽ vòng vòng dưới đất: “Tôi có bao nhiêu năng lực anh còn không biết? Cậu ta đi theo tôi thì có liên quan sao? Tôi có thể chỉ cho cậu ta cái gì đây? Mấy ngày đó cậu ta kỳ kỳ quái quái, tôi có cảm giác cậu ta có vẻ bất thường, ai mà ngờ không đến mấy ngày sau cậu ta lại lăn ra chết.”

Sau khi nghe xong, Liên Thanh nhíu mày: “Cậu nói cậu không biết?”

“Anh đã đến tìm tôi hỏi, thôi thì để tôi cho anh ít đầu mối vậy.” Cậu nhóm trưởng lấy ra quyển sổ, trên giấy viết mấy chữ, đưa cho Liên Thanh: “Đi tìm người này, hẳn ta với Ôn Tư Lương có quan hệ không bình thường đâu.”

9. Chương 9

Edit: Vua Hải Tặc 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Vào mùa đông, ánh mặt trời hiem hoi, Liên Thanh lôi cổ áo cậu nhóm trưởng, nở nụ cười nhạt, làm cho cậu ta sợ hãi.

“Anh... Anh... Anh... Anh... Muốn làm gì?” Dù sao cậu nhóm trưởng cũng nhỏ tuổi hơn, đừng nghĩ cậu ta thường ngày khoe khoang ngang ngược, trên thực tế vẫn còn là con nít, mới vừa tròn mười tám tuổi!

Liên Thanh dùng sức: “Cậu nói gì? Hôm nay cậu phải nói rõ ràng cho tôi, không thì tôi đem cậu đến giảng viên nói chuyện!”

Cậu nhóm trưởng vừa nghe thì bủi môi ngồi dậy: “Anh hù tôi sao? Tôi không sợ việc này! Chú tôi với hiệu trưởng là bạn học đại học! Anh không sợ thì đi tố cáo đi! Không tin anh đi hỏi đi!”

“Không cho cậu biết sợ thì cậu không nói phải không?” Liên Thanh đưa nắm đấm lên định hù dọa cậu ta.

Vừa vung đến, cậu nhóm trưởng đã hoảng sợ, ôm đầu kêu đau. Liên Thanh nhìn cậu ta hoảng sợ cũng không xuống tay được.

“Được rồi! tôi nói, tôi nói, anh buông tôi ra trước đi.”

Liên Thanh cũng không nghĩ cậu ta làm ra được trò gì, buông tay ra. Hai người lại ngồi vào ghế dài, lá rụng bay xuống, rơi trên đầu cậu nhóm trưởng. Cậu nhóm trưởng ha ha cười khỏ nhìn Liên Thanh, lấy lá rụng xuống, thở dài: “Thật ra không phải là tôi không muốn giúp anh, mà thật sự là tôi không giúp được.”

“Vốn là tôi cảm thấy rất hứng thú với phương pháp thần bí kia, có nghiên cứu một chút rồi tìm được vài người cùng chung chí hướng, thành lập một nhóm. Lúc đó Ôn Tư Lương đến tìm tôi. Nói thật tôi cũng thấy lạ.” Cậu nhóm trưởng sờ cằm, nghi ngờ nói: “Nhiều người đến hỏi tôi, trên đời này có quỷ thật không? Nhưng cậu ta là người đầu tiên hỏi tôi có nuôi quỷ được không?”

Trong lòng Liên Thanh cả kinh: “Nuôi quỷ?”

Cậu nhóm trưởng liếc Liên Thanh một cái: “Đúng vậy! Nuôi quỷ, đùa kiểu gì không biết! Tôi làm gì có bản lĩnh giúp cậu ta nuôi quỷ, tôi sợ tôi chưa nuôi được quỷ thì đã chết rồi. Tôi từ chối cậu ta, cũng phá bỏ ý niệm này của cậu ta. Tôi nói là nuôi quỷ nó sẽ cản trở lại mình; cho dù cậu ta sử dụng vào việc tốt hay dùng để hại người, cuối cùng cũng không có kết quả tốt.”

Nhưng mà cậu nhóm trưởng ngàn vạn lần không ngờ là Ôn Tư Lương lại không từ bỏ ý nghĩ đó, mỗi ngày đều chạy theo cậu ta không ngừng nhắc đến chuyện nuôi quỷ. Cậu nhóm trưởng và Ôn Tư Lương tiếp xúc với nhau lâu, cảm giác thẳng thớm này cũng thật thà, không giống với người có ý đồ xấu, nên hai người cũng xem như bạn bè.

Cũng chính vào lúc này, cậu nhóm trưởng lại phát hiện một chuyện, Ôn Tư Lương rất thân thiết với đàn anh lớn hơn cậu ta một tuổi, mấy lần cậu nhìn thấy người đó đến đón Ôn Tư Lương, cử chỉ hai người rất không bình thường. Cậu nhóm trưởng là người hiện đại, lại trẻ tuổi, nhìn là biết hai người bọn họ có quan hệ gì.

Cậu cũng không vì vậy mà nhìn Ôn Tư Lương bằng con mắt khác, nhưng sau đó cậu nhanh chóng phát hiện đàn anh đó không bình thường, hình như bị bệnh lao, cơ thể gầy yếu, tinh thần suy nhược. Ôn Tư Lương ở bên cạnh người đó sẽ không có kết quả tốt.

“Chuyện Ôn Tư Lương muốn nuôi quỷ chẳng lẽ liên quan đến người này?” Liên Thanh nhớ lại chuyện của Ôn Tư Lương. Trong lúc bọn họ làm việc chung, Ôn Tư Lương là một cậu trai khôn khéo lại hiểu chuyện, thật thà - một người như thế thì không ai người cậu ta muốn đi nuôi quỷ, hơn nữa còn kiên quyết như vậy.

Cậu nhóm trưởng búng ngón tay, gật đầu: “Tôi cũng cho là như vậy. Rõ ràng người đó dương khí không đủ, trường của chúng ta vị trí không tệ, có thể ép được nhiều thứ bản, người đó cũng không thể thành bộ dạng đó. Nhưng chuyện này tôi không quản được, cũng không hỏi, ai ngờ chưa được bao lâu thì Ôn Tư Lương lại lăn ra chết.”

“Xem ra người đó có là đầu mối lớn nhất.” Liên Thanh nhớ lại những gì mẹ Ôn nói, mặc dù từ chỗ cậu nhóm trưởng không tìm được nhiều thông tin về Ôn Tư Lương, nhưng cậu đã có đầu mối khác.

“Ồm... Tôi biết nhiều như thế, anh không nên đến tìm tôi nữa, tôi muốn nghỉ ngơi cho khỏe.” Cậu nhóm trưởng ngáp, đuổi người.

Liên Thanh nhìn cậu ta, mỉm cười: “Cậu muốn thế cũng được, nhưng phải nói rõ chuyện này, tôi chắc chắn sẽ không tìm cậu nữa.”

Cậu nhóm trưởng vừa nghe, thiếu chút nữa té xuống ghế, tức giận trợn mắt nhìn cậu: “Cái gì tôi cũng nói với anh hết rồi, anh còn muốn thế nào? Ngại tôi sống chưa đủ sao?”

“Tôi cũng sống chưa đủ!” Liên Thanh kiên quyết nói, sắc mặt trầm trọng: “Không gạt cậu, Ôn Tư Lương tìm tôi cầu cứu. Cậu ấy là đàn em của tôi, tôi không thể không lo.”

“Cậu ta đến tìm anh?” Cậu nhóm trưởng sợ hết hồn, trên mặt có vẻ không thoải mái.

Liên Thanh gật đầu: “Không sai! Lúc Ôn Tư Lương còn sống có quan hệ không tệ với cậu, tôi thấy cậu cũng không phải là người không có lương tâm, chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Khóe miệng cậu nhóm trưởng co giật: “Không cần phát thẻ người tốt lung tung vậy đâu!”

Chỉ cần như vậy, Liên Thanh đã tìm được một đồng minh. Cậu nhóc nhóm trưởng tên là Trình Văn Xuyên, là một cậu nhóc thích chuyện siêu nhiên, ngoại hình thanh tú, gan lớn, có một số chiêu không chế quỷ, tất cả đều do xem được trong sách.... Liên Thanh không thể tưởng tượng nổi nhìn người này, cảm giác cậu ta yên ổn sống được đến hiện tại quả là kỳ tích...

Bây giờ điều quan trọng nhất là tìm được người kia, cứu hồn của Ôn Tư Lương ra! Liên Thanh cũng không giấu, đem tất cả mọi chuyện nói cho Trình Văn Xuyên biết, muốn dùng bộ não lớn của cậu ta nghĩ phương pháp.

Vài ngày sau, những thành viên trong nhóm thần bí điều quên chuyện xảy ra liên quan đến đĩa tiên, vẫn như cũ đến nhóm tham gia hoạt động. Liên Thanh và Trình Văn Xuyên lên kế hoạch tại phòng trưởng nhóm thần bí.

“Theo anh nói, hồn phách của Ôn Tư Lương hẳn là bị nhốt, khi cậu ta còn sống, chuyện gì đã xảy ra chúng ta đều không biết, nếu như muốn biết thì tôi có biện pháp này...” Nhóc nhóm trưởng sờ cằm, trong phòng đi tới đi lui.

Liên Thanh nhìn cậu ta đi lòng vòng quanh phòng: “Có tin được không?”

“Chúng ta đi tìm người kia, việc khẩn cấp trước mắt là làm rõ tình huống, chúng ta là hai tên gà mờ, vô dụng.”

Nhóc nhóm trưởng nhún nhún vai: “Tôi cũng nghĩ thế!”

Liên Thanh vuốt trán, bất đắc dĩ thở dài, cậu cũng sớm không ôm hy vọng với cậu ta, nhưng cũng nói cũng không sai, việc trước mắt chính là tìm người kia!

Liên Thanh cũng không vội đi tìm người đó. Dựa theo những gì Trình Văn Xuyên nói, người kia chắc sẽ không nói bí mật ra, như vậy sẽ bớt giây động rừng, không bằng cứ thăm dò căn cơ của người đó trước đã.

Về đến nhà, sau khi ăn cơm tối xong, Liên Thanh ngồi ở trên giường. Lâu rồi cậu không đọc sách, trang sách vàng úa có nhiều dấu vết hư hại, ngay cả bìa cũng chỉ còn một nửa. Quyển sách này cậu tìm thấy ở thư viện trường, nó nằm ở một góc khuất, không ngờ lần này thật sự dùng đến nó.

Nhìn trong sách ghi một ít phương pháp dân gian, mặc dù cậu không tin là có hiệu quả nhưng học một vài phương pháp phòng thân cũng là cần thiết....

Sờ túi vải nhỏ đeo ở ngực, Liên Thanh muốn mở ra nhìn xem bên trong là gì. Cậu còn nhớ rõ đêm hôm đó, lúc cậu nhóm trưởng đưa tay lại gần cậu thì có một luồng sức mạnh hất tay hắn ta ra. Nhớ lại việc này, chắc thứ bên trong túi vải rất lợi hại.

Nó cũng không có lực sát thương, nếu không cậu cũng không bị nữ quỷ bóp thiếu chút nữa gãy xương tay, chỉ có tác dụng bảo vệ. Tốt nhất là tiếp tục đọc sách, học từ cái đơn giản nhất vậy. Nếu như không phải mấy ngày nay gặp nhiều chuyện kỳ quái, cậu nhất định sẽ không học loại phương pháp này.

Bên trong ghi lại rất nhiều khẩu quyết và bùa chú, nhìn rất phức tạp. Liên Thanh cau mày nhìn, cảm thấy chút khó khăn; hơn nữa bùa chú, thì phải vẽ, thiếu một nét sẽ mất hiệu quả, quá phức tạp. Cậu cảm thấy khoản này là không thể.

Khẩu quyết đọc tùy tiện cũng sẽ không có hiệu quả, nhất định phải có đồ vật phụ trợ mới có hiệu lực. Ngẫm lại mấy vị đạo sĩ trên ti vi tùy tiện đọc là có hiệu lực, thật là không đáng tin.

Vẽ bùa chú phải dùng công cụ riêng, bút lông gà, mực đỏ, giấy vàng, đây là loại bùa đơn giản nhất. Liên Thanh nhìn mà nhức đầu, dứt khoát không nghiên cứu những thứ khó nhai đó nữa, bắt đầu từ thứ đơn giản trước. Muốn vẽ một bùa chú thì khó khăn vô cùng, cậu tìm một ít giấy thường dùng để vẽ, luyện tập trước đã, nếu thành công thì đi mua công cụ thật sau.

Trong sách viết rất kỹ, cách vẽ ra sao, Liên Thanh vừa nhìn vừa vẽ. Cậu cũng không vội vẽ mà làm quen với động tác trước, nhớ hết trình tự một lần, luyện tập thuần thục, sau đó mới đặt bút vẽ.

Cậu vẽ nghiêm túc, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sợ đứt nét vẽ; động tác vẽ rất chậm, cố gắng hết sức dưới mọi tình huống phải thành công, cũng vẽ tờ bùa đẹp đẹp một chút.

Cậu học về hội họa, vẽ cũng không khó khăn gì. Chờ cậu vẽ xong, cảm giác không giống với hình trong sách, nhưng các bước đều giống nhau, đúng là không khó nhìn, đáng tiếc không nhìn ra được linh khí. Liên Thanh thở dài, có lẽ cậu không có thiên phú về phương diện này.

Lá bùa trong tay bị giật đi, Liên Thanh vội vã quay đầu, thấy Tạ Đình Ca cầm tờ bùa đứng sau lưng mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, suýt nữa cậu đã quên mất trong phòng này còn một “Người” nữa.

“Đây là cái gì?” Tạ Đình Ca nhìn thoáng qua, hỏi cậu.

“Bùa!” Liên Thanh nghĩ không chừng tên này có thể giúp mình, không ngại nói cho hắn ta biết.

“Bùa?” Tạ Đình Ca nhướn mày: “Em nói đùa đấy à? Cái này có thể làm gì?”

Liên Thanh tự biết mình vẽ khó xem, vội vàng đổi chủ đề, đem sách đưa cho hắn: “Chính là cái này, anh xem có dùng được không?”

Tạ Đình Ca nhìn cậu với thâm ý khác. Liên Thanh hơi chột dạ, ‘Người’ kia cầm lấy sách, để tờ bìa trên bàn, tùy ý lật xem, nhìn cẩn thận: “Có thể dùng được!”

Lời này làm cho Liên Thanh có lòng tin. Vốn cậu sợ sách này chỉ là thứ bịp bợm, giờ nghe hẳn khẳng định, đã nói là có tác dụng, trên mặt cũng nở nụ cười.

Tạ Đình Ca thấy cậu như vậy, cầm sách trả lại cho cậu, dội một thau nước lạnh: “Đối với anh vô dụng thôi!”

“Tôi cũng không trông cậy nó có tác dụng với anh!” Liên Thanh nhỏ giọng lầm bầm, cầm sách, nhấc bút lên tiếp tục vẽ.

Tạ Đình Ca khoanh tay đứng phía sau nhìn cậu: “Thứ này chỉ đối phó được một vài tiểu quỷ thôi, quỷ lợi hại hơn thì không dùng được, em không cần lãng phí thời gian.”

.... Liên Thanh không để ý, tiếp tục vẽ.

Tạ Đình Ca thấy cậu không để ý đến mình thì sờ sờ cầm: “Quỷ lợi hại một chút thì không dùng được, em có nghe không?”

Nghe! Liên Thanh liếc, tiếp tục vẽ.

“Một chút lợi hại thôi cũng không dùng được. Đêm hôm đó, nữ quỷ bậc đó thuộc loại rác rưởi cũng không dùng được, em hiểu không?”

Liên Thanh quăng bút qua một bên, bắt đắc dĩ quay đầu trợn mắt nhìn hắn: “Đó không phải là rác rưởi! Đó là ác quỷ!!”

“Ở trong mắt anh đó chính là rác rưởi!” Tạ Đình Ca hất cằm, ánh mắt đầy khinh thường.

Rác rưởi cái gì...! Liên Thanh siết chặt nắm tay, thật muốn đánh hắn một quyền a, trong lòng giận dữ nghĩ. Mặc dù cậu không trị được quỷ, nhưng những thứ căn bản vẫn hiểu được. Đêm hôm đó mặt nữ quỷ rất hung hãn, cả người đầy máu, nhất định là ác quỷ không sai. Ngày thường cậu nhìn thấy quỷ đều không có ác ý, đáng vẻ cũng không khó nhìn, thậm chí có con vẫn giống như lúc còn sống.

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

Tạ Đình Ca nhìn cậu: “Anh có thể giúp em!”

Lời này có thể tin được không? Liên Thanh muốn nôn, u ám quan sát hắn: “Có điều kiện không?”

“Chắc chắn.”

“Nói nghe thử xem.” Liên Thanh kéo cái ghế bên cạnh ra, Tạ Đình Ca rất tự giác ngồi xuống. Cậu muốn nghe xem điều kiện của đối phương, nếu như có Tạ Đình Ca giúp đỡ, tất cả mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều.

“Anh muốn em đi theo anh!” Tạ Đình Ca không đùa giỡn, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cậu.

Liên Thanh nhìn hắn, khẽ cau mày. Cậu không hiểu tại sao, mỗi lần nhìn Tạ Đình Ca nhìn mình như vậy, cậu sẽ không tự chủ được mà thoải mái, cuối cùng cố nén giận hỏi: “Tại sao lại là tôi? Tôi cũng không muốn biết, nếu như đêm hôm đó anh hiểu lầm người trên cổ kiệu thì tôi có thể giải thích.”

“Em không cần giải thích!” Tạ Đình Ca bắt chéo chân, thân hình thon dài ngồi trên ghế tỏ vẻ cao quý: “Đây là điều đã được định trước, em và anh có duyên phận, cuộc đời em phải làm việc này một lần.”

“Có duyên phận cho nên anh muốn tôi phải chết theo anh sao? Đây là duyên phận hay nghiệt duyên?” Liên Thanh bất bình ngắt đầu.

“Em!” Tạ Đình Ca tức giận, chột đứng lên: “Nghiệt duyên? Hay! Nói rất hay!”

Liên Thanh không phục trợn mắt nhìn hắn, hai người không ai nhường ai. Liên Thanh tin duyên phận, nhưng cậu không cho là duyên phận chính là để người khác đi tìm chết, hướng chỉ lại là một người một quỷ!

“Tôi không cần anh giúp.” Liên Thanh kiên quyết nói.

Tạ Đình Ca gật đầu, giật giật khóe miệng: “Đây là em nói, đừng hối hận!”

Nói xong, không đợi Liên Thanh trả lời đã biến mất không thấy bóng dáng. Liên Thanh nhìn gian phòng trống rỗng, không khí lại khôi phục bình thường, vừa ấm áp vừa thoải mái. Cậu mím môi, quật cường xoay người, cầm sách tiếp tục vẽ bùa. Có liên quan gì chứ, kết quả cuối cùng cũng là con đường chết. Đó là mạng của cậu mà, yêu cầu quá đáng!

Hôm sau, Liên Thanh đem tờ bùa cậu vẽ đến trường học, muốn cho Trình Văn Xuyên xem có đúng không. Nếu như được, cậu sẽ đi mua công cụ vẽ ngay, giữ lại có tình huống đột ngột xảy ra thì dùng.

Thấy sinh viên năm nhất chuẩn bị thi giữa kỳ vào tháng mười hai, để không bị rớt, bọn họ dùng tất cả mảnh khốe, Trình Văn Xuyên cũng là một thành viên trong đó. Liên Thanh cầm bùa đuổi theo cậu nhóc trưởng nhóm.

“Cậu có nghe không? Ôn Tư Lương năm nhất đại học vừa mới chết, khi cậu ta còn sống hình như có quan hệ không bình thường với đàn anh Trương Mặc đó.”

“Cái gì mà không bình thường? Ý cậu nói bọn họ có quan hệ đó sao?” Hai nữ sinh viên vừa đi vừa trò chuyện.

Liên Thanh dừng bước, buồn bực không hiểu tại sao các cô lại nhắc đến chuyện này. Chính cậu trước kia cũng không biết chuyện này mà. Đột nhiên cơ thể bị đụng, Liên Thanh kinh ngạc, người bên cạnh vội vàng đi qua, dáng người hơi khom, mặc áo sơ mi trắng, ôm vô cùng.

Người này cho cậu cảm giác giống như đã từng quen biết. Cậu nhớ đến người đụng phải cậu lúc trước, vội đuổi theo, núm áo đối phương từ phía sau.

Người kia dường như bị hoảng sợ, cơ thể run rẩy, cảnh giác xoay người. Trên gương mặt nhợt nhạt là một đôi mắt to, ngay cả môi cũng không có màu sắc. Nếu không phải người này còn thở, thậm chí Liên Thanh còn nghĩ rằng đây là một người chết!

“Anh muốn làm gì?” Người này hung tợn găm nhẹ, giống như dã thú.

Liên Thanh âm thầm nuốt nước miếng: “Cậu là Trương Mặc?”

10. Chương 10

Edit: Vua Hải Tặc 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Liên Thanh không thể ngờ, Trương Mặc sẽ giống như điên mà đánh cậu! Khi nhớ lại khoảng thời gian nhìn thấy người này, Trình Văn Xuyên cũng nói với cậu, liên kết các sự việc trong đầu, cho nên cậu xác định người này chính là Trương Mặc, suy nghĩ của cậu hẳn là đúng rồi, cái người điên này đúng là Trương Mặc.

Đối phương đột nhiên xuất thủ làm cho cậu không phản ứng kịp, bị trúng mấy quyền, cậu không ngờ một người cả đi đường còn không vững lại mạnh như vậy! Quả đấm của Trương Mặc giống như búa tạ ấy. Thấy hành động của hai người, những người khác vây lại xem, rồi rít đến khuyên can.

“Đây không phải là đàn anh Liên Thanh sao, chuyện gì vậy?”

Mặc dù ở trường Liên Thanh không quen biết nhiều nhưng cậu giành không ít giải thưởng về cho trường, cho nên mọi người đều biết cậu. Bọn họ kéo Trương Mặc đang phát điên ra, lập tức có không ít người vây quanh cậu, hỏi cậu có bị thương không, có cần đến bệnh viện không?

Cậu nhìn xuyên qua đám người, thấy Trương Mặc cúi đầu vội vàng rời đi, cậu nói với người khác vài câu rồi đuổi theo. Nếu đã gặp thì lần này dứt khoát phải hỏi rõ!

Trương Mặc đi rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã lẫn vào trong đám sinh viên. Liên Thanh đẩy đám người ra theo sát phía sau, xác nhận được đối phương là Trương Mặc, cậu mới hỏi cậu ta có biết Ôn Tư Lương không. Cảm xúc của Trương Mặc thay đổi hoàn toàn, có chết cũng không thừa nhận quen biết Ôn Tư Lương!

“Tại sao cậu lại ở đây? Tôi đang tìm cậu khắp nơi, nghe nói cậu bị đánh, đã xảy ra chuyện gì?” Ninh Viễn thấy Liên Thanh thì vội vàng giữ cậu lại, cẩn thận kiểm tra trên người cậu xem có bị thương chỗ nào không. Ninh Viễn đi trên đường thì nghe tin tức của Liên Thanh, lúc đầu còn không tin. Với nhân cách của Liên Thanh, rất khó tưởng tượng có người đánh cậu ấy, nhưng càng ngày càng có nhiều người bàn tán, cậu không thể nào không tin nữa.

Liên Thanh bị Ninh Viễn ngăn lại, cũng không kịp giải thích với cậu ta, hấp tấp nói: “Chúng ta bắt người trước mắt lại đã!”

“Tại sao?” Ninh Viễn buồn bực, thấy không xa phía trước có bóng lưng gầy yếu đang vội vã đi nhanh.

“Nhanh lên!” Liên Thanh đẩy cậu ta qua một bên, vội vàng đuổi theo.

Ninh Viễn giật mình, không biết tại sao Liên Thanh lại kích động như vậy, nhìn cậu, cậu ta cũng chỉ có thể chạy theo.

Tốc độ của Trương Mặc cũng không nhanh, chân Liên Thanh vừa khỏe vừa dài, chỉ chốc lát sau đã bắt được áo của Trương Mặc, ép cậu ta dừng lại. Ánh mắt Trương Mặc đục ngầu hung tợn, quay đầu trừng mắt nhìn cậu, hai tay siết chặt đánh về phía cậu. Lần này Liên Thanh có phòng bị, lấy tay đỡ công kích của cậu ta.

Lúc này Ninh Viễn đuổi tới, nhìn thấy hai người đánh nhau, lập tức giúp Liên Thanh kéo Trương Mặc ra, không chút lưu tình đè cậu ta lại: “Chính là nó đánh cậu sao? Xem tôi chỉnh nó đây!”

Liên Thanh liếc thấy ở đây cũng có không ít người, không muốn gây sự chú ý, lôi Trương Mặc đến rừng cây nhỏ cậu thường nghỉ ngơi. Chỗ này rất thích hợp để đọc sách, cũng ít người đến, cảnh vật cũng không tệ.

Buông người xuống, Liên Thanh nhìn vẻ mặt thất kinh của người này, rất khó tưởng tượng với bộ dáng này của cậu ta làm sao sống ở trường. Căn bản không nhìn ra cậu ta là sinh viên, cơ thể gầy yếu vẻ mặt đầy tử khí, giống như một cơn cuồng thi.

“Cái chết của Ôn Tư Lương có liên quan đến cậu phải không?” Liên Thanh không vòng vo. Trương Mặc nghe đến tên Ôn Tư Lương đã có phản ứng mạnh như vậy, cũng đã nói rõ vấn đề.

Quả nhiên, trong nháy mắt, đôi mắt Trương Mặc trở nên sắc bén, đầu hơi nghiêng trợn mắt nhìn Liên Thanh, cổ họng phát ra âm thanh ô ô, giống như một con dã thú.

Ninh Viễn bực mình nhìn cậu: “Cậu hỏi vậy là sao?”

Liên Thanh không để ý đến cậu ta, tiếp tục hỏi Trương Mặc: “Khi còn sống, Ôn Tư Lương và cậu có quan hệ không bình thường phải không? Cậu ta từng đi tìm Trình Văn Xuyên hỏi về cách nuôi quý, cậu ta sẽ không vô duyên vô cớ hỏi vấn đề này, nhất định có liên quan đến cậu! Cậu đang muốn che giấu bí mật gì?”

“Câm miệng!” Trương Mặc giận dữ gầm lên, toàn thân như kiếm tuốt khỏi vỏ, đứng bật dậy, lưng hơi cong, bộ dáng như có thể sẵn sàng đánh Liên Thanh bất cứ lúc nào.

Liên Thanh cũng không sợ sự đe dọa của cậu ta, nói tiếp: “Cái chết đột ngột của Ôn Tư Lương chắc chắn là có liên quan đến việc nuôi quý, mặc dù tôi không tra được cậu ta có nuôi quý không nhưng cậu chưa chắc đã không biết!”

“Tao nói mày câm miệng!” Đôi mắt Trương Mặc từ từ đỏ lên.

“Bạn bè trong trường của Ôn Tư Lương có thể đếm trên đầu ngón tay, tính cả tôi thì cũng so được với mối quan hệ gần gũi của cậu ta và cậu! Nếu thật sự cậu ta vì cậu mới chết, chẳng lẽ cậu không áy náy sao? Cậu ta còn trẻ như vậy, cuộc đời còn chưa bắt đầu, cha mẹ cậu ta vốn chờ cậu ta trưởng thành, báo hiếu cho bọn họ, chăm sóc bọn họ trước lúc lâm chung! Cậu ta bây giờ rất thống khổ! Cậu nhất định phải nói ra sự thật!” Liên Thanh liên tục đặt câu hỏi, ép Trương Mặc đến phát hoảng.

Cậu vừa nói xong Trương Mặc gần như nhào về phía cậu, cơ thể gầy yếu bộc phát sức mạnh. Liên Thanh không tính là ốm, mặc dù ít vận động nhưng cũng có chút cơ bắp, là một người khỏe mạnh; bị Trương Mặc nhào đến, cả người cậu cũng không ổn định, té xuống đất.

Trương Mặc ngồi trên người cậu: “Tao kêu mày câm miệng, mày có nghe không! Tao kêu mày câm miệng! Tao kêu mày câm miệng!” Cậu ta ác độc mắng chửi, hai người cách nhau quá gần, cậu ta há miệng, Liên Thanh thiếu chút nữa ngất đi. Một luồng hơi thổi đập vào mặt, kích thích làm cho Liên Thanh nhắm mắt, vội vàng bịt mũi.

“Mày có bệnh sao!!” Ninh Viễn nhìn Liên Thanh bị bắt nạt, đi lên muốn kéo Trương Mặc ra, kết quả kéo thế nào cũng không được. Cậu liền phát hiện có điểm bất thường. Trương Mặc vô cùng ốm, lúc này là mùa đông, mọi người đều mặc dày, mà Trương Mặc chỉ mặc một chiếc áo khoác phong phanh, bên trong ngay cả áo ba lỗ cũng không mặc. Ninh Viễn nhìn chăm chăm vào sau gáy của Trương Mặc, cảm thấy rợn tóc gáy, trên người Trương Mặc có nhiều vết xanh tím. Cậu trợn mắt ngẩn người, dường như Trương Mặc đã hoàn toàn mất đi lý trí.

“Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!” Cậu ta không ngừng niệm những lời này, hai tay bóp cổ Liên Thanh. Liên Thanh vội vàng đưa tay che cổ, không ngờ Trương Mặc vừa đụng vào cổ Liên Thanh thì tay bị hất ra.

“A!” Trương Mặc khiếp sợ nhìn tay cậu ta, lăn một vòng trên đất, giữ chặt tay, ánh mắt nhìn Liên Thanh lộ ra vẻ sợ hãi.

“Mày!!” Trương Mặc cong lưng, không thể tin trợn mắt nhìn cậu: “Mày nhất định phải chết! Mày nhất định phải chết!” Cậu ta lẩm bẩm nói gì sau đó chạy đi thật nhanh.

Lúc này Ninh Viễn mới hoàn hồn, vội vàng kéo Liên Thanh lên, giúp cậu phủ đất trên người. Liên Thanh che cổ tức giận: “Tại sao cậu không đuổi theo cậu ta! Không cần để ý đến tôi!”

Ninh Viễn giữ Liên Thanh lại, bình tĩnh nhìn Liên Thanh: “Tôi biết cậu vì muốn làm cho rõ cái chết của Ôn Tư Lương, muốn giúp cậu ta, nhưng hiện tại thân cậu khó giữ. Tình trạng của Trương Mặc rất không bình thường, cậu không phát hiện sao?”

Liên Thanh kinh ngạc nhìn Ninh Viễn, cậu nhanh chóng nhận ra, chần chờ hỏi: “Căn bản là cậu nhớ rõ mọi chuyện đêm hôm đó?”

Cậu căng thẳng nắm tay Ninh Viễn, Ninh Viễn thở dài gật đầu: “Đúng! Tôi không quên, tôi đang gạt cậu.”

Hai người yên lặng ngồi trong phòng vẽ tranh, Liên Thanh ẩn trán nửa ngày không nói ra lời. Ninh Viễn biết nhiều thứ hơn cậu nghĩ, cậu ta vẫn giấu giếm cậu tất cả, cậu muốn Ninh Viễn không dính đến chuyện này, hóa ra là cậu nghĩ nhiều quá.

Ninh Viễn không những nhớ hết những chuyện phát sinh đêm hôm đó, mà ngay cả sự thay đổi mấy ngày qua của cậu đều bị cậu ta nhìn thấu, thậm chí ngày đó cậu nói chuyện với Tạ Đình Ca, cậu ta đều nghe thấy.

“Tôi vốn không muốn cho cậu biết, nhưng quả thực tôi không thể để cậu như thế, nếu cậu cứ thế này cậu sẽ chết đó biết không?” Ninh Viễn dựa vào tường, nhìn Liên Thanh mà không biết phải làm sao. “Đêm hôm đó ở ngoại ô cậu, tôi rất sợ, tôi lo cậu xảy ra chuyện, cậu hiểu cảm giác của tôi không?”

“Tôi hiểu! Chúng ta lớn lên từ nhỏ với nhau, tình cảm tôi với cậu điều giống nhau.” Liên Thanh thở dài, khoảng cách của hai người cũng gần nhau hơn.

Từ nhỏ Liên Thanh đã không có bạn, mặc dù cậu không phải là người lạnh lùng nhưng cũng rất khó tiếp nhận người khác. Lòng phòng bị của cậu quá nặng, chính cậu cũng biết, điểm này cũng không xem như là xấu. Ninh Viễn có thể chịu được cậu, Liên Thanh nghĩ đây chính là duyên phận, cậu rất quý trọng người bạn này, cho nên sẵn lòng che chở cậu ta khắp nơi.

Nhìn về mặt Ninh Viễn có hơi tổn thương, cậu tùy ý vỗ vai cậu ta hai cái: “Cậu đừng như thế, tôi không muốn cậu bị tổn thương, từ nhỏ tôi đã có thể nhìn thấy quý, chúng nó không làm tôi bị thương được.”

“Không làm cậu bị thương?” Ninh Viễn cười: “Là tất cả cũng không làm cậu bị thương sao? Tôi không phải kẻ ngu.”

“Được rồi! Được rồi!” Liên Thanh giả vờ ung dung nói: “Ít nhất hiện tại tôi không sao, phải không? Còn việc về sau ai biết được. Sự việc của đàn em tôi không thể khoanh tay đứng nhìn, Trương Mặc rất kỳ lạ, cậu ta không bình thường.”

“Tôi cũng biết cậu ta không bình thường! Cậu ta căn bản không phải là người!” Ninh Viễn tức giận hét lên.

Trong lòng Liên Thanh cả kinh, kinh ngạc nhìn Ninh Viễn: “Không phải là người? Cậu có ý gì?”

Ninh Viễn che mặt thở dài: “Nếu như tôi không nhìn lầm, trên lưng cậu ta có nhiều đốm nhỏ, tôi nghĩ hẳn là thi ban*, một người sống trên cơ thể làm sao có thể có thi ban? Nhìn dáng vẻ cậu ta chỉ còn da bọc xương, chỗ nào giống con người?”

(*thi ban: vết máu tụ trên cơ thể sau khi chết)

Liên Thanh luôn có cảm giác Trương Mặc rất kỳ quái, dù cho hành động hay là dáng vẻ, nhưng cậu không muốn nghĩ theo chiều hướng đó. Hiện tại Ninh Viễn nói ra, cậu mới đột nhiên phát hiện, quả thật Trương Mặc giống như người chết!

“Nhưng mà.... Cậu ta còn nói chuyện với chúng ta, còn có thể đi lại...” Ánh mắt Liên Thanh bất an chuyển động, không muốn nghĩ vừa rồi cậu đụng phải người chết, điều này thật sự rất kinh khủng...

“Không sai, cũng có thể, nhưng không có nghĩa là cậu ta còn sống, ngay cả ác quỷ tôi cũng nhìn thấy, hiện tại còn có việc gì là không thể? Ha ha!” Ninh Viễn cười khổ.

Liên Thanh nhìn Ninh Viễn, cường chế nhịp tim bất an: “Chúng ta đi tìm Trình Văn Xuyên, có lẽ cậu ta có biện pháp, nếu như cậu ta có biện pháp thì tôi sẽ không...”

Ninh Viễn nhin không được nữa, giữ Liên Thanh lại, kéo cậu đến bên cạnh cậu ta, Liên Thanh nghi hoặc nhìn Ninh Viễn: “Chuyện gì vậy?”

“Cậu có thể không lo chuyện này không?” Ninh Viễn nhăn mặt, tay siết chặt góc áo.

Liên Thanh nhìn vẻ mặt Ninh Viễn, trong phút chốc không nói ra lời, do dự: “Không phải nói rồi sao? Nếu như tôi không biết thì không sao, nhưng mà tôi biết rồi, làm sao không lo được?”

“Đừng để ý! Cậu thật sự muốn quản sao? Chúng ta giống như trước, sống cuộc sống của chúng ta không tốt sao? Tại sao cậu phải đi lo những chuyện chó má này?” Ninh Viễn cắn hận hỏi.

Tay chân Liên Thanh hơi luống cuống, cậu chưa thấy bộ dáng này của Ninh Viễn: “Cậu làm sao thế? Mới vừa rồi không phải còn tốt sao?”

“Tốt thì sao? Gần đây tôi đặc biệt không tốt!” Ninh Viễn hung hăng đứng lên, không ngừng đi tới đi lui: “Tôi thật sự rất sợ khi không biết cậu như thế nào!”

“Tôi không sao, cậu vừa rồi cũng thấy.” Liên Thanh đứng dậy, cầm túi vải đeo trên cổ cho Ninh Viễn xem: “Lá bùa trong này là vị đại sư làm cho tôi, bây giờ có gặp quỷ chúng cũng không làm tôi bị thương được, tôi chỉ muốn cứu cậu nhóc Ôn Tư Lương kia, không phức tạp như cậu nghĩ đâu!”

“Cậu nghĩ quá đơn giản rồi đó! Cậu không phát hiện tất cả mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng phức tạp sao?” Ninh Viễn nhìn cậu, trên mặt không nói được có bao nhiêu nghiêm túc.

Liên Thanh bị cậu ta nhìn chăm chăm, khó mở miệng, ánh mắt không tự chủ được nhìn sang chỗ khác: “Có lẽ cậu nói đúng, nhưng tôi chỉ là không thể thờ ơ ngồi nhìn.”

Ninh Viễn hừ cười, hít một hơi thật sâu: “Tôi thật ngu mà, lại trông cậy vào cậu có thể hiểu, cậu căn bản là không hiểu!”

Dứt lời hung hãn hất tay Liên Thanh ra, bước nhanh ra ngoài, trên người tức giận ngút trời. Bị Ninh Viễn nói vậy, Liên Thanh bỗng thấy lòng rối bời). Ninh Viễn ít khi nổi giận, hiếm khi lại nổi nóng như vậy.

Một tiếng ‘Cạch!’ vang lên, trong phòng chỉ còn lại một người, phòng vẽ tranh đã dọn sạch sẽ hiện tại trống rỗng. Sau khi Ôn Tư Lương chết, phòng vẽ cũng được xử lý, chỉ còn dư lại một cái giá vẽ duy nhất.

Liên Thanh cau mày, suy nghĩ lời Ninh Viễn nói. Nguy hiểm, cậu biết là nguy hiểm, nhưng cho dù có nguy hiểm thì sao chứ? Nếu như cậu không thể trốn khỏi ngày mùng bốn tháng giêng thì trước đó cũng nên đi giúp những người khác.

Suy nghĩ, cậu thở dài, đem đồ đi tìm Trình Văn Xuyên. Có lẽ tất cả mọi chuyện còn có thể xoay chuyển, không hề đáng sợ như bọn họ tưởng tượng. Liên Thanh khóa cửa phòng vẽ lại, xoay người rời đi, mà bên trong phòng vẽ, mơ hồ xuất hiện một thân hình dựa vào tường, trên khuôn mặt anh tuần không có biểu cảm gì.

Bài tập của Trình Văn Xuyên bị vò đến nát như cũng không hiểu, cho nên khi Liên Thanh tìm được cậu ta, cậu ta đã buông tay đầu hàng, đợi nước đến chân rồi nhảy.

“Cậu đang làm gì vậy? Cái này là gì?” Liên Thanh buồn bực nhìn bàn đồ chơi nhỏ của Trình Văn Xuyên, thứ gì cũng có: móng tay, dây thừng, hạt châu...

“Anh không hiểu! Tôi viết câu trả lời vào trong này, ai có thể nhìn ra được?” Trình Văn Xuyên tự nhận cậu ta thông minh cười hì hì, tiếp tục loay hoay.

Nhất thời Liên Thanh cảm thấy đĩa nhỏ này điên rồi: “Người khác không nhìn thấy thì cậu có thể nhìn thấy sao? Hơn nữa cậu biết đề không?”

“Dĩ nhiên là tôi không biết, không thì tôi viết chữ ở phía trên.” Trình Văn Xuyên nhú mày, như hiển bảo vật lấy ra một lá bùa, ngâm ở trong nước cho mềm sau đó chà vào mắt Liên Thanh.

Liên Thanh cảm thấy đôi mắt bị chà thì nhẹ nhàng khoan khoái, chờ cậu mở mắt ra, kính ngạc phát hiện những thứ hạt châu đã thay đổi, nhất thời kinh ngạc.

“Làm sao cậu làm được?”

Trình Văn Xuyên bĩu môi: “Đây chỉ là chút đồ chơi nho nhỏ, rất đơn giản, đúng rồi, anh tìm tôi có việc gì?”

Cậu ta hỏi như vậy, sắc mặt Liên Thanh nhất thời trầm xuống, cầm hạt châu để qua một bên, nói: “Vừa rồi tôi đã thấy Trương Mặc, cậu ta rất kỳ lạ, hơn nữa trên người cậu ta... Có thi ban!”

Trình Văn Xuyên nhẹ buông tay, hạt châu tích tắc rơi xuống đất, trợn to hai mắt: “Anh không nhìn lầm chứ? Xác định là thi ban?”

“Không sai! Là thi ban.” Liên Thanh gật đầu.

Hai người đều yên lặng không nói thêm gì nữa. Trình Văn Xuyên cắn môi đảo mắt, vẻ mặt lo lắng. Một lát sau, Trình Văn Xuyên mím môi: “Chuyện này thật sự không đơn giản, tôi chỉ nghĩ bụng dạ Trương Mặc khó lường, hại Ôn Tư Lương, xem ra là do người khác.”

“Ý của cậu là...” Liên Thanh theo dõi cậu ta, có dự cảm xấu.

Trình Văn Xuyên gật đầu: “Chỉ sợ trong trường chúng ta có vấn đề, tối mai chính là bốn mươi chín ngày của Ôn Tư Lương, hồn phách cậu ta có bị bắt hay không, tối mai sẽ biết.”

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Vua Hải Tặc 0804

Beta: Bỉ Ngạn Hoa

Liên Thanh chỉ biết người chết đến ngày thứ bảy thì hồn sẽ trở về, không ngờ còn có vụ bốn mươi chín ngày. Dựa theo những gì Trình Văn Xuyên nói, người bình thường chết được bảy ngày thì âm khí nặng nhất, hồn sẽ trở về nơi khi còn sống, hoàn thành tâm nguyện; còn ngày thứ bốn mươi chín là thời điểm âm khí yếu nhất, nếu như chưa xuống địa phủ mà vẫn còn ở dương gian thì về sau hồn phách đó sẽ gặp nhiều đau khổ.

Sáng sớm, Liên Thanh đi theo Trình Văn Xuyên mua đồ. Tuy Trình Văn Xuyên là gà mờ nhưng dù sao cũng có chút hiểu biết, so với Liên Thanh thì lợi hại hơn nhiều, dù không trị được ác quỷ, nhưng làm chút pháp thuật thì vẫn được.

Sau khi Ôn Tư Lương chết, phòng của cậu ta ở ký túc xá được dọn dẹp sạch sẽ. Dù sao cậu ta cũng không chết ở trong phòng, những người ở chung phòng cậu ta điều có cảm giác xui xẻo nên nhanh chóng dọn cả ra ngoài. Tối hôm nay, Trình Văn Xuyên muốn chiêu hồn Ôn Tư Lương ở trong phòng cậu ta, chỗ đó là nơi có điều kiện thuận lợi nhất.

Hai người xuống xe, sắc mặt Liên Thanh lạnh lùng đi trên đường. Trước kia cậu đã thấy nhiều cao ốc sầm uất, nhưng con đường này hai bên là những ngôi nhà theo phong cách cổ xưa, còn có một số gác xép nhỏ. Cậu chưa từng đến đây lần nào, nếu không có Trình Văn Xuyên dẫn cậu đến, cậu sẽ không nghĩ đến thành phố S phồn hoa lại tồn tại một nơi như thế này.

“Người bình thường tôi cũng không dẫn đến đây, anh có phúc không nhỏ a.” Trình Văn Xuyên tự mãn đi ở phía trước.

“Nhìn thật không đơn giản!” Liên Thanh tò mò nhìn xung quanh, trên đường thỉnh thoảng có người đi qua, đều cúi thấp đầu, bước đi vội vàng.

Trình Văn Xuyên khoác vai Liên Thanh, cười hì hì: “Đương nhiên, chỗ này chính là ranh giới giữa âm và dương, cho nên ở chỗ này cho dù có nhìn thấy ai cũng không được tùy tiện nói chuyện, rất nguy hiểm.”

Nhìn dáng vẻ Trình Văn Xuyên, Liên Thanh không cảm thấy cậu ta nói dối, chỉ gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi!”

“Được rồi, chúng ta đi mua đồ thôi!”

Trình Văn Xuyên nhanh chóng dẫn Liên Thanh đến cửa tiệm trước mặt. Cửa tiệm đang đóng, ngay cửa chỉ chừa một khe hở. Trình Văn Xuyên gõ nhẹ lên cửa ba cái, sau đó thấy cửa từ từ mở ra.

Liên Thanh kinh ngạc đi vào theo. Bên trong không đặc biệt như cậu tưởng tượng, nhìn giống như thư phòng, vô cùng nhỏ nhắn, cạnh tường dựng nhiều giá gỗ, bên trong để nhiều loại sách khác nhau.

Cậu không tự chủ được đi đến trước kệ sách. Nhà cậu cũng có không ít sách, nhưng so với chỗ này thì có cảm giác tầm thường hơn nhiều. Trình Văn Xuyên sau khi đi vào thì đi thẳng vào bên trong, Liên Thanh chỉ nhìn cậu ta chứ không đi vào chung, cậu cảm thấy hứng thú với đồng sách này hơn.

Tùy ý cầm một quyển sách lên xem, mở trang đầu tiên, chỉ có hai chữ “Giác mơ”, Liên Thanh cảm thấy thích thú với nội dung bên trong. Có câu nói “Ngày nghỉ đêm nằm mơ”, cậu cũng nghĩ như vậy; hơn nữa khoa học cũng nói sóng não của con người sẽ ảnh hưởng đến từ trường xung quanh, từ đó ảnh hưởng đến tư tưởng, thậm chí là giấc mơ.

Khi một người nhìn thấy những sự việc khác so với tình trạng lúc đó, chính là do từ trường của bản thân sản sinh ra sự thay đổi, do xảy ra cộng hưởng ở một số thời điểm, đây là căn cứ khoa học. Liên Thanh đã học qua, giảng viên thường xuyên sử dụng sự thay đổi từ trường để giải thích những thứ không phải là khoa học.

Mỗi lần Liên Thanh nghe những lời đó chỉ thấy buồn cười, nếu là như thế thì từ trường của cậu với từ trường của quỷ cũng sinh ra cộng hưởng sao? Vậy cho nên mới có thể nhìn thấy chúng nó?

Trong sách nói, người có nhiều chấp niệm cũng ảnh hưởng đến giấc mơ, không phải do suy nghĩ mà là cố chấp. Liên Thanh cảm thấy nếu cậu muốn làm gì thì phải làm cho bằng được, bất kể thời gian. Không phải là nghĩ, đây cũng là một chấp niệm, cho nên cậu cảm thấy cậu có một chấp niệm rất lớn.

Nội dung của giấc mơ có thể vì chấp niệm lớn nhỏ của bản thân mà sinh ra sự thay đổi. Người ta nói trong giấc mơ không khống chế được bản thân, thật ra không phải như vậy. Liên Thanh mở trang kế tiếp, tiếp tục xem. Ví dụ người trong mơ bị đuổi, thì sẽ phát hiện người đó chạy rất chậm, bất luận người đó cố gắng thế nào, chân cũng sẽ mềm nhũn, bắt buộc phải làm chuyện khác, cũng không phải là không có lựa chọn khác, nhưng có thể thay đổi được.

Trên vai bị vỗ mạnh, Liên Thanh giật mình buông tay, quyển sách đang cầm rơi xuống đất, xoay người nhìn thấy Trình Văn Xuyên, trong lòng mới bình tĩnh lại: “Cậu muốn hù chết tôi hả?” Có câu: ‘người dọa người có thể dọa chết người’, lời này không sai mà.

Trình Văn Xuyên cầm ba lô, thấy Liên Thanh phản ứng như thế thì buồn cười: “Anh khẩn trương gì chứ? Làm chuyện gì trái lương tâm à?”

Liên Thanh thở dài, khom người nhặt quyển sách lên, giương mắt nhìn phía trước nhiều hơn một đôi chân, nghi ngờ đứng lên. Một người đàn ông xuất hiện sau lưng Trình Văn Xuyên, áo lông trắng không gài nút, hai tay đút vào túi, nhìn Liên Thanh.

“Đến đây! Giới thiệu một chút, đây là chủ tiệm, cũng là anh em tốt của tôi - Chu Lễ.” Trình Văn Xuyên rất sáng khoái vỗ lưng Chu Lễ, hai người đứng rất gần, nhìn ra quan hệ rất tốt.

Chu Lễ đeo kính), nhìn hào hoa phong nhã.

Liên Thanh ngượng ngùng nhìn sách trong tay: “Tôi vừa xem sách, không sao chứ?”

“Anh đừng khách khí với anh ta, đều là anh em tốt mà.” Trình Văn Xuyên không chút khách khí: “Chúng ta đi thôi, thời gian không còn nhiều lắm.”

Liên Thanh gật đầu, vội vàng để sách lại chỗ cũ.

“Em chắc không cần giúp đỡ sao?” Chu Lễ hỏi Trình Văn Xuyên.

“Dĩ nhiên không cần, cũng không phải chuyện đại sự gì, không có vấn đề.” Trình Văn Xuyên tỏ vẻ chắc chắn), Chu Lễ chỉ đành nhún vai.

Lúc gần đi, Liên Thanh nhìn Chu Lễ, tầm mắt hai người đụng nhau. Liên Thanh gật đầu, sau đó cùng Trình Văn Xuyên rời đi.

Dọc đường, Liên Thanh cảm thấy Chu Lễ là lạ, có một luồng khí lạnh mơ hồ, không giống như những người khác.

Trình Văn Xuyên không ở trong ký túc xá trường mà thuê phòng ở bên ngoài. Phòng không lớn, nhưng mình cậu ta ở cũng đủ. Liên Thanh rất ít đến làm khách nhà người khác, cho nên khi vào nhà Trình Văn Xuyên có cảm giác khẩn trương.

“Cứ tự nhiên đi! Để tôi dọn dẹp, tôi có thuê một dì một tuần đến dọn dẹp một lần, anh không cần để ý.” Trình Văn Xuyên cười hì hì, nhét tất cả quần áo trên ghế vào ngăn kéo.

Liên Thanh đem đồ để trên bàn, không tệ hại như tưởng tượng. Trình Văn Xuyên quay lại rất nhanh, ngồi cạnh cậu, cầm ba lô lại, lấy đồ từ bên trong ra.

“Đừng xem thường những thứ này, hôm nay chúng ta sẽ cho bọn họ thấy.” Trình Văn Xuyên vừa lấy đồ ra vừa giải thích cho cậu: “Thấy thứ này không? Đây là máu trên dương vật của thái giám, rất quý, dùng để vẽ bùa.”

“Tối nay có phải rất nguy hiểm không?” Liên Thanh nhìn cậu ta loay hoay với những thứ đó, trong lòng hơi lo lắng.

Trình Văn Xuyên nhìn cậu, cười: “Không đâu! Chỉ là vấn đề nhỏ thôi, sau khi Ôn Tư Lương chết được bốn mươi chính ngày, âm khí cậu ta yếu nhất, thời gian này cậu ta cũng yếu nhất. Nếu như cậu ta ở đó, chúng ta sẽ dễ dàng bắt cậu ta trở về, đến lúc đó chuyện gì cũng có thể giải quyết.”

Liên Thanh gật đầu: “Vậy thì tốt!”

“Anh không cần lo lắng như thế, tin tôi không sai đâu, chúng ta có những thứ này tuyệt đối không có vấn đề gì.” Trình Văn Xuyên đánh Liên Thanh một cái, vẻ mặt đầy tự tin.

Vốn Liên Thanh muốn học vẽ bùa cùng Trình Văn Xuyên, nhưng bởi vì buổi tối có chuyện quan trọng phải làm, cho nên lúc này cậu không muốn làm phiền người khác, ngược lại cậu cũng tranh thủ cơ hội nhìn Trình Văn Xuyên vẽ.

Vẽ bùa có rất nhiều điều cấm kỵ. Đầu tiên không thể vẽ dưới ánh nắng mặt trời, nếu không máu gà sẽ mất đi hiệu lực. Bọn họ kéo tất cả các rèm cửa sổ trong phòng lại, đốt hai cây nến trên mép bàn. Trình Văn Xuyên vẽ rất cẩn thận, ngay cả hơi thở nhỏ cũng không nghe thấy, mỗi một nét vẽ vô cùng gian nan. Thời gian trôi qua, trán chảy đầy mồ hôi, Liên Thanh cũng nhìn không chớp mắt, cơ hội quang minh chính đại học trộm cũng không nhiều.

Vẽ vài lá bùa mà mất cả buổi chiều, khi hoàng hôn còn vương lại vài giọt nắng trên người hai người, không thể phủ nhận hai người thở phào nhẹ nhõm, cả người mệt mỏi, cũng may Liên Thanh cũng có căn cơ vẽ nên không sợ không giúp được gì.

Tùy ý gọi cơm bên ngoài, hai người nhiều lắm cũng chỉ biết nấu mì ăn liền, nhìn phòng bếp Trình Văn Xuyên sạch sẽ như vậy, thật ra là do công của người di cậu ta thuê.

Chờ đến tối, bọn họ đem đồ đã chuẩn bị xong đến trường. Mặc dù phòng Ôn Tư Lương không có người ở, xung quanh cũng không có người, nhưng vì không muốn để người khác chú ý, bọn họ phải cực kỳ cẩn thận.

Trình Văn Xuyên nói phương pháp này rất đơn giản, căn bản là không cần lo lắng, nhưng không biết tại sao, Liên Thanh có cảm giác không yên tâm, dọc theo đường đi tần suất tim đập có cảm thấy không đúng lắm, không được tự nhiên.

Đến trường, đêm đã khuya, Trình Văn Xuyên lấy được chìa khóa phòng Ôn Tư Lương, hai người thuận lợi đi vào. Phòng của sinh viên năm nhất không tốt như phòng bọn Ninh Viễn, chỉ có một cửa sổ thủy tinh, còn lại đều dùng báo dán lại nên cũng không thấy được gì bên trong.

Hai người đi vào mở đèn, do lâu quá không có người ở, cho nên có cảm giác ẩm ướt. Liên Thanh “Khụ! Khụ” ho khan, dùng giấy quạt quạt hương vị khó ngửi, dời bàn đến giữa phòng. Đây là phòng giành cho bốn người ở, hai bên là giường, phía trước có một cửa sổ rất lớn, cũng may bọn họ có chuẩn bị trước, lấy rèm che cửa sổ lại tránh ánh trăng bên ngoài chiếu vào.

Trình Văn Xuyên ngồi ở mép giường hít khí, nhìn Liên Thanh loay hoay tới lui: “Chờ một lát tôi làm phép xong, anh chỉ cần đọc tên cậu ta là được rồi. Cậu ta có thể tìm đến đây thì có nghĩa là cậu ta tin tưởng anh, anh gọi cậu ta, cậu ta nhất định sẽ đến.”

“Tôi hiểu rồi!” Liên Thanh cầm nến vào giá, xem như hoàn thành xong pháp đài. Đây cũng là Trình Văn Xuyên dạy cậu, cách làm pháp đài cao thấp quyết định sức chịu đựng của nó, nhưng Trình Văn Xuyên là một tên gà mờ, cho dù pháp đài cao hay không hiệu quả cũng giống nhau.

Trình Văn Xuyên nhìn đồng hồ, đã mười một giờ, thời gian vừa vặn. Cậu ta thay thế vị trí của Liên Thanh đi tới pháp đài, hai tay cầm đoản kiếm đồng tiền (*), hơi dùng sức, đâm mũi kiếm, lật lòng bàn tay, hai mắt từ từ khép lại, miệng không ngừng lầm nhảm đọc cái gì đó.

(*đoản kiếm đồng tiền: các đồng tiền xâu lại với nhau thành hình 1 thanh đoản kiếm, thường dùng để trừ tà.)

Cây nến cháy lấp lánh, ngọn lửa cháy càng ngày càng cao. Trình Văn Xuyên mở mắt ra, ngón tay kẹp lá bùa trên bàn lên xuyên vào kiếm đồng tiền. Bỗng thấy một đốm lửa nhỏ xuất hiện, cậu tức tốc đem máu gà đã chuẩn bị sẵn vẩy lên phía trên, kiếm đồng tiền lập tức đổi thành một màu đỏ rực. Nếu như Liên Thanh không phải tận mắt chứng kiến, nhất định cậu sẽ cho đây là ma thuật!

“Khởi! Khởi! Khởi!” Trình Văn Xuyên một tay cầm kiếm, một tay cầm lá bùa, hai mắt vẫn nhắm, không ngừng hô to. Âm thanh vọng lại trong phòng, ngọn lửa trên cây nến bốc càng cao, trong nháy mắt đã chiếu

sáng cả phòng. Trình Văn Xuyên đem lá bùa trong tay vung về kiếm đồng tiền, lửa cháy mãnh liệt, trong phòng lại u ám, giá cắm nền trên đài cũng trở lại bình thường.

Trình Văn Xuyên mở mắt ra, gương mặt trẻ con lúc này vô cùng nghiêm túc, tay cầm kiếm cũng chưa bỏ xuống, nhìn Liên Thanh gật đầu: “Có thể!”

Liên Thanh biết lúc này đến lượt cậu, đi mấy bước đến trước giá cắm nến. Không khí trong phòng bị ép xuống rất nhiều, làm cho người ta cảm thấy âm u, cậu bất an quan sát xung quanh, mở miệng gọi: “Ôn Tư Lương!”

Âm thanh của cậu quanh quẩn trong phòng, lúc này Trình Văn Xuyên ra hiệu cho cậu tiếp tục gọi.

“Ôn Tư Lương! Cậu có ở đây không? Tôi là đàn anh của cậu, tôi đến là để giúp cậu.”

Trình Văn Xuyên nhú mày, mím môi thật chặt, trên tay nỗ lực thi triển, sắc đỏ trên kiếm đồng tiền càng nhiều. Tim của Liên Thanh cũng sắp nhảy ra ngoài: “Tôi biết cậu rất thông khổ, cậu đi ra đi, tôi sẽ giúp cậu.”

Hai người giằng co, Trình Văn Xuyên đã không thể nói chuyện nữa, Liên Thanh thì kiên trì gọi tên Ôn Tư Lương, hy vọng có thể gọi được hồn cậu ta.

Thời gian từng từng giây từng phút trôi qua, Liên Thanh cảm giác được tình trạng của Trình Văn Xuyên không tốt lắm, khuôn mặt cậu ta chảy đầy mồ hôi, làm cậu vô cùng lo lắng. Mặc dù cậu muốn giúp Ôn Tư Lương, nhưng không hề muốn giúp một người lại hại một người.

Không có kết quả, Liên Thanh nhìn Trình Văn Xuyên: “Thu đi! Có lẽ cậu ấy không đến đâu.”

Trình Văn Xuyên chống đỡ rất khổ sở, gần như kẹp kiếm không ngừng. Nghe Liên Thanh nói, cậu ta bắt đầu lắc đầu. Liên Thanh không hiểu là cậu ta không thể thu hay là không muốn thu, cậu nhìn Trình Văn Xuyên: “Thử một lần cuối cùng, nếu như không được, chúng ta từ bỏ...”

Cậu vừa nói dứt lời, cảm giác cả phòng phát sinh sự thay đổi, cảm giác ẩm ướt rõ ràng, cậu bắt giác xoay người, nhìn về góc tường, bỗng thấy một cái bóng nhàn nhạt dần dần hiện ra, biến thành hình dáng thực thể. Liên Thanh chỉ còn biết trợn mắt há hốc mồm.

Cơ thể trần truồng mệt mỏi trong góc tường, gương mặt chôn giữa hai cánh tay, trên người đen trắng lẫn lộn. Liên Thanh dè dặt gọi: “Ôn Tư Lương?”

Bóng người trong góc tường từ từ ngẩng đầu lên, một âm thanh khàn khàn vang lên: “Anh! Em rất thông khổ a...”

Nhìn gương mặt đầy máu, Liên Thanh không nhận được lùi về phía sau một bước. Bóng người dần dần giãn ra, lổm ngổm bò trên mặt đất, muốn đến gần bọn họ. Vậy mà mới nâng tay lên, bỗng thấy một mạng lưới mờ mờ không rõ, giống như bị điện giật ngăn cản cậu ta bò về phía trước.

Liên Thanh thấy rõ ràng, kinh ngạc nói: “Cái này... Đây là cái gì?”

Lúc này, Trình Văn Xuyên cầm kiếm đồng tiền, cũng không kiên trì nổi, khóe miệng trào máu, kiếm đồng tiền trong tay cũng rút xuống đất. Liên Thanh vội đỡ lấy cơ thể cậu ta.

Trình Văn Xuyên dựa vào người Liên Thanh, đau khổ che ngực: “Có bấy!”

12. Chương 12

Edit: Vua Hải Tặc 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Quả nhiên, Liên Thanh nghe xong, trong lòng cũng thấy lo lo. Cậu cũng biết chuyện không đơn giản như Trình Văn Xuyên nói, hiện tại kiếm đồng tiền đã rơi xuống đất, lưới ngăn cản Ôn Tư Lương trong góc tường nháy mắt nổ tung.

Liên Thanh đỡ người lùi về sau mấy bước, nhìn người trong ngực, tình huống của Trình Văn Xuyên tuyệt đối không tốt, trên mặt đầy mồ hôi hột, làn da nhợt nhạt, bộ dáng yếu ớt không chịu nổi.

Bên kia, Ôn Tư Lương không có gì trói buộc cũng bò ra, vặn vẹo cơ thể di chuyển trên mặt đất, đầu cúi thấp. Chỗ nào cậu bò qua cũng thành một vùng ẩm ướt, trong cổ họng phát ra âm thanh gầm gừ.

Không khí u ám trong phòng làm cho tim cậu đập mạnh như điên, cho dù cậu tự nhắc nhở vô số lần không cần phải sợ.

“Cậu nói cho tôi biết, cậu cần tôi giúp, vậy bây giờ cậu đi ra, không chỉ như vậy phải không?”

Sau khi nghe Liên Thanh nói, Ôn Tư Lương dừng lại, từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn lên, hoàn toàn chỉ còn lại trông mắt: “Hắc hắc, anh, em rất sợ...”

Liên Thanh cau mày, nghĩ dáng vẻ không giống như sợ hãi, người nên sợ phải là cậu mới đúng. “Cậu muốn tôi làm gì giúp cậu? Hiện tại đã an toàn, cậu có thể nói ra, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.”

“Em nghĩ... Em rất đói... Trên người đau quá a...” Ôn Tư Lương nói đứt quãng vài câu gì đó, hai tay giao vào nhau, vẻ mặt kinh khủng bất lực.

Căn bản Liên Thanh không hiểu cậu ta nói gì, chỉ có cảm giác cậu ra rất bi thương, rất khó chịu, vội vàng hỏi: “Hiện tại cậu thoát ra được không? Tôi làm gì mới có thể thật sự cứu cậu?”

Hai tay Ôn Tư Lương trắng bệch nhìn cậu, có chút mê mang: “Em khó chịu, anh, chỉ có anh mới có thể cứu em... Chỉ có anh...”

Nghe những lời này, Liên Thanh vừa nôn nóng vừa phiền lòng. Ánh sáng trên giá cắm nến đã từ từ yếu đi, việc này đối với bọn họ mà nói cũng không phải là chuyện tốt. “Rốt cuộc cậu muốn tôi làm thế nào?”

“Ầm!! Ầm!!” Đột nhiên bên ngoài có tiếng đập cửa, từng tiếng từng tiếng chấn động lòng người. Liên Thanh cuống quýt nhìn ra cửa, ai còn đến giờ này nữa?

Tiếng gõ cửa không ngừng vang lên có quy luật, Liên Thanh thở mạnh không dám nói lời nào. Trình Văn Xuyên u ám mở mắt ra: “Không tốt...”

“Chuyện gì xảy ra? Ngoài cửa là ai vậy?” Trình Văn Xuyên tỉnh lại, Liên Thanh thở ra, vội vàng hỏi cậu ta.

Trình Văn Xuyên đứng thẳng, nhìn Ôn Tư Lương trên mặt đất: “Tôi không chống đỡ được bao lâu đâu, Ôn Tư Lương rốt cuộc hèn phách cậu ở đâu?” Cậu ta vừa hỏi xong, chân mày nhíu lại, hình như đã biết: “Là ở trong nước, cậu ở trong nước!”

Vừa dứt lời, cửa phòng chợt bị đẩy vào. Khoảnh khắc ánh trăng chiếu vào, trong phòng sáng lên rất nhiều, Trình Văn Xuyên cuống quýt lui về sau mấy bước, núp sau lưng Liên Thanh.

Chỉ thấy một người đứng nhìn bọn họ, trang phục phong phanh tưởng như có thể bay đi. Liên Thanh vừa nhìn đã nhận ra, là Trương Mặc!

Gương mặt Trương Mặc tím bầm đi đến, đôi mắt không có tiêu cự trợn mắt nhìn Liên Thanh: “Là mày! Cũng là mày! Mày đáng chết! Mày đáng chết!”

Vừa nói xong liền nhào về phía cậu. Liên Thanh cảm cảm thấy Trương Mặc không giống cậu. Hơn nữa Trương Mặc đã sớm không phải là người, mà là thi thể! Cậu tránh sang bên cạnh, kéo theo Trình Văn Xuyên, hai người tránh thoát nguy hiểm. Trương Mặc lại không buông tha, cả người lao đến pháp đài, hai tay dùng sức hất tung pháp đài.

Liên Thanh cả kinh, quả nhiên thấy Trình Văn Xuyên che ngực tê liệt té xuống đất, môi mất đi màu sắc. Cậu không kịp suy nghĩ đã bị Trương Mặc bắt lấy bả vai, nháy mắt quần áo bị xé mất một mảnh lớn. Liên Thanh vội đỡ lấy tay cậu ta, muốn nhân cơ hội đập một cái. Đáng tiếc một cước này đối với Trương Mặc không đau cũng không nhột. Cậu lui về phía sau hai bước, cậu ta nhếch khóe miệng tạo thành độ cung quý dị nhìn Liên Thanh, há to miệng gần như biến dạng!

Sau đó Trương Mặc lại đột nhiên biến mất, Liên Thanh hốt hoảng xoay người, đã thấy Trương Mặc đứng sau lưng cậu, bóp cổ cậu! Liên Thanh đánh không lại Trương Mặc, dứt khoát dốc toàn lực. Trên cổ cậu có bùa hộ mạng, lại có phật châu của Tạ Đình Ca trong đó, cậu không tin ngay cả cái này cũng không trị được thầy khô kia!

Hai tay Trương Mặc bóp cổ Liên Thanh, giống như chiếc kềm hung hãn, khuôn mặt nhăn nhó lộ ra sự thích thú. Lúc cậu ta muốn nói chuyện, dùng mắt thường có thể nhìn thấy tay cậu ta bắt đầu khô nứt, vết nứt lan dần ra toàn thân. Liên Thanh kinh ngạc nhìn người trước mắt đột nhiên biến thành một đồng thét, chắt trên đất.

Điều này thật sự làm cho người ta kinh hãi, Liên Thanh nuốt nước miếng, toàn thân cứng đờ, dưới chân truyền đến sự đau đớn kịch liệt. Cậu cúi đầu xuống, không biết từ lúc nào Ôn Tư Lương đã bò lên người cậu, đang cắn chân cậu!

Trình Văn Xuyên miễn cưỡng tỉnh lại, nhìn qua thấy một màn này, không chút suy nghĩ vội vàng quăng lá bùa rơi trên đất về phía Ôn Tư Lương. Ôn Tư Lương đang hung hăng ăn, thống khổ bò qua bên cạnh, gương mặt toàn máu nhìn Liên Thanh, phát ra âm thanh ô ô: “Anh.... Em rất đói...”

Liên Thanh ngồi xổm xuống che vết thương. Cậu không ngờ Ôn Tư Lương lại sử dụng chiêu này với cậu, thật là không dám tin! Cậu đi giúp người, ai ngờ lại có kết quả như vậy!

“Quý mà anh cũng tin, chẳng lẽ anh không biết có câu quý thoại liên thiên* sao?” Trình Văn Xuyên giẫm cột đến bên cạnh cậu, trong tay cầm kiếm đồng tiền. Lúc này kiếm đồng tiền không còn sáng nữa, Trình Văn Xuyên lại đem máu gà rải lên trên, đặt vào giữa hai tay, yên lặng đọc pháp chú.

(*quý thoại liên thiên: lời quý nói không thể tin)

Kiếm đồng tiền từ từ khôi phục sắc đỏ, Trình Văn Xuyên đưa kiếm cho Liên Thanh. Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của đối phương liền cười lạnh: “Đi giết cậu ta đi. Cậu ta vẫn luôn lừa anh, căn bản cậu ta không bị bắt, đây chính là hồn thật của cậu ta.”

Tay Liên Thanh do dự giữa không trung. Cậu không hiểu, sao tất cả lại không giống như suy nghĩ của cậu? Ôn Tư Lương tại sao phải lừa cậu? Sao Trương Mặc lại muốn giết cậu?

Trình Văn Xuyên cầm kiếm đồng tiền nhét vào tay cậu, ánh mắt sắc bén nhìn Ôn Tư Lương: “Tôi đã sớm biết cậu ta lừa anh, hôm nay đem kiếm đến chính là muốn diệt trừ cậu ta. Giữ lại loại người này đối với ai cũng không có lợi!”

“Tại sao cậu phải gạt tôi?” Liên Thanh không dám tin nhìn Ôn Tư Lương.

Người trong góc tường run rẩy, khi cậu ta quay đầu lại, máu trên miệng cậu ta từ từ chảy xuống. Liên Thanh kinh ngạc đứng lên, nhìn vào vết thương ở chân cậu, bỗng nghe Trình Văn Xuyên nói: “Anh có bất tự thuần dương, đương nhiên máu của anh dương khí rất nặng. Cậu ta chỉ là một tiểu quỷ không có đạo hạnh cũng muốn ăn anh, đơn giản là tự tìm cái chết!”

Lớp ngực trắng của Ôn Tư Lương bị chọc thủng, bò lổm ngổm trên đất, giống như con nhện vặn vẹo dùng cả tay và chân bò nhanh về phía hai người. Trình Văn Xuyên bị thương không tránh thoát một kích này, bị đập mạnh qua một bên. Liên Thanh nhìn tất cả việc này, cũng hoàn toàn rõ ràng, cậu tốt bụng đối lấy cái gì.

Trong lòng lạnh lẽo, thân thể trần truồng của Ôn Tư Lương phủ đầy máu tươi, ánh mắt vô cùng độc ác nhìn Liên Thanh, hai tay giống như móng vuốt hướng về tìm Liên Thanh!

Liên Thanh đưa tay ra, kiếm đồng tiền đâm thẳng vào ngực Ôn Tư Lương. Dường như thời gian ngừng lại, Ôn Tư Lương kinh ngạc cúi đầu xuống, ngón tay cong lên, cơ thể lao đảo lui về sau mấy bước. Kiếm đồng tiền vẫn cắm ở ngực cậu ta, phát ra màu đỏ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Tất cả đều kết thúc, Liên Thanh thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, móng tay gần như ghim vào da thịt, trái tim nặng nề không thể nói ra được có bao nhiêu bức bối.

“Cẩn thận!” Đột nhiên Trình Văn Xuyên hét to.

Liên Thanh chợt mở mắt ra, một luồng sáng trắng đánh về phía cậu, thậm chí Trình Văn Xuyên không kịp ngăn cản, tốc độ của đối phương thật sự quá nhanh!

...

Trên gương mặt cảm thấy lạnh lạnh, chất lỏng ẩm áp chảy xuống, Liên Thanh chần chờ đưa tay lên, đầu ngón tay sờ qua mặt, thoáng có màu đỏ tươi, là máu.

Cảm giác đau dần dần xuất hiện, vết thương truyền tới sự đau đớn, Liên Thanh nhìn người đứng trước mặt, trên người tản ra từng trận quỷ khí, trên tay cầm theo một cây chủy thủ*, trên gương mặt thô kệch có một vòng râu quai nón, tóc rối xòa tung, một tay đỡ Ôn Tư Lương, mặt không biểu cảm.

(Chủy thủ: dao găm ngắn)

Ôn Tư Lương che ngực môi khê run, né tránh ánh mắt người đàn ông. Người đàn ông hừ lạnh: “Tự tìm cái chết!”

Trong lòng Trình Văn Xuyên cả kinh, hai tay giao lại, trong miệng niệm, kiếm đồng tiền trên ngực Ôn Tư Lương phát quang càng nhiều, gần như xuyên thấu cả người cậu ta.

“A!! Anh.... Cứu em....!” Ôn Tư Lương thống khổ thoát khỏi tay người đàn ông, lăn lộn trên đất, vẫn không quên nhìn Liên Thanh cầu cứu. Thân thể trần truồng lăn lộn, kiếm đồng tiền từ từ cắm sâu vào thân thể cậu ta.

Liên Thanh cau mày, lại không cử động. Hiện tại cậu không ngu nữa, cũng không đi giúp Ôn Tư Lương. Người đàn ông hung hãn trợn mắt nhìn Ôn Tư Lương trên mặt đất, cơ thể như chớp xuất hiện sau lưng Trình Văn Xuyên, chủ thủ trong tay cũng rơi xuống.

Liên Thanh lúi lỏm trên cổ ra cố gắng quăng về người đàn ông, đánh vào cổ tay của hắn ta, làm cho chủ thủ rớt xuống. Thanh âm làm ảnh hưởng đến Trình Văn Xuyên niệm chú, cậu ta vội vã đứng dậy, đi đến bên cạnh Liên Thanh, mồ hôi trên mặt không ngừng chảy xuống, xấu xa nhếch khóe miệng.

“Chính mày bắt người phải không? Hiện tại ít ai làm môi giới, tao xem mày làm sao hại người!”

“Vậy tao sẽ trực tiếp giết bọn mày!” Người đàn ông hung tợn nói, thanh chủ thủ dưới đất nhảy mắt trở lại trong tay hắn, tiếp theo cơ thể chợt lóe vọt đến bọn họ.

Trình Văn Xuyên và Liên Thanh giật nảy mình. Dù có thêm hai người như bọn họ nữa cũng không phải là đối thủ của đối phương, thậm chí ngay cả tránh cũng không tránh thoát. Liên Thanh nhìn bầu họ mạng rơi dưới đất, trong lúc nhất thời cũng mất đi suy nghĩ. Ngay khoảnh khắc nghĩ là xong đời rồi, chủ thủ trong tay người đàn ông dừng lại trước mặt Liên Thanh, dường như bị cái gì đó giữ lại, không cách nào di chuyển lên phía trước được.

Ánh mắt âm độc của người đàn ông ngưng trọng, cổ tay ra sức vùng vẫy, lại không nhúc nhích được. Chỉ thấy chân hắn ta động động, bắp đùi cường tráng đá về phía trước, tạo được khe hở ở tay, cả người lùi về phía sau.

Trước mặt Liên Thanh dần dần xuất hiện bóng lưng của một người mặc trường bào màu đen, mái tóc dài sau lưng, không khí xung quanh kịch liệt hạ xuống, loại cảm giác này đối với cậu không có gì xa lạ, là Tạ Đình Ca.

Hắn xoay người, đôi mắt nhỏ dài nhìn chăm chăm vào mặt Liên Thanh, ngón tay sờ vào hai má cậu, cảm giác nhói đau. Liên Thanh nhú nhú mày, ánh mắt Tạ Đình Ca đầy nguy hiểm.

“Dám động vào người của ta!” Trong nháy mắt âm thanh của Tạ Đình Ca vô cùng u ám.

Đối với câu khẳng định này, Liên Thanh không tự chủ thoáng đỏ mặt, tránh tay đối phương, cúi đầu xuống.

Sau khi Trình Văn Xuyên thấy Tạ Đình Ca xuất hiện, ngực càng lúc càng đau hơn, cơ thể tê liệt, nhìn Ôn Tư Lương nằm trên mặt đất, thấy cậu ta đã không còn tri giác, nằm trên đất không nhúc nhích giống như con cá chết, cơ thể cũng ngày càng trong suốt, lúc nào cũng có thể biến mất, kiếm đồng tiền đang đuổi theo âm khí của cậu ta, hôm nay vốn là ngày âm khí của cậu ta ít nhất.

Trông mắt người đàn ông khe đảo, lặng lẽ không tiếng động đến bên cạnh Ôn Tư Lương, tay hơi dùng sức, cơ thể Ôn Tư Lương trên mặt đất bay lên, dựa vào ngực hắn ta, cả cơ thể hắn ta lùi về phía sau.

Tạ Đình Ca xoay người, đột nhiên xuất hiện trước mặt người đàn ông, làm cho cơ thể sắp biến mất của hắn ta run lên, đập mạnh xuống đất, Ôn Tư Lương cũng bị quăng qua một bên.

Người đàn ông giãy giụa, hung tợn trừng mắt nhìn Tạ Đình Ca: “Người không được xen vào việc của người khác!”

“Làm người của ta bị thương còn muốn chạy sao?” Tạ Đình Ca cười nhạt: “Người hơi ảo tưởng rồi!”

“Ta và người nước giếng không phạm nước sông, cần gì phải vì một người phạm mà tổn thương hòa khí?” Hắn ta mặc dù nói dễ nghe, nhưng nét mặt đầy hung ác, ánh mắt nhìn Liên Thanh đầy u ám lẫn sát khí.

Tạ Đình Ca kéo Liên Thanh qua bên cạnh, cưỡng ép ôm cậu vào trong ngực, bá đạo nâng cằm: “Bởi vì Tương Tắt người không biết chỗ tốt của em ấy, nếu không cũng không có nhiều rắc rối như vậy, ta vốn không muốn nổi giận với người, nhưng hôm nay người đã đi quá giới hạn!”

Dứt lời khóa miệng âm u nở nụ cười: “Em ấy là của ta, người cũng xứng động vào sao?”

Người đàn ông bị hắn nói tức giận gần như giậm chân: “Người đừng làm càn! Người đừng quên hiện tại người.... A!”

Lời nói của hắn ta còn chưa dứt, đột nhiên Tạ Đình Ca xuất thủ, hai người đánh nhau, Liên Thanh nhìn bóng người không ngừng ẩn hiện trong phòng, trong lòng càng nghi ngờ câu cuối người đàn ông kia muốn nói là gì, hiện tại Tạ Đình Ca thế nào?

Trình Văn Xuyên không chịu nổi quỷ khí nồng đậm trên người Tạ Đình Ca, ý thức cũng mơ hồ. Liên Thanh ôm cậu đặt lên giường, mặc dù không có đệm nhưng vẫn tốt hơn so với nằm trên mặt đất.

Trình Văn Xuyên nắm lấy tay Liên Thanh, đôi môi nhợt nhạt mấp máy, uể oải nói: “Rút kiếm đồng tiền ra, làm cho Ôn Tư Lương biến mất...”

“Được không....?” Liên Thanh ngừng lại. Cậu gạt đầu, hai người như tia chớp nổ tung khắp nơi. Cậu đi

đến ngồi xổm bên cạnh Ôn Tư Lương, quan sát cơ thể trần trụi gần như trong suốt, trên mặt đất trống không để lại một vũng nước.

Cả người cũng khôi phục hình hài khi còn sống, không có máu tươi, là một chàng trai thanh tú. Liên Thanh bình tĩnh nhìn cậu ta, không nhin được mở miệng, tay cậu nắm lấy cổ tay đối phương: “Rốt cuộc vì sao cậu lại cầu cứu tôi? Cậu thật sự muốn hại tôi sao?”

Đây là vấn đề cậu luôn không hiểu, nếu như không có được câu trả lời, cậu thật sự không biết làm thế nào mới tốt. Chấp niệm của cậu quá nặng, đối với bất cứ người nào cũng không xem là chuyện tốt.

Ôn Tư Lương vốn dĩ yếu ớt lúc này lại mở mắt: “Anh... Anh đừng trách em...”

Trong lòng Liên Thanh lạnh lẽo, đây mới là dáng vẻ nên có của cậu đàn em khóa dưới: “Nói cho tôi biết chuyện này là thế nào?”

Ôn Tư Lương nhìn cậu, khóe mắt chảy ra một giọt lệ máu: “Anh còn nhớ rõ đêm hôm đó không? Em đưa anh ra cổng trường, lại không ngờ...”

Lại không ngờ nhìn thấy cổ kiệu. Ôn Tư Lương đã sớm nuôi quỷ, cậu ta và Trương Mặc là người yêu... tạm thời cũng xem như người yêu đi. Cơ thể Trương Mặc vốn không tốt, lại học bằng môn tà đạo, không ngừng sử dụng đạo thuật hút lấy dương khí của những người khác để tăng tuổi thọ, bảo toàn bản thân.

Sau khi Ôn Tư Lương biết, muốn rời khỏi Trương Mặc, nhưng tính cậu ta vốn mềm lòng, Trương Mặc lại là người bạn trai đầu tiên, chỉ cần Trương Mặc năn nỉ là cậu ta lại mềm lòng, giúp Trương Mặc che giấu.

Vào lúc này, cơ thể cậu càng ngày càng suy yếu, tinh thần Trương Mặc lại uể oải. Phương pháp kia của Trương Mặc rất hao tổn thân thể, không bao lâu, gần như Trương Mặc biến thành cái xác biết đi. Chỉ còn một biện pháp để duy trì sự sống, Trương Mặc nói với cậu ta, chỉ có biện pháp nuôi quỷ, cho nên cậu đi tìm Trình Văn Xuyên, nhưng cũng không tìm được biện pháp từ chỗ đối phương.

Trong lúc vô tình, cậu tìm được phương pháp âm hôn. Phương pháp này là làm cho người sống ký kết hôn ước cùng người chết, dùng phương pháp nuôi quỷ đổi mạng hút lấy tuổi thọ, làm cho Trương Mặc tiếp tục sống.

Đáng tiếc cậu ngàn đoán vạn đoán cũng không ngờ, cậu ta lại cùng quỷ vương ký kết hôn ước để đổi lấy cuộc sống ở dương gian. Nhưng cậu nghĩ quá đơn giản, khoảng thời gian cậu cùng quỷ vương ký kết hôn ước cũng chỉ sống được một tháng, mà cổ kiệu đêm hôm đó lại chính là cổ kiệu quỷ vương đến đón cậu ta.

Dĩ nhiên, cậu lại càng không ngờ cổ kiệu của Tạ Đình Ca đến cưới Liên Thanh cũng vào thời gian đó, nếu như không phải lúc ấy hai cổ kiệu đụng nhau, phá vỡ cấm kỵ, Liên Thanh đã sớm là người của Tạ Đình Ca.

13. Chương 13

Edit: Vua Hải Tặc 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Tất cả mọi chuyện hoàn toàn rối loạn vào giây phút đó, Liên Thanh không bị Tạ Đình Ca mang đi, tạm thời Ôn Tư Lương cũng tránh được một kiếp, nhưng cuối cùng không tránh được con đường mà cậu đã chọn, cho dù trốn về nhà vẫn bị quỷ vương mang đi.

Tất cả lại trở về điểm bắt đầu, khác ở chỗ là mệnh của Liên Thanh tốt hơn. Oán khí của Ôn Tư Lương quá nặng, sau khi chết bị Trương Mặc sử dụng phương pháp chiêu hồn bắt về. Quỷ cũng phân chia đẳng cấp, như cậu ta chỉ là tiểu quỷ, cho dù bị quỷ vương mang đi, thoát khỏi luân hồi, cuối cùng cũng khó giữ được vía, mà cậu ta lại biết được bí mật của Trương Mặc....

“Ý cậu là....” Liên Thanh sợ run không nói ra lời. Tại sao cậu lại đụng phải nhiều chuyện kỳ quái như vậy?

Âm khí Ôn Tư Lương mất hết, toàn thân cậu dựa vào Liên Thanh, âm thanh thấp đến nỗi không nghe thấy: “Anh.... Chỉ trách em nhất thời làm bậy, nhưng mà em không cam lòng, anh...”

“Tôi biết...” Liên Thanh nắm tay cậu ta, khe khẽ thở dài: “Cậu không nên trách người khác, cũng không nên trách bản thân, dù sao cậu cũng trả giá cho việc này. Nếu như cậu may mắn có thể có kiếp sau thì hãy yêu một người đáng để cậu yêu.”

Nhìn hồn phách Ôn Tư Lương dần dần tiêu tán, mơ hồ không còn lại gì, trong tay trống rỗng làm dấy lên cảm giác mất mát. Kiếm đồng tiền leng keng rơi xuống đất cũng mất đi hào quang, chỉ là một thanh kiếm bình thường.

Liên Thanh cầm kiếm đồng tiền đứng lên. Trình Văn Xuyên đã ngất đi trên giường, môi trắng bệch, mặt đầy mồ hôi lạnh. Cũng vào lúc này, có một luồng gió lạnh thổi đến.

Từ sau lưng có bóng người tiến tới bóp cổ quỷ vương, lạnh lùng đứng bên cạnh hắn ta, cười nói: “Đã nói ngay từ đầu là không cần lãng phí thời gian, cho dù ngươi là quỷ vương thì cũng chỉ là quỷ vương ở một nơi nhỏ nhoi, ta không đánh tan hồn phách của ngươi là đã hạ thủ lưu tình rồi.”

“Ngươi đừng làm càn, đừng quên hiện tại ngươi căn bản không thể... A!” Quỷ vương vốn đang nắm tay hắn đổi thành ôm bụng, gương mặt hắn ta có râu quai nón, hiện tại cũng không thấy, tóc dựng đứng hết lên.

Tạ Đình Ca kéo cổ hắn ta qua, tạo thành sương mù: “Ngươi nên ăn nói cẩn thận, hiện tại ta không di chuyển được cũng không thành vấn đề, trong lòng ngươi rõ nhất! Đừng để ta phải giải quyết ngươi!”

Quỷ vương bị trừng chỉ nhẹ nhàng thổi râu bên mép, đôi mắt khôn khéo giống như hạt châu, cuối cùng

cũng không nói ra lời.

“Cút!” Tạ Đình Ca hất tay, hất mạnh hẳn ta sang một bên, ánh nhìn khinh thường.

Quý vương cảm hận nhìn hẳn, nhìn vào nơi không có gì trên mặt đất, cuối cùng che cổ lao ra ngoài cửa sổ, biến mất trong không khí.

Tất cả đã kết thúc, trên mặt đất bừa bãi lộn xộn. Liên Thanh yên lặng xếp đồ lại, đỡ Trình Văn Xuyên hôn mê dậy, công trên lưng. Hiện tại cậu cần phải mang người đi, bọn họ làm ầm ĩ như vậy mà không thấy có ai xuất hiện, chỉ có thể là do Tạ Đình Ca động tay động chân.

Không bao lâu nữa là trời sáng, sẽ nhanh chóng có người phát hiện thi thể Trương Mặc, cậu cũng không muốn bị liên lụy.

Sương mù mờ mờ lung vào sáng sớm, Liên Thanh công Trình Văn Xuyên đi ở ngoài. Con đường ẩm ướt, sương nhỏ xuống mũi cậu, bỗng có ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng quét qua xóa sạch.

Tạ Đình Ca nhìn Liên Thanh, không nói lời nào, chỉ cau mày, lại có vẻ trống rỗng. Nhìn vẻ mặt của Liên Thanh, hẳn khoát áo choàng lên vai cậu. Hẳn không quan tâm đến chuyện nhân gian, làm việc cũng luôn luôn làm theo ý hẳn, hiếm khi nào như thế này.

Đặt Trình Văn Xuyên xuống giường, Liên Thanh thở phào nhẹ nhõm. Thật may Trình Văn Xuyên luôn giữ chìa khóa nhà trong người, nếu không có lẽ phải mang cậu ta về nhà cậu, dẫn đến những phiền phức không đáng có.

Lần này Trình Văn Xuyên bị thương rất nặng, Liên Thanh cũng không biết phải làm sao, đành phải cho cậu ta uống ít nước trước, kéo chăn cho cậu ta, sau đó đứng dậy đi vào bếp nấu nước.

Trong phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng tí tách của lửa bếp ga. Liên Thanh chuyên chú nhìn ngọn lửa. Cuối cùng Tạ Đình Ca cũng không nhận được, dựa vào cửa nhìn cậu, sắc mặt không tốt: “Bây giờ em không còn sợ anh sao?”

“Tôi sợ!” Liên Thanh mặt không biểu cảm.

Tạ Đình Ca không nghĩ là cậu sẽ trả lời như thế, hơi hứng thú, nhíu mày hỏi: “Hử? Anh không nhìn ra!”

“Dĩ nhiên là tôi sợ!” Liên Thanh liếc hẳn: “Dường như lúc nào anh cũng có thể xuất hiện bên cạnh tôi. Tôi không biết mục đích của anh, cũng không biết thân phận của anh, càng không biết tương lai anh sẽ mang đến cho tôi cái gì, sao tôi có thể không sợ?”

“Ha ha!” Tạ Đình Ca cười: “Giống như em đang chất vấn anh chứ căn bản không phải sợ anh.”

Liên Thanh nói vào vấn đề chính: “Anh muốn nghĩ sao thì tùy anh, tôi chỉ biết phải chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.”

“Là bất cứ chuyện gì sao?” Âm thanh đột nhiên xuất hiện bên tai. Liên Thanh nhẩn nhện, trước mắt là gương mặt góc cạnh. Tạ Đình Ca nắm cằm của cậu, hơi thở lạnh như băng phả vào mặt cậu: “Vậy hiện tại anh muốn động phòng!”

Liên Thanh nghiêng đầu, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn. Nhưng Tạ Đình Ca cứ ôm chặt không buông, cảm như muốn trật khớp, môi bị cắn một cách tàn nhẫn, đầu lưỡi trơn nhẵn chui vào trong miệng, bá đạo muốn chiếm tất cả của cậu làm của riêng.

Chuyện xảy ra ngày đó tại phòng vẽ vẫn là hồi ức mới mẻ trong đầu Liên Thanh. Liên Thanh cuống quýt đẩy cơ thể Tạ Đình Ca ra, không ngờ lại càng bị ôm chặt hơn. Hai cơ thể dán sát vào nhau, không có bất kỳ khe hở nào, thậm chí có thể cảm nhận sự thay đổi nhỏ nhất của đối phương, vật kia đụng vào bụng cậu.

Liên Thanh nắm tóc Tạ Đình Ca, nhìn chằm chằm vào hắn, nước miếng trong miệng như bị hút khô. Cậu chưa từng thử cảm giác hôn kịch liệt là như thế nào, người này như muốn hút hết sức lực của cậu, cơ thể cậu từ từ mềm xuống.

Hôn vào mặt cậu, xương quai xanh. Cổ áo bị mở ra, ngón tay lạnh như băng có được chút ấm áp, để lại trên người cậu nhiều vết hôn. Tạ Đình Ca chôn đầu ở ngực cậu, ngậm hạt đậu nho nhỏ trước ngực cậu. Mơ hồ có chút kích thích, vật kia cứng lên. Căn bản Liên Thanh không chịu nổi kích thích, lại được Tạ Đình Ca thành thạo xoa nắn, gần như cậu mất đi năng lực suy nghĩ, trong miệng thở ra sương mù đục ngầu.

“Buông ra....” Liên Thanh cắn môi, ngăn lại tay đối phương muốn được voi đòi tiên.

Con ngươi đen nhánh của Tạ Đình Ca lóe lên sự tà mị, đầu lưỡi đỏ thắm liếm môi, ngón tay thon dài sờ cằm Liên Thanh, cắn vào bên môi cậu: “Còn có thể kích thích hơn nữa, mới thể này đã không chịu nổi sao?”

“Tong!Tong!” Đột nhiên bên cạnh vang lên âm thanh, Liên Thanh cuống quýt nhìn sang. Nước đã tràn ra bên ngoài, lúc này cậu mới nhớ đến Trình Văn Xuyên, vội vàng kéo thân thể mềm nhũn miễn cưỡng đứng lên, bưng nôi nước xuống, rót vào ly vội vã vào phòng.

Phịch một tiếng, Tạ Đình Ca vẫn duy trì tư thế cũ ngồi chồm hổm dưới đất, hắn hơi nhắm mắt lại, ngón tay siết chặt thành nắm đấm hung hăng đập xuống sàn nhà, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt. Có phải cậu cho là hắn chết rồi không? Hắn thật ngu mà! Lại buông tha như vậy!

Mặc cho Tạ Đình Ca tức giận ở phòng bếp đập sàn, Liên Thanh đã bưng nước ngồi ở trên giường, nhẹ nhàng đỡ Trình Văn Xuyên dậy. Chờ cho nước nguội bớt, từ từ đút cho cậu ta.

Sắc trời bên ngoài đã dần sáng, một đêm này cậu cũng rất mệt mỏi. Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Trình Văn Xuyên, cậu lấy một tấm thảm, nằm xuống ghế sofa. Một lần nữa trong phòng lại rơi vào bóng tối.

Ngày hôm sau Liên Thanh bị tiếng ồn đánh thức, nhà cậu mỗi ngày đều rất yên lặng, hiếm khi ồn như vậy. Mông lung bò dậy từ ghế sofa, nhìn vào giường thấy một màn kinh người.

Trình Văn Xuyên đang ngủ chung với một người đàn ông! Cậu dùng sức dụi mắt, lại mở mắt nhìn, trên giường vẫn có một người đàn ông. Lần này Liên Thanh không thể bình tĩnh được nữa. Dù gì cậu cũng đang ở trong phòng, có muốn làm chuyện xấu hổ này cũng đừng làm trước mặt cậu chứ!

“Tôi nói anh buông tay cho tôi, nói bao nhiêu lần rồi, chỉ nhìn thôi tôi đã chán ghét, tôi tuyệt đối sẽ không ăn!” Trình Văn Xuyên ở trên giường chơi xấu lăn qua lăn lại, người đàn ông đeo kính đang buộc cậu ta vào khuôn khổ.

“Em không ăn cũng đừng nên cậy mạnh! Anh đã nói với em nhiều lần rồi, đạo thuật nửa vời của em còn không chịu nổi một chiêu của anh, hiện tại lại bị thương nặng như vậy, phải ăn! Trên người anh đều là tình luyện, tất cả là bảo bối, em đừng không biết phải trái!” Chu Lễ đè cậu ta lại, đem vật trong tay nhét vào miệng cậu ta.

Hắn ta cũng biết Trình Văn Xuyên đến tìm hắn ta là không có chuyện gì tốt. Mấy ngày nay thành phố S không yên ổn, chính hắn ta cũng biết, chỉ là không ngờ đồ ngốc này mà lại có lá gan lớn như vậy, còn dám tiếp cận, đơn giản là tự đi tìm chết!

Hai người lăn qua lăn lại trong chăn, căn bản không biết bên ngoài có một bạn nhỏ kinh ngạc nhìn đến ngây người, càng không ngờ chuyện trong sáng đã bị hiểu lầm.

Cuối cùng Trình Văn Xuyên cũng không thắng được thủ đoạn bạo lực của Chu Lễ, vẫn phải nuốt thứ đó vào trong bụng, cả người cũng thay đổi, bị Chu Lễ áp dưới người, muốn ới cũng ới không được.

Sau một hồi yên tĩnh, Liên Thanh trợn mắt há mồm nhìn sự im lặng trong chăn, bỗng thấy Trình Văn Xuyên đột nhiên thò đầu ra, nằm sấp một bên giường nôn ọe. Về mặt kia đã nói rõ vấn đề, sắc mặt ửng đỏ, cơ thể trần truồng.

Chu Lễ thấy mục đích đã đạt được, cười đắc ý, từ trong chăn chui ra: “Muốn đấu với anh, em luyện thêm ba mươi năm cũng không thể. Lần sau kêu em nuốt thì cứ nuốt luôn đi, có phải là lần đầu tiên nữa đâu, àm ỉ cái gì?”

Quả nhiên... Liên Thanh mím môi, vẻ mặt phức tạp nắm góc thảm. Thật ra cậu cũng nghi rồi, trước đây thấy Chu Lễ, cảm giác hai người không bình thường, hóa ra lại là loại quan hệ này, không, tàn bạo như vậy mới tốt sao?

Trình Văn Xuyên bị nhét thuốc vào miệng, vốn đã khó chịu, lại nghe Chu Lễ nói mát, tức giận quay đầu muốn phản kích thì nhìn thấy Liên Thanh ở ghế sofa với vẻ mặt kỳ dị.

Cậu ta nhìn lại bản thân, thấy mình chẳng mặc gì, vội vàng chui vào lại trong chăn: “Ai nha má ơi! Liên Thanh, làm sao anh lại ở đây?”

Cậu vừa nói xong, Chu Lễ mới phát hiện trong phòng còn một người. Lúc hắt vào trời tối đen, căn bản không phát hiện Liên Thanh nằm trên ghế sofa, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi liên tục.

Liên Thanh nghĩ “Bây giờ cậu mới nhớ đến tôi, có phải trễ rồi không? Tôi đã biết bí mật của cậu...” Không, cậu vừa nghĩ đến chuyện này đã vội vàng lấy giày mang vào, cười ha hả nói: “Hôm qua tôi đưa cậu quay về, thấy cũng muộn rồi nên không về nhà. Cậu đừng lo, tôi không nghe thấy gì cả, cũng không thấy gì, ha ha.”

Trình Văn Xuyên nghi ngờ nhìn cậu, không hiểu lắm: “Có ý gì?”

“Không sao! Không sao! Hiện tại cậu không có vấn đề là được rồi, hơn nữa...” Cậu nhìn Chu Lễ, nhìn hắt ta bằng ánh mắt đã hiểu: “Đã có Chu Lễ chăm sóc cậu, tôi về trước.”

Hai người trên giường nhìn Liên Thanh rời đi như có người đuổi sau lưng, cũng rất khó hiểu.

“Anh ấy sao vậy? Nhìn là lạ!” Trình Văn Xuyên buồn bực gãi gãi đầu.

Chu Lễ lại càng không biết, vốn hắt ta cũng chỉ mới gặp Liên Thanh một lần mà thôi: “Anh nói rồi, em phải ăn cái này ba ngày, lần này em không nghe lời thì sau này có việc gì đừng đến tìm anh.” Vừa nói tay vừa bóp mũi Trình Văn Xuyên. Cậu ta cũng không cố kỵ gì, cùng Chu Lễ đùa giỡn.

Sự tình của Ôn Tư Lương xem như tạm thời kết thúc, Liên Thanh cũng thấy an tâm. Mặc dù kết quả cuối cùng không như cậu mong muốn nhưng vẫn xem là có kết quả, còn những chuyện khác, cậu cũng không muốn xen vào nữa, cũng không có sức xen vào.

Ánh nắng mặt trời hừng đông mát mẻ, hiếm khi có lúc tiết trời như vậy, cậu hưởng thụ dưới ánh nắng mặt trời, nhìn người bên cạnh vừa nói vừa cười.

Vừa vào nhà đã bị cái rương trong phòng khách làm cho kinh sợ. Không thể không nói, sáng sớm đã gặp chuyện hoảng sợ thế này, trực giác nói cho cậu biết, thứ này không phải thứ tốt.

Cha và mẹ cậu đang đi vòng vòng quanh rương, liên tục kinh ngạc nói không ra lời. Liên Thanh đi đến bên cạnh, nhìn thứ bảo bối cẩm thạch trắng tinh gì ở trong rương, quả thật giống như đang xem phim.

“Cục cùm! Con về rồi, con đến đây xem, có phải mẹ già rồi không? Mắt mẹ hư rồi.” Mẹ cậu kéo tay cậu, vội vã đi đến cạnh rương, tiện tay mở nắp. Một luồng sáng chói mắt. Chờ cậu mở mắt ra nhìn lại, thiếu chút nữa không đứng vững, là vàng!!!

Cha cậu ôm ngực ngồi trên ghế, thở hổn hển, uống nước: “Việc này... Việc này... Việc này là thật hay giả?”

Liên Thanh cũng bối rối, nhà bọn họ phát tài rồi sao? Không đúng, nếu có phát tài cũng không mua nổi nhiều vàng như vậy! Đây có thể là cái rương gỗ lớn nhất mà cậu thấy. Tất cả có mười tám rương, cậu vội vã mở tất cả các rương, trong nháy mắt làm cho phòng khách sáng như ban ngày, cha mẹ cậu muốn ngất xỉu.

Có rương quần áo, châu bảo, đồ trang sức, sách... có thể nói cần gì có đó. Cậu lôi ra một bộ quần áo lông cừu, đường may tinh xảo, viền vàng, tao nhã cao quý.

Cậu nghĩ có lẽ cậu biết những thứ này đến từ đâu, tay siết chặt quần áo, nhíu mày. Có thể đưa thứ này đến mà người khác không biết, nhất định là con quỷ kia!

“Con trai, con nói xem những thứ này sao lại đột nhiên xuất hiện ở nhà chúng ta? Có phải lát nữa có người đến kiểm tra không?” Cha cậu ôm ngực, chính ông cũng bị dọa sợ.

Mẹ cậu cũng không tốt hơn, giúp cha cậu thuận khí: “Tôi tạo nghiệt gì a! Bỗng dưng có nhiều đồ như vậy, tôi thấy tất cả đều quý giá, những món đồ này muốn lấy mạng chúng ta sao!”

Liên Thanh cầm quần áo ném vào trong rương, nhìn xung quanh phòng. Cậu biết Tạ Đình Ca nhất định ở đây, lạnh giọng nói: “Cha mẹ đừng lo, con về phòng trước!”

Cậu vội vã lên lầu, siết chặt tay, đứng ở trong phòng. Sau lưng có cảm giác lạnh như băng từ từ đến gần, cậu hung hãn xoay người, vung nắm đấm đánh vào ngực Tạ Đình Ca: “Anh điên rồi phải không?”

Tạ Đình Ca giữ tay cậu, không để cho cậu rút tay về, không kèm chế được trêu chọc: “Em nói gì?”

Liên Thanh thấy rút tay không ra, không thể làm gì nên nói: “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Đừng dọa cha mẹ tôi!”

“Đương nhiên là đưa sính lễ tới, anh phải cưới hỏi em hoàng môn mới đưa em về được chứ.” Tạ Đình Ca nhếch khóe miệng, đôi mắt sắc bén nhìn cậu, khẽ cúi đầu, hôn lên tay cậu

14. Chương 14

Edit: Vua Hải Tặc 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Liên Thanh bị tức không nhẹ. Cha mẹ cậu lớn tuổi rồi, không chịu được loại đả kích này, hơn nữa cậu cảm giác lần này Tạ Đình Ca đưa sính lễ đến, căn bản là để làm tổn thương lòng tự trọng của cậu! Cậu là một thằng đàn ông, muốn kết hôn cũng phải là cậu cưới!

“Anh muốn thế nào? Tôi đã nói là không thể rồi!” Liên Thanh rút tay ra, đi đến bên cửa sổ, hai tay dùng sức vỗ vào tường.

Tạ Đình Ca từ sau lưng ôm lấy cậu, dùng tay khóa chặt eo cậu, hơi thở lạnh như băng phả vào tai cậu: “Trước ngày mừng bốn tháng giêng, em phải theo anh, tất cả mọi chuyện cũng phải được sự đồng ý của anh.”

“Anh nằm mơ đấy à?” Liên Thanh nhú mào, liếc xéo Tạ Đình Ca: “Còn lâu tôi mới theo anh, vả lại hiện tại còn là sinh viên, tôi với anh đi đâu đây?”

“Tự anh sẽ có sắp xếp, mà em phải đi theo anh, nếu không...” Tạ Đình Ca hơi dùng sức, xoay Liên Thanh lại: “Nếu không thì anh lại tìm một bà mai, em hiểu ý anh mà.”

Liên Thanh cười mỉa: “Anh đang uy hiếp tôi?”

“Có thể nói là vậy, hiện tại anh cũng không vòng vo với em, em không có lựa chọn nào khác, vì không muốn em khó chịu nên mới không nói cho em biết.” Tạ Đình Ca buông tay, áo choàng rơi xuống đất, ngồi trên sofa.

“Chuyện này không thể thương lượng.” Liên Thanh xoa đầu, không muốn nhìn đến người bên cạnh. Cậu và Tạ Đình Ca cũng không phải là không thể, ít nhất trước mừng bốn tháng giêng thì không có vấn đề gì, còn nếu như cậu không đi, theo tính cách của Tạ Đình Ca thì hẳn có thể thật sự đi tìm bà mai, đến lúc đó cha mẹ cậu sẽ bị đau tim a.

Nhìn ánh mặt trời chói mắt bên ngoài, trong lòng cậu không ngừng tính toán. Cậu phải tìm được cho bản thân cậu một con đường lui, cho dù sau đó mọi chuyện có đến cũng tuyệt đối không vượt quá tầm kiểm soát.

“Rốt cuộc anh có bí mật gì? Tôi có chỗ nào đáng để anh làm thế?” Liên Thanh xoay người ra ngoài. Cậu quyết định hỏi thẳng Tạ Đình Ca, nếu như đối phương trả lời.

Tạ Đình Ca chống cằm, không biết trên tay từ lúc nào đã xuất hiện một cái lư hương, lập tức trong phòng

thoang thoảng hương thơm, mùi hương làm cho tinh thần hưng phấn, cảm giác vô cùng sảng khoái. Vốn Liên Thanh thấy hơi đau đầu, giờ ngửi mùi cũng thư thái không ít.

“Việc này em không cần biết, kết quả cũng như nhau cả thôi, em là người của anh, anh sẽ không để em chịu thiệt...”

Hắn còn chưa nói xong, Liên Thanh đã chạy đến bên cạnh hắn, thuận tay giạt lấy lọ hương trên tay hắn, để lên mũi ngửi. Quả nhiên là đồ tốt, cậu cười: “Tôi biết, máu tôi thuần dương, đối với ma quỷ có tác dụng tốt, nếu như biết cách sử dụng còn có thể tăng đạo hạnh.”

Tạ Đình Ca nhìn bàn tay trống rỗng, thở dài: “Sợ bọn họ không đủ khả năng để sử dụng.”

“Đúng rồi!” Liên Thanh gật đầu: “Trước khi Ôn Tư Lương biến mất có nói cho tôi biết, máu tôi có lực sát thương lớn đối với ma quỷ, nhất cái loại không có đạo hạnh, chỉ cần máu của tôi dính vào thì chắc chắn là thương tổn chí mạng; ngược lại đối với ma quỷ có đạo hạnh cao thì có thể chuyển thành vật sở hữu của họ để tăng đạo hạnh.”

Mà quỷ lợi hại như vậy, trước mắt không phải có Tạ Đình Ca sao? Hắn vất vả muốn mang cậu đi, không phải vì cậu có tác dụng tăng cao đạo hạnh sao?

“Em thật xấu xa.” Tạ Đình Ca khinh bỉ nhìn cậu.

Liên Thanh nghe hắn nói thì sững sốt, buồn bực hỏi: “Tôi nói sai sao?”

“Không! Hoàn toàn sai! Tuy nhiên đúng là muốn chế thuốc thì phải có máu của em, hơn nữa phải là máu tươi.” Tạ Đình Ca che mắt, hình như khinh thường việc này.

Lời hắn nói khiến Liên Thanh mơ hồ đoán ra được, bất giác nghĩ lung tung, mặt cậu cũng đổi đủ màu đủ sắc, cái này cũng.... Thật đúng là xấu xa....

“Khụ! Khụ! Khụ! Khụ! Anh muốn gì? Nếu cần máu của tôi, tôi có thể cho anh.” Liên Thanh nói lảng sang chuyện khác.

Tạ Đình Ca nhìn trần nhà, vén tóc sang hai bên, lộ ra đường nét gương mặt như điêu khắc, thời gian nhất thời dừng lại, chỉ có khói trên lọ hương vẫn bay lượn lơ.

Hiếm khi có cơ hội để Liên Thanh nhìn rõ Tạ Đình Ca thế này. Người đàn ông này thật sự rất đẹp trai, dù cho gương mặt hay vóc dáng đều là số một, nhất là đôi mắt hút hồn kia, nếu như nhìn lâu, e là ngay cả hồn cũng bị bắt đi mất.

Chỉ cảm thấy mơ hồ toàn thân hắn đang thay đổi, Liên Thanh kinh ngạc đứng thẳng người, ánh mắt

chuyển hướng nhìn dưới chân hắn. Cậu cau mày, là cái bóng! Cậu không bị hoa mắt! Dưới chân Tạ Đình Ca có bóng của hắn! Cậu không yên lòng lùi về phía sau.

Một con quỷ làm sao lại có bóng? Cuối cùng Tạ Đình Ca là gì? Hắn là quỷ thật sao? Mục đích của hắn là gì? Chuyện phức tạp hơn so với cậu nghĩ, Tạ Đình Ca trước mặt cậu, chính là một bí ẩn...

Tạ Đình Ca đi đến trước mặt cậu, không còn là một ảo ảnh, mà tất cả mọi thứ đều thấy được, sờ được, là một người tồn tại thực sự! Sự thật này làm cho Liên Thanh không cách nào chấp nhận.

“Anh không muốn máu của em, anh nói rồi, chúng ta có duyên, việc này là anh bị ép, em cũng bị ép, muốn bình an vượt qua, chúng ta phải ở cùng nhau.” Tạ Đình Ca thấy Liên Thanh luống cuống, đưa tay vuốt ve mặt cậu.

Liên Thanh không thể tin nắm tay hắn, dường như hoài nghi, phải dùng cả hai tay nắm, sờ mặt hắn. Ấm, thật sự ấm, nói cách khác người này còn sống!

“Đây rốt cuộc là chuyện gì? Anh không phải là người, nhưng tại sao anh có nhiệt độ cơ thể?” Liên Thanh không cách nào hình dung được cảm thụ hiện tại của cậu, chỉ không ngừng sờ vào người Tạ Đình Ca.

“Dĩ nhiên anh không phải người, em chỉ cần làm theo lời anh, anh đảm bảo không có việc gì. Khi em còn sống e sẽ không yên ổn, ma quỷ có ý đồ với máu của em, chỉ có ở chung với anh, anh sẽ bảo vệ em.” Hắn nắm lại đôi tay không yên phận của Liên Thanh, cưỡng ép ôm cậu vào ngực, bình ổn hơi thở. Hắn biết hắn đã dọa Liên Thanh sợ, dáng vẻ hoảng hốt này của cậu khiến hắn nhớ đến hai người lần đầu gặp nhau, hắn đã trêu chọc cậu như thế nào.

Liên Thanh dùng sức kéo áo hắn. Cho dù cậu không muốn tin cũng không thể không thừa nhận Tạ Đình Ca đem đến cho cậu cảm giác an toàn, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ bảo vệ cậu. Mà cũng thật như vậy, mấy lần cậu gặp nguy hiểm, Tạ Đình Ca đều xuất hiện giúp cậu chuyển nguy thành an.

Nếu quả thật như Tạ Đình Ca nói, cậu phải rời nhà, vì cha mẹ cậu, cậu không có lựa chọn tốt hơn...

Ngày hôm sau, sau khi thi thể của Trương Mặc được phát hiện, cảnh sát có đến điều tra. Dù sao một sinh viên lại chết thành như vậy, nói là bị báo thù cũng có khả năng, sinh viên xung quanh ký túc xá lại không nghe thấy gì, cũng không ai nhìn thấy người khả nghi; trước mắt cảnh sát cũng không giải quyết được gì, đành mở rộng phạm vi điều tra.

Lập tức toàn bộ trường học hoảng loạn, tin tức giữa Trương Mặc và Ôn Tư Lương quan hệ không bình thường đã sớm truyền ra ngoài. Ôn Tư Lương mới chết không bao lâu, Trương Mặc lại chết thảm, tựa hồ ký túc xá bị nguyên rủa. Nhà trường cũng không thể ra mặt, chỉ có thể phong tỏa tin tức.

Điều quan trọng trước mắt là phải dọn ra ngoài, đương nhiên, đề nghị này bị cha mẹ Liên Thanh bác bỏ. Vợ chồng hai người chỉ có mỗi đứa con trai bảo bối là Liên Thanh, từ nhỏ hai tay đã không dính nước, ngay cả thức ăn cũng được mẹ cậu chuẩn bị kỹ. Hiện giờ cậu cũng có thể coi là một thiếu gia tài giỏi nhưng lại không có thói hư tật xấu nào, phần lớn là do công hai ông bà yêu thương dạy dỗ.

Để cậu ra ngoài ở chẳng khác nào giết chết tâm tư bọn họ, trăm lần không được. Liên Thanh biết chuyện này không thể vội vàng, trước tiên cứ nói cho người nhà biết để họ chuẩn bị tâm lý, sau này có đề cập lại lần nữa cũng không quá khó khăn, chính sách dụ dỗ Liên Thanh vẫn sẽ dùng.

...

Liên Thanh vào phòng học, Ninh Viễn vội vã đi đến, kéo cậu ra ngoài, khí thế hung hăng làm cho bạn học kế bên giật nảy mình. Thường ngày Ninh Viễn không phải là loại người hay tức giận, Liên Thanh không nghĩ ra, chỉ cảm thấy cổ tay sắp bị bẻ gãy.

Đến chỗ không có người, Ninh Viễn mới buông tay cậu ra, tức giận hỏi: “Trương Mặc không phải người phải không?”

Liên Thanh xoa cổ tay, không hiểu nhìn cậu ta: “Cậu có ý gì?”

“Nói thật đi!” Ninh Viễn trừng cậu như không thể tin được: “Tôi đã nói không muốn cậu xen vào chuyện này, tại sao cậu không nghe tôi? Cậu cho rằng Trương Mặc chết là kết thúc sao? Cậu sẽ gặp nhiều chuyện phiền phức nữa cho coi!”

Đến lúc này, Liên Thanh muốn nghĩ Ninh Viễn không có vấn đề cũng không thể được nữa. Tự nhiên từ sau chuyện lần trước, cậu cảm giác Ninh Viễn khác xa so với những gì cậu biết, hơn nữa còn biết nhiều hơn cậu! Nếu là Liên Thanh khi nhìn thấy Tạ Đình Ca thì khiếp sợ, nhưng Ninh Viễn không hề, cậu ta biết rõ sự tồn tại của hắn nhưng lại giả bộ không biết.

Đến bây giờ cậu cũng không biết Ninh Viễn có thể nhìn thấy quỷ! Liên Thanh nhìn Ninh Viễn, quan sát mọi hành động của cậu ta, mỗi một nét mặt của cậu ta. Có vẻ nôn nóng, vì cậu ta đang lo lắng cho cậu sao: “Tại sao cậu biết nhiều như vậy?”

Ninh Viễn câm nín, cậu ta phát hiện nét mặt của cậu ta có vẻ kích động quá đà, cố gắng ổn định lại tâm trạng, nghiêm túc nói với Liên Thanh: “Hiện tại tôi chưa thể nói cho cậu biết, nếu như có thể nói, tôi nhất định sẽ nói với cậu đầu tiên. Nhưng lần này cậu phải nghe tôi nói, cái tên bên cạnh cậu không phải quỷ bình thường, đừng để hắn ta đến gần cậu quá. Nếu quả thật không thoát được hắn, không ngại thì cậu cứ đến nhà tôi, hắn ta không vào được nhà tôi. Còn nữa, gần đây trường học chúng ta không còn yên ổn, rất nguy hiểm, cậu không được đi theo Trình Văn Xuyên làm loạn.”

“Hắn không vào được nhà cậu?” Liên Thanh nghi ngờ. Quả thật Tạ Đình Ca không đơn giản, cậu còn

không biết chỗ nào có thể ngăn không cho hắn đến. Nhưng cậu biết chắc một điều: Ninh Viễn thật sự có chuyện giấu cậu, hơn nữa cậu ta biết rất nhiều.

Đột nhiên Ninh Viễn kéo tay cậu, cắn môi, cúi đầu xuống, chần chờ một chút mới nói: “Không phải chờ quá lâu đâu, sẽ trôi qua rất nhanh thôi, chúng ta cũng sẽ không sao đâu.”

Cậu không hiểu ý của cậu ta. Sau khi Ninh Viễn bỏ đi, cậu đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của cậu ta, trong đầu cậu đầy nghi vấn. Có thể khẳng định, nhất định Ninh Viễn đã trải qua chuyện gì rồi.

Tạ Đình Ca xuất hiện bên cạnh cậu, dựa vào thân cây, trên mặt khinh thường nở nụ cười. Liên Thanh ngẩng đầu nhìn hắn: “Còn có chỗ anh không vào được?”

“Đương nhiên là có!” Tạ Đình Ca nhướn mày, tiếp theo chuyển đề tài, hung tợn trừng mắt nhìn cậu: “Người này có tâm tư xấu với em!”

Khóe miệng Liên Thanh giật giật, khinh thường lầm bầm: “Cũng như anh thôi!”

Tạ Đình Ca nhất quyết không tha, kéo cậu đến bên cạnh hắn: “Em đã biết từ trước phải không? Cậu ta còn dám chạm một đầu ngón tay vào em, anh hử một tay của cậu ta!”

“Anh đừng ầm ỉ!” Liên Thanh không chịu nổi hành động bá đạo thế này, hơn nữa Ninh Viễn là anh em của cậu, căn bản không phải như Tạ Đình Ca nghĩ. “Tôi không cho phép anh tổn thương Ninh Viễn, bất kể lúc nào!”

“Vậy thì phải xem tâm trạng của anh thế nào!” Tạ Đình Ca hơi dùng lực, hai người trừng nhau, không ai chịu nhường ai. Liên Thanh thấy Tạ Đình Ca định hôn tới, lập tức nghiêng đầu khiến cho nụ hôn rơi xuống mặt, cậu tức giận đẩy hắn ra.

“Anh không thể nói chuyện đằng hoàng được sao? Cứ nhất định phải như vậy à?” Liên Thanh chùi mặt, tức giận ngồi một bên.

Tạ Đình Ca cũng không phải người có tính khí tốt, thấy vẻ mặt ghét bỏ của Liên Thanh, lại dùng sức hôn mấy cái vào mặt cậu, làm cho Liên Thanh trợn mắt há mồm. Cậu chưa thấy loại người không biết xấu hổ thế này!

Lần này Tạ Đình Ca mới hài lòng, đắc ý nâng cằm: “Em lau nữa đi, anh không ngại làm thêm mấy lần đâu.”

Loại công lực cho là đương nhiên này Liên Thanh không thể ngăn nổi, cậu chỉ cảm thấy lúc đầu cậu đã nhìn lầm, lúc người ngày không đằng hoàng thì hết như thăng tâm thần trốn trại, không có thuốc trị.

Nhìn bộ dạng đặc ý của đối phương, rốt cuộc Liên Thanh cũng giống quả khí cầu xì hơi, ỉu xìu hỏi: “Nhà Ninh Viễn có thứ gì mà anh không vào được?”

“Cậu ta đang gạt em, không có chỗ nào anh không thể đi.” Tạ Đình Ca càn quấy.

Liên Thanh không tin liếc hẳn, nhẹ nhàng xoa xoa mặt: “Không phải anh vừa nói có sao?”

“Em nghĩ anh sẽ nói cho em biết hả?” Giọng điệu Tạ Đình Ca làm Liên Thanh tức chết, người này sinh ra chính là để trừng phạt cậu phải không?

“Tôi nói chuyện đứng đắn, anh nghiêm túc một chút đi!” Liên Thanh giống như một người thầy: “Gần đây Ninh Viễn không được bình thường, cậu ta làm sao biết nhiều chuyện như vậy? Hơn nữa còn có thể nhìn thấy anh.”

Tạ Đình Ca lắc đầu: “Cậu ta không nhìn thấy anh, chỉ cần anh không muốn để cho cậu ta nhìn thấy.” Vừa nói vừa ngồi vào bên cạnh Liên Thanh, đưa tay biến ra lư hương, đặt trong tay Liên Thanh, nói tiếp: “Trên người cậu ta có một luồng tiên khí rất nhạt.”

“Tiên khí?” Liên Thanh sợ hết hồn.

“Ừm, anh không xác định được rốt cuộc đó là thứ gì, tuy nhiên sẽ không gây hại đối với cậu ta, có lẽ việc này liên quan đến ba côi, gần đây tam giới bắt đầu rục rịch rồi.” Tạ Đình Ca rũ mi mắt, lơ đãng nhìn tay Liên Thanh.

“Hai người nói hiện tại trường học đang rất nguy hiểm, rốt cuộc là thế nào?”

Tạ Đình Ca phát giác không thích hợp, nhíu mày: “Đường âm dương năm trăm năm hợp lại một lần, không phân âm dương, ma quỷ bị giam trong đường âm dương cũng sẽ chờ cơ hội chạy ra ngoài, ngày đó sẽ đại loạn. Mà trường của em không khéo lại bị đường âm dương xuyên qua, cho nên lần này sẽ rất phiền phức.”

Liên Thanh nghe vậy thì hoảng sợ, đầu đầy mồ hôi. Vậy không phải trường bọn họ sẽ rất nguy hiểm sao?

“Em căn bản không cần lo những thứ này.” Tạ Đình Ca an ủi ôm vai cậu, ôm cậu vào ngực: “Ngày đó anh sẽ dẫn em rời khỏi nơi này, lần này hỗn loạn, chắc chắn anh sẽ không tham gia.”

Đột nhiên Liên Thanh nghĩ đến một vấn đề, ngẩng đầu nhìn Tạ Đình Ca: “Lần này anh xuất hiện có phải liên quan đến đường âm dương không?”

Tạ Đình Ca cầm lư hương nhét vào ngực cậu: “Em không cần phải để ý nhiều như vậy, bạn em nói đúng, em không nên lo những chuyện này, mà em cũng không lo được.”

Liên Thanh nhìn mặt Tạ Đình Ca, trong lòng nghi ngờ. Nhất định Tạ Đình Ca có việc giấu cậu, chắc chắn không chỉ mỗi chuyện đường âm dương. Cậu lại nghĩ đến Ninh Viễn, không ngờ trên người cậu ta lại có tiên khí, cậu cũng yên tâm, ít nhất Ninh Viễn sẽ được an toàn.

15. Chương 15

Edit: Vua Hải Tặc 0804

Beta: Bi Ngạn Hoa

Xa xa, một nữ sinh viên hốt hoảng đi đến, hai tay giao nhau cúi đầu không ngừng niệm gì đó, căn bản là không nhìn đường.

Liên Thanh đang ngẩng đầu, nhìn thấy nữ sinh kia, mơ hồ thấy đối phương quen mắt, cẩn thận nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ ra bọn họ có học chung. Thật ra thì ba năm là sinh viên, ngay cả tên bạn học Liên Thanh cũng không nhớ, một vài hoạt động cậu có thể không tham gia thì không tham gia, giờ có thể nhớ ra cô nữ sinh này là bởi vì trong lớp cô hoạt động rất tích cực, luôn hứng thú với các hoạt động tập thể, lần nào Liên Thanh cũng bị cô thuyết phục, mặc dù cô càng chơi càng thua.

Thấy cô đi đến, Liên Thanh nhìn Tạ Đình Ca bên cạnh, tuy biết rõ người khác không nhìn thấy hấn nhưng cậu vẫn lo lắng. Tạ Đình Ca đương nhiên biết suy nghĩ của cậu, sao cũng được bưng lư hương.

Liên Thanh nghĩ xem nên chào hỏi với cô thế nào, dù sao cũng là bạn học, nhưng cậu nhanh chóng nhận ra điều bất thường, bộ dáng tinh thần hoảng hốt, đôi mắt nhìn xung quanh, bả vai run run, dường như đang sợ hãi. Liên Thanh buồn bực nhíu nhíu mày, đây là trường học, cái gì làm cô phải sợ hãi đến vậy?

Cậu đang suy nghĩ, nữ sinh kia đã đến bên cạnh cậu, cô thất thần nên không nhìn thấy Liên Thanh ngồi ở đây, không chú ý vấp phải hòn đá té xuống đất, làm Liên Thanh sợ hết hồn.

Liên Thanh vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh nữ sinh, muốn đỡ cô dậy: “Cậu không sao chứ?” Cậu vừa nói vừa đưa tay ra, vậy mà cậu còn chưa đụng đến người trên mặt đất.

Nữ sinh hoảng sợ trợn mắt nhìn cậu, liên tục bò hai cái trên đất, tự đứng lên, bàn tay tróc một mảng da, chảy máu không ít.

“Tôi tôi....” Cô trợn mắt nhìn Liên Thanh, nhìn một lúc, ánh mắt mới dần dần tỉnh táo lại, sắc mặt cũng không khó xem như vừa rồi, che giấu nở nụ cười: “Là bạn cùng lớp a, tôi không sao, sao cậu lại ở đây?”

Liên Thanh nhìn cô: “Tôi ở đây đọc sách!” Vừa chỉ tay cô: “Cậu có sao không? Hay là đến phòng y tế xem đi, cẩn thận coi chừng bị nhiễm trùng.”

Cô lúng túng giấu tay ra phía sau: “Ừm! Vậy tôi đi trước, cậu xem tiếp đi.”

Nhìn cô bỏ đi, bóng lưng gầy nhỏ yếu ớt, đột nhiên Liên Thanh có chút không đành lòng nên gọi cô lại, không biết tại sao, cậu có cảm giác kỳ quái. “Này bạn!”

Nữ sinh quay đầu, gương mặt nhỏ nhắn có chút kỳ lạ nhìn cậu: “Sao thế?”

Liên Thanh đi đến bên cạnh nữ sinh, kéo tay cô qua. Nữ sinh không kịp đề phòng, bàn tay bị giữ lấy, Liên Thanh kinh ngạc, việc này cậu nghĩ là không giống nhau, mới đầu cậu chỉ nghĩ vùng đỏ này là do cô cọ sát dưới đất mà bị thương, nhìn kỹ mới phát hiện đây không phải là máu, mà là một con dấu màu đỏ! Giống như thai ký*, nhưng mà thật bất ngờ!

(*thai ký (): một vùng da có màu sắc khác thường, có thể có từ mới sinh hoặc sau khi sinh vài tháng mới xuất hiện (bên mình hay gọi là bớt ảy). Thường các thai ký này chỉ ảnh hưởng đến yếu tố thẩm mỹ chứ không gây hại gì, không cần can thiệp xử lý)

Nữ sinh bình tĩnh lại, rút tay về, thoáng bối rối, khoe miệng khe run, ánh mắt không tập trung: “Tôi... tôi... tôi không sao, tôi đi đây!”

Hiện tại Liên Thanh cũng không biết tên nữ sinh, chỉ thấy cô lao đảo chạy đi. Đến khi cô chạy mất, Liên Thanh mới cau mày quay người lại. Tạ Đình Ca đang ngồi tại chỗ nhìn cậu.

Thấy Liên Thanh đi lại, mới vừa định mở miệng, Tạ Đình Ca đã ngắt ngang: “Lại muốn xen vào việc của người khác nữa à?”

Tâm tư bị đoán trúng, Liên Thanh vô lực xoa trán: “Tôi không muốn xen vào, chỉ là tò mò mà thôi!”

Tạ Đình Ca nhìn thấy tâm tư của cậu, liếc một cái: “Có một số việc cô ta phải trải qua, không thể trốn thoát, bây giờ nếu em lo chuyện của cô ta thì sau này sẽ có việc lớn hơn nữa đang chờ cô ta.”

“Tôi thật sự không muốn xen vào mà.” Liên Thanh lầm bầm.

Ba ngày nay, Trình Văn Xuyên đau đầu đến độ sống không bằng chết, cơ thể lập tức thay đổi, cường tráng hơn xưa, cậu vội chạy đi tìm Liên Thanh thì thấy Liên Thanh nằm sấp ngủ trên bàn.

Dù sao Trình Văn Xuyên chỉ mới là sinh viên năm nhất, cũng không biết chương trình học của năm ba, nhìn thấy giảng viên đang giảng bài, cậu nhẹ nhàng chui vào từ cửa sau, ngồi cạnh Liên Thanh.

Bên kia Ninh Viễn nhìn thấy Trình Văn Xuyên lập tức khó chịu liếc cậu ta. Ninh Viễn vẫn còn nhớ Trình Văn Xuyên có một nhóm vô tích sự chuyên gây không ít chuyện phiền phức. Còn Trình Văn Xuyên liếc mắt liền nhận ra Ninh Viễn chính là cái thằng xui xẻo bị nữ quỷ nhập, vừa nhớ lại, cậu ta không nhịn được cười hắc hắc.

Lần này xem như thành công chọc phải Ninh Viễn, cậu ta lấy ra một quyển sổ nhỏ ghi vào. Trình Văn Xuyên buồn bực nhìn cậu ta viết viết vẽ vẽ, cũng không để ý.

Mấy ngày nay Liên Thanh rất mệt mỏi. Tạ Đình Ca xuất quỷ nhập thần, tuy không phải lúc nào cũng ở bên cạnh nhưng có để lư hương lại cho cậu. Quả thật lư hương có tác dụng nâng cao tinh thần, hơn nữa còn có tác dụng an thần. Tạ Đình Ca muốn cậu nghỉ ngơi cho khỏe, bồi dưỡng tinh thần thật tốt, cho nên mấy ngày nay cậu luôn rất mệt, không muốn nghĩ đến những chuyện khác.

Cậu bị đánh thức, Trình Văn Xuyên và Ninh Viễn vẫn duy trì tư thế trừng nhau đến khi giảng viên cho tan lớp. Ninh Viễn thuộc dạng thiếu gia tính tình thẳng thắn không thích vòng vo, ngoại trừ với Liên Thanh thì chưa hề biết đến hai chữ ‘thả thứ’ với người khác, hơn nữa Trình Văn Xuyên vừa rồi còn cười cậu ta! Tính tình của Trình Văn Xuyên rất trẻ con, cũng không muốn chịu thiệt. Hai người không ai chịu thua ai.

“Anh! Anh nói như vậy cũng không đúng, nhóm thần bí chúng ta đã được nhà trường cho phép hoạt động, anh nói thế không phải đang chửi ban lãnh đạo trường sao?” Trình Văn Xuyên giơ tay chống cằm đắc ý, giống như cậu không hề phép với đàn anh khóa trên cũng là hiếm thấy, mọi người đều biết cậu ta dựa vào quan hệ, thấy nhưng cũng không thể trách.

Ninh Viễn giấu cợt nhìn cậu ta: “Rốt cuộc chuyện này là sao? Người hiểu chuyện đều biết chút bản lĩnh này của cậu cũng chỉ rước thêm phiền phức, nhóc con rắc rối.”

Trình Văn Xuyên nghe thế thì tức muốn chết, cậu ta ghét nhất người khác nói cậu ta phiền phức, mà Ninh Viễn vừa nói lại đúng ngay đến chỗ đau đó. Cậu không phải là người chịu cúi đầu, đi đến bên cạnh, ghé vào tai Ninh Viễn, nói rõ từng câu từng chữ: “Thật sự gây ra phiền toái cho anh sao? Tôi khuyên anh đừng quần lấy Liên Thanh nữa, anh ấy đã có người rồi.”

Hai người đều chọc vào chỗ đau của nhau, một hồi tranh nhau đến mặt đỏ tai hồng. Liên Thanh mơ màng ngẩng đầu lên, nuốt nước miếng, chỉ thấy Ninh Viễn và Trình Văn Xuyên mắt lớn trừng mắt nhỏ, mặt cũng đỏ sẫm vào nhau.

“Hai người đang làm gì vậy?” Liên Thanh còn chưa tỉnh.

Rốt cuộc Trình Văn Xuyên cũng là trẻ con, giận không chịu nổi, sử dụng ám chiêu, mò trong túi lấy ra một lá bùa, muốn thừa dịp Ninh Viễn không chú thì dán lên người cậu ta, nhưng mà lá bùa vừa đụng vào quần áo của Ninh Viễn lại đột nhiên bốc cháy.

“A a..!” Trình Văn Xuyên sợ hết hồn, hoảng hốt cầm bùa quăng xuống đất, tay chân luống cuống dập tắt, trái tim yếu ớt thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực. Cậu ta chưa hề gặp phải tình huống này, nhất thời không phản ứng, cả người ngẩn ra.

Ninh Viễn biến sắc, đưa tay dùng sức đẩy Trình Văn Xuyên, suýt nữa làm cho Trình Văn Xuyên té xuống đất: “Cậu lại dùng thủ đoạn hạ lưu, cậu muốn hại tôi!!”

Lúc này Liên Thanh mới hoàn toàn tỉnh táo, cậu đứng lên, nhìn tro bụi dưới đất, sắc mặt khó coi.

Trình Văn Xuyên liên tục gãi đầu, biện giải: “Không phải vậy, tôi không muốn hại anh a! Vật này căn bản không thể làm anh bị thương!” Cậu nhìn Liên Thanh, càng thấy không giải thích được, lo lắng kéo tay Liên Thanh: “Anh phải tin tôi, tôi không phải người như vậy!”

Ba người lôi lôi kéo kéo dẫn đến sự chú ý của mọi người xung quanh, Liên Thanh cũng chỉ có thể lôi hai người ra khỏi phòng học, chẳng qua cậu chỉ ngủ một giấc, không ngờ hai người này lại xảy ra mâu thuẫn như thế.

Ninh Viễn nhìn Trình Văn Xuyên không vừa mắt, lúc này càng nhất quyết không tha: “Tuổi không lớn mà gan to quá nhỉ, trong phòng học nhiều người như vậy ai cũng thấy mà cậu còn cãi cái gì?”

“Chẳng qua đây chỉ là bùa khiến anh im miệng thôi! Căn bản không làm anh bị thương, anh không được...” Trình Văn Xuyên bị ép, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giống như trái táo.

Ninh Viễn nhìn tình huống thế này, lại càng bắt nạt: “Dù sao cậu cũng dùng thủ đoạn hạ lưu, tôi khuyên cậu sau này bớt tiếp cận Liên Thanh, đỡ phải hại cậu ta!”

Liên Thanh vô lực xoa trán. Ninh Viễn nói chuyện thật tổn thương người. Cậu kéo áo Ninh Viễn, bắt đắc dĩ nói: “Cậu đừng nói vậy, cứ như bắt nạt trẻ con ấy, Trình Văn Xuyên cũng là bạn của tôi.”

“Bạn?” Ninh Viễn trợn mắt, cười phụt thành tiếng: “Cậu ta là yêu tinh hại người mới đúng. Cậu đừng quên lần trước cậu ta gọi nữ quỷ đến, suýt nữa đã hại chết chúng ta đấy.”

“Tôi nhớ, nhưng việc đã qua rồi cơ mà, nếu như không có cậu ta, tôi cũng không thể tìm được Ôn Tư Lương, càng không biết hóa ra mọi chuyện cũng không như tôi nghĩ. Cho dù nói thế nào, tôi vẫn hy vọng cậu không như vậy.” Liên Thanh nói chuyện êm tai, vừa thương lượng lại vừa khẳng định.

Ninh Viễn nhìn cậu, mím môi không cam lòng, một bên trừng Trình Văn Xuyên bộ dáng đáng thương, thở dài, buông tay: “Xem ra hiện tại cậu không chỉ có tôi, cậu xem lại đi, cậu muốn sao thì tùy.” Dứt lời xoay người bỏ đi.

Liên Thanh giữ chặt cậu: “Cậu đừng âm ỉ, cậu hiểu ý tôi mà, hiện tại trường học rất nguy hiểm, cậu biết nhiều hơn tôi, cũng rõ hơn tôi, nhiều người thì sức nhiều hơn, đúng không?”

Ninh Viễn không thể tin xoay người: “Cậu còn muốn xen vào chuyện ở trường? Có phải ai nói gì với cậu không? Đúng rồi! Nhất định là tên kia có phải không?”

Cậu ta đang nói đến Tạ Đình Ca, Liên Thanh biết, nhưng hiện giờ cậu không hề chú ý đến chuyện này. “Tôi không muốn xen vào, nhưng nếu như gặp phải, chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn, hơn nữa... Tôi có cảm giác tôi chạy không thoát...”

Ninh Viễn nhíu mày, nghiêm mặt: “Có ý gì?”

“Tôi giấu cậu nữa, hẳn là cậu biết rất nhiều ma quỷ muốn có máu của tôi, gần đây tôi có dự cảm không tốt, cứ cảm thấy có chuyện đó sắp xảy ra, cậu hiểu ý tôi không?” Liên Thanh buông tay, có chút bận tâm nói.

Từ sau khi gặp Tạ Đình Ca, cậu cảm thấy tất cả điều thay đổi, có thể là một mắt xích nào đó có vấn đề, cậu bắt đầu bị cuốn vào rất nhiều chuyện không thể giải thích được. Cái chết của Ôn Tư Lương không có nghĩa là tất cả đã kết thúc mà chỉ e là sự kiện mở màn, giống như đêm đó nữ quỷ có nói, cậu bị cuốn vào, đã đi vào thì không đi ra được.

Cậu thường xuyên nghĩ, rốt cuộc đó là vấn đề gì, tất cả mọi người đang lừa cậu, Tạ Đình Ca cũng có, Ninh Viễn cũng có, ngay cả Trình Văn Xuyên, cậu có cảm giác cậu cũng không hiểu. Người nào người nấy đều mang theo một tầng mỏng sương mù, cậu lại không phá được, rõ ràng cậu ở giữa nó, lại giống như người không liên quan.

Ninh Viễn há mồm, nhưng lại do dự, cuối cùng chậm rãi nói: “Tôi nghĩ là tôi biết, nếu như cậu muốn, tôi nhất định sẽ giúp cậu, không tiếc bất kỳ giá nào.”

Thấy cậu ta nói chắc như thế, Liên Thanh thở phào nhẹ nhõm, cũng thấy cảm động, gật đầu: “Cậu là bạn thân nhất của tôi, cậu nhất định sẽ ủng hộ tôi, tôi biết.”

Trình Văn Xuyên cũng mím môi đi đến: “Tôi cũng sẽ giúp anh, mặc dù tôi không giúp được gì nhiều, nhưng tôi sẽ dốc toàn lực, vừa rồi việc đó...” Cậu ta nhìn Ninh Viễn, có chút khó chịu: “Thật xin lỗi việc vừa rồi, anh sẽ không so đo với đàn em chứ?”

Ninh Viễn có cảm giác cậu bị người này chơi xỏ, cậu ta nhìn Liên Thanh, cũng chỉ đành gật đầu: “Được rồi, tôi không so đo với trẻ con, Liên Thanh che chở cho cậu, tôi có thể làm được gì nữa?”

Hai người này xem như đã hòa nhau, tình bạn giữa đàn ông với nhau rất đơn giản, cho dù có hiểu lầm gì chỉ cần cười với nhau là hòa giải. Rốt cuộc Liên Thanh cũng yên tâm, hiện tại việc cậu cần làm chính là thương lượng với người nhà việc dọn ra ngoài.

Mà trăm ngàn lần không ngờ, cậu trở về nhà đã chuẩn bị rất nhiều lời để thuyết phục, ấy vậy mà chưa nói gì cha mẹ cậu đã đều đồng ý. Liên Thanh ngây ngẩn cả người.

Cha mẹ cậu đều đang cầm tách trà đặt xuống mép bàn, thấy bộ dạng kinh ngạc của Liên Thanh, hai người đưa mắt nhìn nhau: “Vốn mẹ và cha con không đồng ý, từ nhỏ con chưa bao giờ phải một mình, mẹ lo con ra ngoài sống sẽ xảy ra vấn đề. Nhưng hôm nay mẹ nhận được điện thoại của một vị cao nhân, ông ấy nói để con ra ngoài sống sẽ tránh được vận xui.”

“Đợi một chút!” Liên Thanh giơ tay, nghi ngờ hỏi: “Cao nhân?”

“Đúng! Chính là chủ nhân của lá bùa trên cổ con, trước kia mẹ còn sợ vật đó không có tác dụng, gần đây con không sao, mẹ cũng an tâm. Vị đại sư kia thật tài giỏi.” Mẹ cậu thoải mái nói.

Thấy mẹ có vẻ rất tin tưởng vị cao nhân kia, ngay cả cha cậu cũng gật đầu: “Không ngờ xem tuổi tác cũng không lớn, vậy mà đạo hạnh thâm sâu như vậy. Vị đạo sư kia nói ra ngoài tránh, vừa có thể né tránh được đầu sóng ngọn gió, nếu may mắn còn trở về được.”

Liên Thanh sờ lá bùa trên cổ, từ đầu đến cuối cậu không biết người này rốt cuộc là ai, nhưng lá bùa này rất hữu dụng, mấy lần nguy hiểm đều nhờ nó mà vượt qua, người kia chịu giúp cậu, xem ra là bạn không phải địch. Cậu nghĩ nghĩ, hỏi cha cậu: “Cha! Cha còn giữ địa chỉ không, hay là để con tự mình đi mời vị đại sư đó?”

Ngay cả cha cậu cũng giật mình nhìn mẹ cậu, vỗ đùi, liên tục nói: “Cao nhân chính là cao nhân! Ngay cả việc này cũng biết! Vị đại sư nói nếu con muốn tìm ngài ấy thì nói với con là không cần đi, lúc thích hợp tự động ngài ấy xuất hiện, đúng là thần kỳ a!”

“Đúng vậy! Nếu như con trai vượt qua được cửa ải lần này, chúng ta nhất định phải đáp lễ đại sư thật tốt.” Cả mẹ cậu cũng tán thưởng không dứt. Bà tin phật, vốn đã rất tôn kính đạo sĩ hòa thượng, giờ thì tôn sùng người đó như thần linh.

Lúc này Liên Thanh bắt đầu sinh ra tò mò đối với vị đạo sư kia. Rõ ràng đối phương biết rõ tình hình của cậu, nếu không sẽ không vào lúc này gọi điện thoại cho cha mẹ cậu, để cậu thuận lợi dọn ra ngoài. Cậu đang suy nghĩ, cảm nhận được cái nhìn của ai đó. Cậu ngẩng đầu, thấy Tạ Đình Ca đứng ở trên lầu nhìn cậu.

“Cha mẹ, con lên lầu trước!” Liên Thanh chào cha mẹ cậu, hào hứng chạy lên lầu.

Tạ Đình Ca đổi sang trường bào trắng, càng tôn lên vùng da trắng nõn ở cổ áo, sống mũi cao, ngũ quan sâu sắc. Liên Thanh kéo hần vào phòng cậu, chờ khi đóng cửa lại, cậu lập tức hỏi: “Phải anh không? Vị cao nhân đó là anh phải không?”

Tạ Đình Ca cau chặt mày lại, nhìn bộ dáng hứng thú của cậu, đem lư hương trong tay âm thầm đưa cho Liên Thanh, hần thì ngồi lên sofa: “Không phải!”

“Thật không?” Liên Thanh nghi ngờ, có thể biết rõ tình huống của cậu như vậy, bản lĩnh lớn như thế, ngoại trừ Tạ Đình Ca cậu thật sự không nghĩ đến người nào khác. Vừa rồi nghe cha mẹ cậu nói, cậu cho là Tạ

Đình Ca, không ngờ lại đoán sau rồi.

Tạ Đình Ca nghiêng đầu, yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, mái tóc đen mềm mại buông trên người, giống như một bức tranh xinh đẹp. Liên Thanh cúi đầu, cậu lẳng lặng ngồi xổm người xuống, nhìn vào gương mặt Tạ Đình Ca, không kèm được đưa tay xoa mặt hắn, có cảm giác hắn giống một bức tượng lạnh như băng.

16. Chương 16

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Liên Thanh nhìn đến xuất thần, tay bị Tạ Đình Ca nắm lấy xoa xoa, nhất thời trong đầu không nghĩ đến chuyện khác, chỉ cảm thấy cảnh tượng này mơ hồ rất quen thuộc, dường như trước đây đã trải qua.

“Thế nào?” Tạ Đình Ca kéo cậu lên, để cậu ngồi bên cạnh hắn.

“Nhìn anh rất mệt mỏi.” Liên Thanh mở miệng, cậu muốn hỏi Tạ Đình Ca đã đi đâu, nhưng lời đến miệng cậu lại không nói ra được, thấy chính mình lo quá nhiều. Những ngày qua Tạ Đình Ca luôn xuất quỷ nhập thần, đột nhiên xuất hiện bên cạnh cậu, nói chuyện cũng ít, dường như đang bận rộn chuyện lớn gì đó.

Tạ Đình Ca giật giật khóe miệng, gương mặt đúng là hơi mệt mỏi: “Đương nhiên là vì có thể làm cho em an toàn hơn.”

Liên Thanh nhướng mày, không hiểu Tạ Đình Ca có ý gì, do dự hỏi: “Nhưng mà dạo này tôi có làm gì đâu?”

“Em không làm không có nghĩa là người khác sẽ bỏ qua cho em, ‘Thất vu vô tội, hoài bích kì tội’*.” Tạ Đình Ca thở dài.

(Thất vu vô tội, hoài bích kì tội: Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội.)

Nhớ đến hoàn cảnh khó khăn của cậu ở hiện tại, Liên Thanh lập tức im bật, ánh mắt sắc bén, hít sâu. Cậu không thể không thừa nhận lời nói này của Tạ Đình Ca rất đúng, có lúc cậu không chọc đến phiền phức, phiền phức cũng tự động đến tìm cậu.

Sau khi cha mẹ đồng ý cho Liên Thanh dọn ra ngoài thì nôn nóng giúp cậu dọn nhà. Bản thân Liên gia cũng kinh doanh địa ốc, đối với việc chọn nhà, mẹ cậu có yêu cầu rất cao. Con trai chỉ có một, tương lai của Liên gia đều nằm trong tay Liên Thanh, nếu điều kiện cho phép thì đương nhiên phải chọn thứ tốt nhất cho con.

Vì vậy việc này trở nên phiền phức, mẹ cậu ôm một đống catalogue nhà đi tìm Liên Thanh. Hai mẹ con bàn bạc với nhau, mục tiêu là chọn được một mẫu biệt thự sang trọng, hoặc một ngôi nhà tiện nghi, sau này có thể giữ lại để cưới vợ.

Liên Thanh mở từng tờ catalogue, bất giác thấy đau đầu. Cậu chưa từng phải chọn lựa như thế này, chọn đến hoa mắt vẫn không biết mình muốn gì.

“Con xem căn này, nhóm biệt thự này mới hoàn thành xong trong năm nay, cho dù là khu vực hay giao thông đều là nơi tốt nhất, diện tích cũng lớn, trên sân thượng có hồ bơi...” Mẹ cậu hưng phấn, bắt đầu giới thiệu.

Liên Thanh chỉ vào catalogue, vội vàng lắc đầu: “Căn này lớn quá, nhà chúng ta cũng không lớn lắm, con chỉ ở một mình, không cần lớn như vậy.

“Như nhau thôi, con nhìn căn này đi.” Mẹ cậu lại kéo cậu qua: “Đây cũng là dạng biệt thự, một số phong cách đơn giản, cũng không lớn lắm, mẹ thấy hợp với con, môi trường sống cũng không tệ, cách trường học của con cũng không xa, con đến trường về nhà cũng thuận lợi.”

Liên Thanh nhìn địa chỉ, đúng là cách trường cậu rất gần, kiểu nhà hai tầng, nhìn rất tốt, mặc dù cậu và Tạ Đình Ca ở có vẻ lớn một chút. Nghĩ nghĩ, cậu vẫn gật đầu: “Để con xem lại đã, cho con nghĩ xong sẽ nói lại với mẹ.”

Mẹ cậu cũng không nôn nóng, từ nhỏ đến lớn Liên Thanh làm việc bà rất yên tâm, cũng không bắt bẻ, thứ mà bà có thể chọn cho cậu rất ít, hiếm khi có được cơ hội thế này, cầm catalogue hưng phấn tiếp tục lựa chọn.

Trở về phòng, Liên Thanh thấy Tạ Đình Ca còn đang ngủ, nằm trên ghế sofa yên lặng không một tiếng động. Liên Thanh đem chăn trên giường nhẹ nhàng đắp cho hắn. Cậu hành động rất cẩn thận, cũng không muốn đánh thức Tạ Đình Ca. Những ngày qua nhìn Tạ Đình Ca rất mệt mỏi, Liên Thanh hy vọng hắn có thể nghỉ ngơi thật tốt. Cậu không giúp gì được cho Tạ Đình Ca, cũng chỉ có thể làm cho hắn thoải mái ở những nơi thoải mái.

Tạ Đình Ca mở mắt ra, khẽ thở dài, chống ghế sofa ngồi dậy. Liên Thanh cầm gối nhét vào trong ngực hắn, để hắn thoải mái một chút. Tạ Đình Ca cũng không từ chối, có lẽ mới vừa tỉnh ngủ còn trong trạng thái hồ đồ, bộ dáng nhìn rất đáng yêu.

“Thứ gì trong tay em thế?” Tạ Đình Ca tò mò nhìn tờ giấy trong tay cậu.

Liên Thanh cũng vì việc này mới vội vàng đem catalogue về cho hắn xem, cao hứng hỏi hắn: “Anh xem nhà này như thế nào? Thích không?”

Tạ Đình Ca nhíu nhíu mày, tăng hắng một cái, lấy catalogue lật tới lật lui, khinh bỉ nhìn Liên Thanh, lại tiếp tục loay hoay lật tới lật lui. Liên Thanh thấy mà không giải thích được, cậu vừa nói sai gì sao? Ánh mắt gì đây?

Qua hồi lâu, dường như Liên Thanh đã biết... Cậu từ trong tay Tạ Đình Ca giật lại cuốn catalogue, cố nén cười: “Tôi cảm thấy nhà này không tệ, hai người chúng ta thì có hơi lớn một chút...”

“Ai nói hai người chúng ta ở?” Tạ Đình Ca nghi ngờ nhìn cậu.

Liên Thanh sững sốt: “Còn có người khác?!”

“Dĩ nhiên!” Tạ Đình Ca nói như chuyện đương nhiên: “Làm sao em biết chỉ có hai chúng ta? Nhưng giờ không cần nghĩ nhiều, nhà này anh thấy cũng không tệ lắm, em quyết định đi.”

Liên Thanh trong lòng không vui, hơi bực mình, muốn mắng Tạ Đình Ca, nhưng lại không mở miệng được, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ thở dài. Cậu nghĩ nhất định sau này sẽ để cho hắn hối hận!

Chuyện nhà ở cứ thế mà quyết định, nhưng sự hưng phấn của mẹ cậu cũng không giảm, cứ muốn chọn cho Liên Thanh nhà lớn một chút để sau này để lấy vợ. Liên Thanh không muốn làm cho bà mất hứng nên nghe theo sự lựa chọn của bà, hai mẹ con đều vui vẻ.

Trình Văn Xuyên nghe được Liên Thanh muốn dọn ra ngoài ở, phun luôn nước đang uống ra ngoài, vẻ mặt kinh ngạc: “Anh không nói nhầm chứ? Anh muốn dọn ra ngoài, anh biết nấu ăn không?”

Ninh Viễn cũng thấy không ổn, vội vàng ngăn cản: “Cậu đừng làm bừa! Di và chú có đồng ý không?”

“Nhà cũng là cha mẹ tôi chọn thì tất nhiên tôi đã nói cho bọn họ biết rồi.” Liên Thanh kêu ba ly trà sữa, cầm trong tay ấm áp, mặc dù thể chất của cậu không sợ lạnh nhưng vẫn thích những thứ ấm áp hơn.

“Ngày mai công ty vận chuyển sẽ đem đồ đến nhà mới, các cậu đến tham gia cho vui được không?” Liên Thanh không cãi nhau cùng bọn họ, cười hì hì.

Ninh Viễn và Trình Văn Xuyên nhìn nhau, sắc mặt liên thay đổi, cảm giác khó chịu vừa rồi cũng mất sạch, chỉ còn lại sự hưng phấn: “Nếu cậu đã nói như vậy thì chúng tôi nhất định sẽ đến, anh em tốt với nhau mà.”

“Vừa vặn tôi cũng tò mò phòng tân hôn của cậu bố trí như thế nào đây!” Ninh Viễn sáng khoái trả lời.

Liên Thanh đột nhiên có cảm thấy hai người này rất lạ, lúc đi ra đây chắc nào gặp vấn đề rồi.... Cái gì mà phòng tân hôn... Nghe rất kỳ lạ phải không...

Nhà đã sửa sang lại xong, bên trong cũng được bố trí đồ dùng trong nhà. Liên Thanh không thích lắm, quá mức xa hoa, hoàn toàn khác so với lúc thương lượng với mẹ.

Muốn đem toàn bộ đồ dùng trong nhà để đúng vị trí của nó cũng mất sức, lúc này Liên Thanh quả quyết kéo theo đồng bọn, còn thuê thêm hai công nhân.

Đừng nhìn Ninh Viễn và Trình Văn Xuyên đều là công tử, đến Liên Thanh cũng mơ hồ. Bỏ áo khoác bắt đầu vận chuyển đồ, có thể ôm được thì đều để đúng vị trí của nó, còn đuổi Liên Thanh ra ngoài xem đồ gì cần thiết trong nhà.

Vật dụng trong nhà điều chọn màu sắc trang nhã, Liên Thanh thích cảm giác đó. Cậu cũng đã nói trước với cửa hàng đừng đưa hết đồ đến một lượt, khiến cậu thấy thoải mái hơn không ít.

“Cái này để chỗ nào?” Hai công nhân vác cái ghế sofa đến trước mặt Liên Thanh, dù đang là mùa đông cũng mệt đổ mồ hôi.

Liên Thanh vội vàng lại giúp: “Đi theo tôi đi!” Vừa nói vừa đi về phía trước. Ghế sofa này để ở phòng khách, vật liệu màu trắng rất đẹp, đều là mẫu mới nhất.

“Chỗ này đi!” Liên Thanh chỉ vị trí trước ti vi: “Cái sofa lớn đối diện ti vi, hai cái nhỏ để hai bên, không được để quá xa nhau, tôi còn muốn để cái khác.”

Nhân viên giao hàng bắt đầu đưa đồ tới, Liên Thanh rất bận rộn, loay hoay trong phòng, chỉ huy người khác đem đồ đặt đúng vị trí. Thật ra cậu nghĩ rất đơn giản, muốn tối giản nhưng vẫn không thiếu vật dụng, cậu là sinh viên khoa mỹ thuật, có con mắt tinh tường với bố cục.

Phòng khách không cần xử lý nhiều, chỉ đơn giản là mấy thứ đồ xài trong nhà, chủ yếu là phòng ngủ và phòng sách, việc này khác với thiết kế của cậu trước đó, ngoại trừ hai phòng này cậu còn đặc biệt chuẩn bị một gian mật thất nhỏ, cho mấy người bọn họ làm gian phòng bí mật.

Thời gian cũng không còn sớm, cậu cũng mệt chảy đầy mồ hôi, nhìn nhà cửa đã bố trí ổn thỏa, cậu mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, có tí rảnh rỗi, đi vào bếp chuẩn bị nước uống cho những người khác, đồng thời nghỉ ngơi một chút.

Trình Văn Xuyên không so được với Ninh Viễn, cậu ta thuộc dạng người xương xương, mấy việc cần sức lực chẳng khác nào lấy mạng cậu ta, dờn hai cái ghế cũng làm không nổi, vui vẻ đi theo phía sau Ninh Viễn như đuôi thỏ.

Liên Thanh thấy quan hệ giữa hai người cũng không tệ, cũng rất vui. Cậu đem nước đưa cho bọn họ, cười nói: “Mặc dù tôi nhờ các cậu giúp nhưng không phải muốn các cậu chuyển đồ.”

“Tôi cũng lâu rồi không tập gym, xem như rèn luyện thân thể.” Ninh Viễn không câu nệ ngồi trên bàn, uống một hơi cạn sạch mới thấy bớt nóng.

Trình Văn Xuyên ở bên cạnh híp mắt, nở nụ cười nhẹ nhàng: “Thật không ngờ anh có thể khiêng đồ cơ đấy.”

Cậu ta nói chuyện với giọng điệu và vẻ mặt đó làm cho Liên Thanh có cảm giác muốn ới, nuốt nước miếng: “Cậu....”

“Tôi chỉ thích người cơ bắp.” Trình Văn Xuyên cười hì hì. Khóe miệng Liên Thanh không nhịn được giật giật, nghĩ đây là chuyện quái gì thế này, hơn nữa cậu ta không phải đã có Chu Lễ rồi sao?

Ninh Viễn khinh bỉ nhìn Trình Văn Xuyên: “Tôi nói với đứa nhóc cậu, đừng có nhòm ngó tiểu gia đây, tiểu gia đã có người trong lòng rồi.”

“Oh!” Trình Văn Xuyên không để ý, rất khôn khéo gạt đầu, sau đó nói thêm: “Chỉ sợ anh thuộc loại da trắng mặt trơn thôi.”

Lời này không làm Ninh Viễn khó chịu, ánh mắt lơ đãng đảo qua Liên Thanh. Ba người thoáng lúng túng, Liên Thanh nhìn nơi khác, đột nhiên thấy Tạ Đình Ca đứng ở trên lầu, cậu lập tức đứng lên: “Kết thúc ở đây đi, các cậu nếu không bận gì thì lát nữa tôi mời các cậu ăn cơm.”

“Được!” Trình Văn Xuyên cầm chai nước gạt đầu.

Liên Thanh vỗ mạnh vào vai Ninh Viễn, Tạ Đình Ca nhìn có vẻ đã khỏe lên không ít, áo choàng màu trắng càng tôn thêm khuôn mặt trắng nõn giống như ngọc khí.

“Anh ngủ ngon không!” Buổi sáng Tạ Đình Ca giúp cậu sửa sang lại nhà, nhưng hẳn không giúp gì được cho Liên Thanh nên đã đi ngủ, không ngờ ngủ một giấc mà ngủ luôn cả ngày, lúc này trời cũng sắp tối.

“Ừ! Xong chưa?” Tạ Đình Ca nhìn dưới lầu vẫn còn một đám người ồn ào, khẽ cau mày.

“Sao vậy?” Liên Thanh nghi ngờ hỏi.

“Anh không thích nhiều người như vậy.” Hiếm khi Tạ Đình Ca nói ra sở thích của hắn.

Liên Thanh kéo hắn vào phòng ngủ, đóng cửa lại, ngăn cách với tiếng ồn bên ngoài: “Một hồi nữa tôi muốn đi ăn cơm với bọn Ninh Viễn, anh đi không?”

“Ăn cơm?” Tạ Đình Ca suy nghĩ từ này, đã bao nhiêu năm hắn không ăn rồi, hắn cũng không nhớ, không nhớ đến lúc vẫn còn có thể ăn cơm ở nhân gian, ngược lại hắn có cảm giác chảy nước miếng, gật gật đầu: “Anh đi.”

“Cứ lấy đồ của tôi thay trước đi, ngày mai tôi dẫn anh đi mua quần áo mới.” Liên Thanh thấy hắn đồng ý, lập tức đi mở tủ, kiểm bộ đồ thích hợp cho hắn. Vóc người của Tạ Đình Ca cao hơn so với Liên Thanh, cho nên phải chọn bộ lớn một chút.

Cậu biết Tạ Đình Ca có thể ra ngoài với bộ dạng như người bình thường, Trình Văn Xuyên và Ninh Viễn cũng biết sự tồn tại của hắn, cậu không lừa gạt bọn họ, dứt khoát cho hắn đi gặp bọn họ luôn.

Tạ Đình Ca nhìn Liên Thanh đặt quần áo trên giường, khinh bỉ nói: “Những bộ quần áo này làm gì thể hiện được nửa phần sang trọng và quý phái của anh?”

Khóe miệng Liên Thanh gật gật, nghĩ: đại ca đây là thế kỷ hai mươi mốt, anh xem là cổ đại sao? Nhưng lời này không thể để cho Tạ Đình Ca biết nên cậu dụ dỗ: “Anh cứ mặc tạm đi, ngày mai tôi với anh đi mua đồ khác.”

Thấy vẻ mặt khẩn cầu của cậu, Tạ Đình Ca mới bất đắc dĩ cởi quần áo ra, trong miệng lẩm bẩm: “Chẳng lẽ anh đưa sính lễ cho em còn không đủ để em mua cho anh một bộ quần áo đắt tiền? Lại kêu anh mặc những thứ này.”

Liên Thanh ừ ừ luôn miệng, lạnh lẽo hầu hạ đại gia thay quần áo, lấy sợi dây buộc mái tóc dài của Tạ Đình Ca lại. Tóc rũ xuống trước ngực, rõ ràng đã bỏ phong cách cũ, lâu rồi không mặc quần áo, không ngờ mặc lên người Tạ Đình Ca lại hoa lệ hơn không ít, một phần là do Tạ Đình Ca có vóc dáng đẹp, thứ nữa là bộ này cũng rất vừa người.

Bên kia Ninh Viễn thấy Liên Thanh lên lầu, vẻ mặt vui vẻ nháy mắt biến mất, nghiêm túc hẳn lên. Trình Văn Xuyên thấy cậu ta như vậy, ngược lại cười: “Anh nghiêm túc như vậy làm gì?”

“Tên kia có dụng ý không tốt, nhất định hắn sẽ hại Liên Thanh.” Ninh Viễn cầm chai nước, bóp nó kêu vang.

Trình Văn Xuyên nhìn thấy, ngược lại cũng không có hành động gì: “Anh cũng đừng nghĩ mọi chuyện sẽ tồi tệ như vậy, nếu như hắn có ác ý với Liên Thanh, Liên Thanh đã chết lâu rồi, còn có thể sống đến giờ được sao?”

“Cậu quá ngây thơ!” Ninh Viễn bắt mắt nhìn Trình Văn Xuyên chối bỏ trách nhiệm: “Nhất định hẳn chưa có được thứ hẳn mong muốn!”

“Tim?” Trình Văn Xuyên hỏi thẳng.

Ninh Viễn trừng cậu ta: “Có phải cậu cố ý cãi nhau với tôi không đấy?”

Trình Văn Xuyên lắc đầu: “Anh quá lo lắng rồi đấy, tôi nói rồi, Liên Thanh sẽ không sao, nếu anh cứ tiếp tục như vậy, tôi sợ người có chuyện sẽ chính là anh.”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên xung quanh yên tĩnh lại. Bọn họ nghi ngờ ngẩng đầu lên, lập tức hoảng sợ từ trên bàn nhảy xuống. Liên Thanh cùng Tạ Đình Ca xuống lầu, đã đi đến bên cạnh bọn họ.

Ngũ quan của Tạ Đình Ca sâu sắc như điêu khắc, dĩ nhiên là hấp dẫn sự chú ý của những người khác, mà Ninh Viễn và Trình Văn Xuyên lại không ngờ hẳn có thể xuất hiện trước mặt mọi người, hẳn ta rốt cuộc là thứ gì?

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Bốn người đi trên đường, trời lạnh nên khi mọi người nói chuyện, trong không khí ngưng tụ thành sương mù trắng. Trình Văn Xuyên và Ninh Viễn đều không được tự nhiên, bọn họ đối với Tạ Đình Ca có khoảng cách, Liên Thanh thì đường hoàng dẫn người này ra ngoài, cũng làm cho hai người hơi khó chịu, muốn nói gì đó nhưng lại thấy Tạ Đình Ca đứng ở bên cạnh, lời đến miệng lại nuốt trở về.

Lần đầu tiên Liên Thanh dẫn Tạ Đình Ca ra ngoài, cậu thích thú không thể hiểu nổi; hơn nữa Trình Văn Xuyên và Ninh Viễn giúp cậu cả ngày, đương nhiên muốn ăn một bữa ngon. Cậu đã đặt sẵn chỗ trong nhà hàng, vào phòng, mấy người cởi áo khoác để một bên.

Trình Văn Xuyên ngồi vào ghế sofa, vẫn còn nghiêng ngả, vui vẻ nói: “Nhà hàng này đắt lắm phải không?”

“Chúng tôi mệt muốn chết, cậu mời chúng tôi ăn một bữa ngon là phải.” Trong lời nói Ninh Viễn có ý châm chọc, lấy ly nước, cậu ta vẫn có vẻ không hài lòng vì Liên Thanh dẫn theo Tạ Đình Ca.

Liên Thanh nhìn Ninh Viễn, đưa thực đơn cho cậu ta chọn, lại đưa một thực đơn khác cho Trình Văn Xuyên. Dù thế nào thì cậu và Ninh Viễn cũng là anh em nhiều năm, đương nhiên cậu biết cậu ta không được vui: “Nhìn xem muốn ăn gì, hôm nay không cần khách sáo với tôi.”

Nói xong cầm thực đơn chọn những món cậu thích, lại quay sang hỏi Tạ Đình Ca: “Anh có thích không?”

Hai người ngồi gần, hơi nghiêng người đã đụng vào nhau, trong lúc vô tình bọn họ đã thành thói quen, không có cảm giác khó chịu.

Tạ Đình Ca nhìn một hồi, cuối cùng trợn mắt nhìn Liên Thanh, nhỏ giọng nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Em biết rõ anh xem không hiểu mà!”

Liên Thanh nhếch miệng nở nụ cười nhạt, không phải Tạ Đình Ca nhìn chữ không hiểu, chỉ là hắn không hiểu những từ này nghĩa là gì, cậu vừa vui vẻ vừa gọi món.

“Em rất vui sao?” Tạ Đình Ca nhướn mày.

“Ừm....Cũng vui, hôm nay chuyển sang nhà mới, anh không vui sao?” Liên Thanh nhếch khóe miệng nở nụ cười không hề che giấu, ngay cả khóe mắt cũng cong lên, nhìn cả người cũng ấm áp hẳn.

Tạ Đình Ca không hiểu hắn có cảm giác gì, lại thích nhìn cậu cười, gương mặt lạnh băng cũng tan ra không ít: “Em vui là được rồi!”

“Cẩn thận, nước tràn!” Trình Văn Xuyên vừa quay đầu, giạt mình, vừa vặn Ninh Viễn trợn mắt nhìn đối diện, không để ý nước đã đổ xuống quần.

“Có sao không?” Liên Thanh nhìn sang, thì thấy Ninh Viễn luống cuống lau nước trên quần.

“Tôi đi vào phòng vệ sinh.” Ninh Viễn đứng lên, vội vàng ra ngoài.

Liên Thanh nhìn bóng lưng cậu ta như có điều suy nghĩ, từ khe hở cậu nhìn thoáng qua bóng dáng quen thuộc, cau mày, có chút nghi ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Trình Văn Xuyên là một tên tham ăn, nhưng dạ dày của cậu ta không tốt, không thể ăn nhiều, trước đây còn có Chu Lễ kiểm soát cậu ta, hiện tại rốt cuộc đã vứt được tên kia, cậu ta không nhịn được chảy nước miếng.

“Ừm! Anh còn chưa giới thiệu đó, giới thiệu một chút đi.” Trình Văn Xuyên như trẻ con, vô cùng vui vẻ, cậu ta không giống như Ninh Viễn không thích Tạ Đình Ca, ngược lại cậu ta muốn làm quen với Tạ Đình Ca.

Liên Thanh nhìn Tạ Đình Ca cũng không giấu giếm: “Cậu cũng đã gặp rồi đấy, chúng ta đã được anh ấy giúp mấy lần, anh ấy tên Tạ Đình Ca.”

Trình Văn Xuyên trợn đôi mắt long lanh, gật đầu liên tục: “Việc này tôi biết, không xui xẻo như tôi, cả hai lần gặp đều bị đánh đến thảm.”

Xung quanh Tạ Đình Ca luôn toát ra khí chất ‘người khác chớ đến gần’, cũng may Trình Văn Xuyên có thể nói chuyện với hắn, Liên Thanh thì nói chuyện với cậu ta nên không khí cũng không đến nỗi lạnh nhạt.

“Đều là người mình cả, tôi cũng không giấu anh, gần đây bên cạnh Chu Lễ xuất hiện một số người kỳ lạ, tôi nghĩ họ cũng nhắm về trường của chúng ta, tôi có dự cảm xấu.” Trình Văn Xuyên thu nụ cười đùa cợt, lộ ra sắc mặt lo lắng.

Liên Thanh liếc Tạ Đình Ca: “Quả thật trường học gần đây càng ngày càng không bình thường, sợ rằng chúng ta cũng không giúp được gì, bản thân còn khó bảo toàn mà.”

Trình Văn Xuyên nghe cậu nói, lập tức trợn to hai mắt, không thể tin nổi: “Anh nghĩ vậy sao? Tôi còn cho rằng anh sẽ đứng về phía chúng tôi bảo vệ trường học đấy!”

Liên Thanh dừng động tác đang uống nước, chần chờ hỏi: “Chúng tôi? Còn có ai nữa?”

“Có rất nhiều người! Nếu để những con quỷ đó đến thì lúc đó chúng ta không ai thoát nổi đâu!” Trình Văn Xuyên lo âu, đột nhiên cậu nhìn Tạ Đình Ca, do dự: “Mỗi người chúng tôi đều biết anh sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, mục đích của anh là gì tôi không quan tâm, nhưng đường âm dương, nhất định là anh biết.”

Tạ Đình Ca vuốt tóc hai bên, ánh mắt nhỏ dài liếc cậu ta, không có ý lên tiếng. Trình Văn Xuyên bị xem thường, khó chịu: “Liên Thanh biết nhiều như vậy, không tránh khỏi có liên quan đến anh, tôi không biết anh nói gì với anh ấy, nhưng mà tôi nghĩ anh giúp anh ấy là vì không muốn anh ấy gặp chuyện.”

Thấy hàm ý trong lời nói của Trình Văn Xuyên, rốt cuộc Tạ Đình Ca nhìn cậu ta: “Tốt nhất cậu đừng phỏng đoán về tôi.”

Trình Văn Xuyên cười: “Vậy tôi đoán đúng rồi nhỉ, tôi cần gì lo lắng, anh cũng không phải mối nguy hiểm.”

Tạ Đình Ca cau mày, không khí xung quanh giảm xuống, Liên Thanh vội vàng nắm vai hắn, nghiêm túc nói: “Anh đừng làm loạn, ăn cơm đi.”

Cũng may nhờ có vài món ăn nên không khí cũng tốt lên không ít, vài người phục vụ bưng theo món ăn đi vào, trong phòng tăng lên không ít nhân khí, cũng không lúng túng như vừa rồi. Liên Thanh an ủi Tạ Đình Ca, mặt khác cậu cũng đang suy đoán lời nói của Trình Văn Xuyên, Tạ Đình Ca đang bảo vệ cậu, cho nên cậu sẽ không gặp nguy hiểm.

Chờ toàn bộ món ăn được đem lên, rốt cuộc Ninh Viễn cũng đẩy cửa vào, vệt nước dính vào quần cũng không còn rõ ràng, cậu ta cau mày ngồi vào vị trí, mặt đầy khó chịu.

Trình Văn Xuyên trêu ghẹo: “Anh té trong nhà vệ sinh phải không? Lâu như thế, bọn tôi cũng ăn xong rồi.”

Ninh Viễn không đùa giỡn với cậu ta, ngược lại nghiêm túc ngẩng đầu lên, nói với Liên Thanh: “Cậu đoán vừa rồi tôi nhìn thấy ai?”

“Hả? Ai?” Liên Thanh gấp miếng thịt gà bỏ vào chén cho Tạ Đình Ca, cũng giúp hắn lấy đồ uống.

“Đồng Dao.” Ninh Viễn nói thần thần bí bí.

Liên Thanh sửng sốt, nghĩ kỹ mới ồ một tiếng, nhớ đến người này là ai. Đồng Dao không phải ai khác chính là người cậu gặp ở rừng cây, cậu bực mình nói: “Thấy cô ta thì sao, làm gì kinh ngạc vậy?”

Ninh Viễn có cảm giác rên sắc không thành thép, cắn răng nhắc nhở Liên Thanh: “Cậu quên cô ta là sinh viên nghèo hả? Đây là nơi nào? Cô ta làm gì có tiền đến mấy chỗ này, hơn nữa cậu biết vừa rồi tôi nhìn thấy gì không?” Không đợi bọn Liên Thanh trả lời, cậu ta nói tiếp: “Vừa rồi tôi đi vào phòng vệ sinh, nhìn thấy cô ta lúi lúi kéo kéo một người đàn ông ở cửa phòng vệ sinh nam!”

Liên Thanh chờ cậu nói xong, ấn trán: “Cậu bắt đầu nhiều chuyện từ lúc nào thế?”

“Đúng rồi, không phải cô ta có bạn trai giàu có sao? Không phải anh thích cô ta rồi đấy chứ?” Trình Văn Xuyên cũng trêu ghẹo, không khí lo lắng vừa rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Ninh Viễn tức giận vò đầu: “Dù sao Đồng Dao cũng có gì đó không bình thường, mặc dù tôi không biết rốt cuộc vấn đề ở đâu nhưng nhất định cô ta có chỗ bất thường.”

Mọi người thấy hắn bắt đầu giở tính thiếu gia thì không nói gì nữa. Liên Thanh gấp thức ăn cho Tạ Đình Ca, nhìn từ trong ra ngoài, Tạ Đình Ca cũng là một động vật ăn thịt, nhất là đối với thịt gà.

Một bữa cơm xem như cũng ăn vui vẻ, Trình Văn Xuyên và Ninh Viễn cũng không gây chuyện với Tạ Đình Ca, mà Tạ Đình Ca cũng lười quan tâm đến bọn họ, chỉ lo ăn, ăn đến vui vẻ.

Từ nhà hàng trở về nhà đã là mười giờ tối, Ninh Viễn và Liên Thanh đi chung, Liên Thanh dẫn Tạ Đình Ca đón xe về. Nhìn xe chạy về phía trước, không hiểu sao Liên Thanh có cảm giác kỳ diệu, đường về nhà trong hai mươi năm đột nhiên thay đổi, không còn là nơi quen thuộc, nhưng lại có người khác đi cùng.

Hình như là do ăn no, dọc theo đường đi Tạ Đình Ca đều rất vui vẻ, hiếm khi trên mặt lại ôn nhu thế này. Liên Thanh nhớ đến lúc đầu bị hắn đùa giỡn, cả ngày lo sợ thì không nhịn nổi bật cười. Ai mà ngờ giờ cậu không chỉ không sợ người này, thậm chí còn ở chung với nhau.

Gió đêm mùa đông lạnh đến run rẩy, ngồi ở trong xe cũng làm cho người ta thoải mái hơn không ít, Liên Thanh nhìn phong cảnh vụt qua ngoài cửa sổ, ánh đèn chiếu sáng đường phố, mỗi một nơi đều mang theo vẻ thần bí rét lạnh.

Liên Thanh cũng không kêu tài xế lái vào tiểu khu mà dừng ở trước cửa, tiểu khu mới xây không bao lâu, cũng không nhiều nhà, nhất là ban đêm, nhìn từng nhà cũng chỉ thấy ánh đèn lác đác.

Liên Thanh kéo căng cổ áo, rút cổ. Tạ Đình Ca nhìn cậu: “Lạnh à?”

“Có một chút!” Liên Thanh gật đầu, cho dù cậu mặc áo lông cũng không thể tránh khỏi giá rét, đây cũng là đặc điểm thuộc về mùa đông. Đường như nghĩ đến gì đó, Liên Thanh hỏi: “Anh lạnh không?”

Tạ Đình Ca nhìn cậu, lắc đầu: “Không biết!”

Liên Thanh hơi sững sốt, lại nghĩ người của hắn lạnh như băng, làm sao cảm giác được cái lạnh. Vừa nghĩ thế, cậu không tránh khỏi suy nghĩ Tạ Đình Ca không giống với cậu, ấm áp trong lòng nháy mắt biến mất, ở bên hắn lâu ngày, suýt chút nữa cậu quên đối phương không phải người.

Thấy trên mặt cậu có vẻ thất vọng, Tạ Đình Ca cũng không nói gì. Hai người đi bộ đến trước cửa, Liên Thanh bấm mật mã, ấn xuống. Sau khi cửa mở đột nhiên Liên Thanh dừng lại, nhìn Tạ Đình Ca: “Mật mã là...”

“Anh biết.” Tạ Đình Ca ngăn lời cậu.

Liên Thanh nghĩ cũng đúng, cho dù hắn không biết mật mã thì vẫn có thể đi vào, quả nhiên cậu lo lắng nhiều rồi, bất đắc dĩ nhún nhún vai. Đang chuẩn bị vào nhà, thì nghe Tạ Đình Ca ở sau lưng nói.

“Anh không biết đọc ý nghĩ, cũng không phải tất cả mọi chuyện anh điều biết, cho nên có gì thì em cứ nói, anh không thích suy đoán đâu.”

Rõ ràng không phải lời dễ nghe mà Liên Thanh lại thấy đau lòng. Cau mày, không biết trả lời Tạ Đình Ca thế nào, thì Tạ Đình Ca đã lướt qua người cậu đi vào nhà.

Sau lưng truyền đến tiếng mở cửa, Liên Thanh nghi ngờ xoay người, thấy một thiếu niên từ bên trong đi ra, mặc quần áo ở nhà, chân thì mang một đôi dép hình con gấu đáng yêu.

Hôm nay bận rộn cả một ngày, vốn nghĩ nhà bên cạnh không có ai ở, không ngờ lại có một cậu nhóc hàng xóm, Liên Thanh phục hồi tinh thần, thấy thiếu niên đang nhìn cậu, cậu lập tức nở nụ cười vui vẻ: “Chào em! Hôm nay anh mới dọn đến!”

Thiếu niên nhìn cậu, gật đầu: “Chào anh!” Sau đó cầm túi rác lên: “Tôi đi đổ rác!”

“Vậy thì không làm phiền em, có rảnh thì qua nhà anh ngồi chơi.” Liên Thanh nói xong với thiếu niên thì xoay người vào nhà. Cậu thay dép nhìn xung quanh phòng khách, toàn bộ căn nhà điều yên tĩnh không bóng người, cậu nghi ngờ đứng một hồi.

Vừa đi lên lầu, đẩy cửa phòng, quả nhiên thấy Tạ Đình Ca ngồi trên sofa. Liên Thanh nghĩ nghĩ, đi đến bên cạnh hắn: “Đi tắm!”

Tạ Đình Ca rất phối hợp, đi theo sau lưng Liên Thanh. Đã rất lâu hắn không biến thành người, đối với hiện tại tất cả điều chưa quen, nhưng hắn rất sẵn lòng tập làm quen dần.

Tất cả đồ dùng trong phòng tắm đều là đồ mới, bên trong phòng tắm có cửa kính ngăn lại, bên kia là bồn tắm. Liên Thanh mở nước thử nhiệt độ: “Khăn lông để ở đây, đây là công tắc.”

Trước đó Liên Thanh còn dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn Tạ Đình Ca, cậu có chút lo lắng.... Chính xác là không an tâm.

Trở lại phòng, cậu thay quần áo. Ngày mai còn phải đi học, bây giờ đã hơn mười hai giờ, Liên Thanh thở dài, đôi mắt không mở ra được, đem bộ đồ mới để lên giường, ngã người xuống giường.

Tạ Đình Ca ở trong phòng tắm tắm hơn một tiếng mới kéo cơ thể ướt nhẹp đi ra, mái tóc đen dài dính vào người. Hắn hơi bực mình, lạnh mặt đi tìm Liên Thanh.

Vốn tức đến nỗi không nhận được, nhưng khi nhìn thấy Liên Thanh yên lặng nằm ngủ, cơn giận cũng dần tiêu tan. Hắn hất tóc, trong nháy mắt mái tóc dài đã khô, rối bù.

Nhẹ nhàng đắp chăn cho Liên Thanh, hắn cũng chui vào, bàn tay sờ vào cơ thể ấm nóng, lưu luyến không muốn dừng, ôm cả cơ thể Liên Thanh vào ngực, từ từ nhắm mắt lại.

...

Khi Liên Thanh tỉnh lại, ánh mặt trời bên ngoài đã chiếu vào phòng, cơ thể bị ôm chặt vào trong ngực. Cậu hơi nghiêng mặt, đối diện với gương mặt như điêu khắc của Tạ Đình Ca, lông mi dày, sống mũi cao. Cậu đưa tay sờ rồi vội rút về, rón rén từ trong ngực hắn chui ra ngoài.

Buổi chiều cậu có lớp, lúc này là buổi trưa, hiếm có dịp Tạ Đình Ca được an ổn ngủ, cậu cũng không muốn đánh thức hẳn. Vội vàng hâm nóng sữa bò chuẩn bị bánh mì, bởi vì cậu và Tạ Đình Ca không nấu cơm, mà nấu ăn cũng không biết làm, nên chỉ có thể ăn mấy thứ đơn giản, buổi tối thì mua ở bên ngoài hoặc ra ngoài ăn.

Sắp đến kỳ thi, Liên Thanh cũng bận rộn, rất nhiều buổi học nhất định phải có mặt, cậu cũng không thể trốn nữa. Chuẩn bị bữa ăn cho Tạ Đình Ca xong thì cậu ôm ba lô đến trường.

Còn chưa đến lớp đã loáng thoáng nghe được một vài tin đồn, chuyện thể này ngày nào cũng có, giống như chuyện của Ôn Tư Lương vậy, chỉ là cậu không biết mà thôi. Vào lớp thì thấy Ninh Viễn ngoắc ngoắc cậu.

Liên Thanh bỏ ba lô xuống, nghi ngờ hỏi: “Bọn họ nói Đồng Dao thế nào?”

Ninh Viễn vốn cũng là một cậu thanh niên nhiều chuyện, nhưng lúc này sắc mặt cứng lại, làm cho Liên Thanh cũng sợ những lời đó là thật.

“Hôm qua tôi có nói cô ta không bình thường mà cậu không tin, giờ cô ta bị đánh rồi kìa.”

“Hà?” Liên Thanh sợ hết hồn. Mặc dù có không ít người thích giành người yêu nhưng chẳng mấy ai bị đánh cả.

“Lớp chúng ta có mấy đứa con gái này...” Ninh Viễn liếc mắt, bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Trong ấn tượng của Liên Thanh, Đồng Dao là nữ sinh viên trong sáng, lấy việc giúp người khác làm niềm vui, rất khó tưởng tượng cô ấy lại bị người khác đánh.

Ninh Viễn thấy cậu muốn biết như thế, cũng không vòng vo nữa: “Thì là chuyện giữa nam và nữ thôi, nghe nói cô ta thích một nam sinh, kết quả nam sinh kia đã có bạn gái, cô ta không từ thủ đoạn đi tranh giành, cuối cùng bị người bạn gái đó biết nên bị đánh.”

“Rắc rối quá!” Liên Thanh chỉ có thể kết luận như vậy: “Đánh khi nào, hay mới vừa rồi?”

Khi hai người bọn họ đang nói chuyện, sinh viên ở bàn trước cũng xoay người xuống tham dự vào, ra vẻ thần bí nói: “Có thể không phải mới bị đánh đâu, chúng ta học với Đồng Dao bốn năm, thật không ngờ cô ta là loại người như vậy. Nhưng mà công nhận kiến thức của cô ta cũng rộng thật, tôi có nghe nói qua thuật hàng đầu*, không ngờ lại có người dùng tới thật.”

Cậu ta vừa nói thế, Liên Thanh và Ninh Viễn đều sững sốt, trợn to hai mắt nhìn người kia.

Chú thích:

Thuật hàng đầu (tên gốc: Hàng đầu - (Tame Head): là một loại thuật phù thủy của vùng Đông Nam Á. Tương truyền là xuất xứ từ cổ thuật tộc người Mèo (Miêu) ở khu vực Tứ Xuyên - Vân Nam (Trung Quốc), về sau truyền đến khu vực Đông Nam Á rồi kết hợp với các vụ thuật địa phương mà thành.

Cách dùng thuật này liên quan đến quỷ hồn và vụ thuật, có thể chia làm hai loại chính là ‘hàng thuật’ và ‘vụ độc’, gọi chung là ‘hàng đầu’.

Thật ra hai chữ ‘hàng đầu’ là cách phiên âm từ từ ‘Gong - Tou’ của tiếng Thái. ‘Hàng’ chỉ pháp thuật hoặc cổ thuật; ‘Đầu’ để chỉ thân thể hoặc đối tượng bị dùng phép. ‘Hàng đầu’ trong tiếng Trung tức là thi hành pháp thuật với người hoặc đối tượng nào đó.

Quá trình làm phép phải có thứ liên quan đến người bị làm phép (Ví dụ như ngày sinh hoặc bát tự hoặc là tóc, móng tay...của người bị làm phép). Bản chất của thuật ‘hàng đầu’ là lợi dụng những loại côn trùng đặc biệt hoặc các loại thuốc cổ để làm vật dẫn, khiến người bị làm phép vô tình ăn vào, sinh ra được tính hoặc độc tính đối với thân thể con người, từ đó có thể khống chế người đó hoặc đạt được mục đích của người khống chế. Hoặc cũng có thể là vận dụng sức mạnh linh hồn như ma quỷ, thông qua bát tự tên họ hoặc những thứ trên cơ thể người bị làm phép để ‘mô phỏng thân thể’, cuối cùng khống chế người bị làm phép hoặc giết chết người đó.

(lược dịch từ s://zh.wikipedia.org/wiki/%E9%99%8D%E5%A4%B4/ baike.baidu.com/view/4063.htm)

Tui còn tìm được 1 bộ phim nói về vấn đề này, ai có hứng thú có thể xem qua: Chơi ngải - Tà thuật nam dương (phần 4).

Một vài hình ảnh về thuật 'hàng đầu':

(dùng côn trùng hoặc hình nhân để làm phép)

(cái này chú thích ghi là bà này bị thầy phù thủy làm phép nên tay chân hóa thành cây. Cơ mà tui mò được đây là bệnh người hóa cây, hiện khoa học vẫn chưa giải thích được nguyên nhân gây bệnh. Ai muốn tìm hiểu thêm có thể gg ^^)

18. Chương 18

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Vốn chỉ là một việc tranh giành tình nhân đơn giản, không ngờ lại phát sinh nhiều chuyện như thế. Mặc dù Liên Thanh không có hiểu biết nhiều về thuật hàng đầu nhưng cũng nghe nói thuật này rất hại, có một ngàn tám trăm phương pháp giết địch, hơn nữa còn dễ bị cản trở.

Trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh tượng ngày đó ở trong rừng, trên tay Đồng Dao có con dấu đỏ, chẳng lẽ đó không phải là thai ký mà là do hiện tượng cản trở lưu lại? Lúc ấy nghĩ cô ta bị hoảng hốt, đúng là có chỗ khả nghi.

Cậu bạn ngồi bàn trước nói tiếp: “Mặc dù tôi không tin trên đời này có ma quỷ gì, cũng không tin thuật hàng đầu có lợi ích gì, nhưng rốt cuộc cũng bị báo ứng, ai bị nguyên rửa cũng phải chửi thôi. Đồng Dao thật đúng là.”

Ninh Viễn chợt nắm cánh tay cậu ta, ánh mắt sắc bén: “Làm sao cậu biết thuật hàng đầu?”

Cậu ta bị Ninh Viễn nhìn mà hoảng sợ, nghi ngờ nhìn Ninh Viễn, chần chờ nói: “Mọi người ai cũng nói như vậy mà. Trong ký túc xá của Đồng Dao tìm được tượng trẻ con bằng vàng, hơn nữa không chỉ có tượng vàng, mà còn thêm miếng gỗ gì đó nữa ấy.”

Sắc mặt Liên Thanh và Ninh Viễn cũng tối đi. Thuật hàng đầu là loại bàng môn tả đạo. Nó rất lợi hại, một khi bị nó cản trở, không chỉ người sử dụng thuật mà ngay cả những người xung quanh cũng xui xẻo theo, hoặc ít nhiều cũng có tổn thương.

Ninh Viễn giữ cánh tay Liên Thanh, kiên quyết nói: “Chuyện này chúng ta không cần quan tâm.”

Vốn Liên Thanh không định xen vào, nhưng lại nghĩ đến trường học, hơn nữa nếu tiểu quỷ đó được thả ra, nhất định sẽ có nhiều người gặp họa. Nhưng vừa nghĩ đến tình trạng của cậu đạo gần đây thì cũng không có sức đi quan tâm đến chuyện của người khác. Cuối cùng gật đầu, cậu biết Ninh Viễn quan tâm cậu, an ủi vỗ vai cậu ta: “Cậu yên tâm, tôi không xen vào đâu.”

Nghe cậu nói như vậy, Ninh Viễn mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không thể yên tâm, bộ dáng đầy tâm sự.

Chuyện này tạo ảnh hưởng vô cùng xấu. Rất nhiều sinh viên cũng có mặt ở đó, câu chuyện được lan truyền rộng rãi, thậm chí người ngoài trường cũng biết, trường học muốn giải quyết trong im lặng cũng không làm được.

Từ sau chuyện đó, Đồng Dao vẫn không xuất hiện trong lớp, Liên Thanh cũng chỉ nghe người khác nói, biết được cô ta bỗng dưng biến mất, nghe nói bị đình chỉ, ở ký túc xá chờ xử lý, mà ngọn nguồn của chuyện này lại là một đàn em khóa dưới.

Các tác phẩm mỹ thuật của Liên Thanh được đều giải thưởng của thành phố, đây cũng là một phần để tăng thành tích của cậu, giảng viên cũng có nói, nếu cậu vẽ được nhiều tác phẩm thì cũng là một lợi thế để ban lãnh đạo trường đánh giá cậu. Nhưng từ sau khi Ôn Tư Lương chết, cậu không vẽ nữa, từ phòng làm việc của giảng viên đi ra, cậu thoáng buồn bã.

Thật ra cậu là người trọng tình cảm, tổng cộng cậu có hai người mẫu, một người đàn anh theo cậu hai năm, còn người khác chính là Ôn Tư Lương mới nhập học nửa năm. Giờ thấy sắp tốt nghiệp, cậu cũng không biết tìm ai làm người mẫu cho thích hợp nữa.

Xoay người đi xuống lầu, Liên Thanh thở dài, nhớ ra trong nhà còn có Tạ Đình Ca. Mấy ngày nay hai người đều ăn thức ăn không dinh dưỡng mà chỉ cần no bụng, hôm nay cũng nên ăn một bữa ngon. Vừa nghĩ vậy, trong lòng hơi kích động, tâm trạng cũng khá hơn.

Bước nhanh hơn, ánh mắt cậu chợt dừng trên mặt một người. Một người phụ nữ xinh đẹp, lúc này lại bị sương mù bao phủ, vẻ mặt hoảng hốt, ánh mắt đờ đẫn, ngay cả bước đi cũng rất cứng nhắc. Làn sương màu đen này cậu cũng không xa lạ, cậu thường thấy trên một số người sắp chết. Liên Thanh giống như một nhà ngoại cảm, có thể nhìn thấy thứ gì đó của âm phủ, nhưng điều đặc biệt ở cậu là thể chất của cậu không phải âm, sẽ không bị người âm nhập vào, người giống như cậu mấy trăm năm mới xuất hiện một người.

Liên Thanh nhìn cô ta đi bên qua bên cạnh cậu, hơi há miệng, lại thấy cô ta chợt quay đầu, hung tợn nhìn cậu, ánh mắt âm độc, khóe miệng nhếch sang hai bên, gần như kéo đến bên tai, lộ ra hàm răng hình răng cửa nhọn hoắt, giọng the thé. Liên Thanh hoảng sợ dừng lại, bình tĩnh lại thì phát hiện cô ta vẫn như ban đầu, không có sự sống, mà người xung quanh cũng không có gì thay đổi, vẫn như cũ vừa nói vừa cười.

Tâm trạng của cậu lại rơi xuống vực, cậu biết cậu lại chộp đến lại gặp phiền phức, cho dù cậu cố tránh nhưng phiền phức vẫn không ngừng đến. Vợ vã trở về phòng học, thu dọn đồ đạc xong, chưa kịp đợi giảng viên ra khỏi lớp cậu đã ra ngoài. Lúc này chỉ có ở bên cạnh Tạ Đình Ca cậu mới có cảm giác an toàn, nhưng cậu không biết cách cậu không xa có một bóng người đang núp, con dấu đỏ tươi phủ kín nửa người...

Tâm trạng Liên Thanh không tốt, kế hoạch làm một bữa cơm ngon cũng bị hủy bỏ, cậu mất hồn mất vía mua một ít thực phẩm, tùy tiện nấu một bữa cơm.

Vừa về đến nhà, nghe được âm thanh trong ti vi truyền đến, có tiếng bước chân, trong lòng Liên Thanh mới yên tâm. Điều này cho cậu biết trong căn nhà lớn này không chỉ có một mình cậu.

Tạ Đình Ca mang dép đi ra, nhìn Liên Thanh, ánh mắt nhìn xuống, thấy những thực phẩm kia thì nhàu mày, không hài lòng lắm. Liên Thanh không nói gì, trước kia Tạ Đình Ca còn không biết chọn thực phẩm, nhưng từ sau khi ba ngày liền đều ăn mì thì đã biết...

Vừa nghĩ vậy, Liên Thanh hơi áy náy, lại có cảm giác như cậu đã cưới vợ nhưng lại không thể đem lại cuộc sống tốt nhất cho vợ mình. Cậu bỏ thực phẩm vào bếp, vợ vã thay quần áo. Tạ Đình Ca đang ngồi ở phòng khách xem ti vi, gần đây hẳn thích việc này.

Liên Thanh mang tạp dề vào, đem mì ăn liền bỏ vào tủ lạnh, lấy hai bịch làm sủi cỏ, vui vẻ nghĩ, ít nhất món này phải ngon hơn mì gói chứ. Cậu sẽ nấu sủi cỏ, đổ nước vào đun, sau đó cậu từ từ làm.

Tạ Đình Ca xem hài, trên mặt thỉnh thoảng có vài cảm xúc, nhưng cũng không chớp mắt. Hẳn càng ngày càng quen thuộc với cuộc sống ở nơi này, cũng bắt đầu thích, giống như ti vi, điện thoại các thứ, hẳn cũng dùng thuận tay hơn. Không phải lúc nào Liên Thanh cũng ở đây, hẳn muốn ăn gì thì dùng điện thoại gọi đồ ăn ở bên ngoài.

Chờ Liên Thanh bưng mâm sủi cỏ thơm ngát ra, Tạ Đình Ca lập tức quay đầu, ánh di chuyển theo mâm sủi cỏ, bộ dáng kia giống như đứa trẻ gào khóc đòi ăn, Liên Thanh nhìn mà dở khóc dở cười.

Đặt cái mâm lên bàn, nhét đôi đũa vào tay hắn: “Muốn thêm giấm không?”

Tạ Đình Ca nghĩ nghĩ: “Anh muốn ăn tỏi!”

Trong nháy mắt Liên Thanh đen mặt, kiên quyết nói: “Không được!”

Hai người cùng nhau ăn sủi cỏ nhân thịt, cậu làm không ngon bằng ở nhà cậu, nhưng so với hai người

không có thiên phú nấu ăn như bọn họ, đây chính là mỹ vị, vừa ăn vừa xem ti vi.

Trên ti vi chiếu tiết mục mới ra, chỉ là một ít video hài ngu ngốc trên mạng. Liên Thanh cũng không thường online, xem mà cười liên tục. Hai người vừa ăn vừa cười.

Vừa lúc đó, trong ti vi chiếu một bộ phim ma nước ngoài. Một đôi tình nhân về nhà, vừa vào thang máy, thang máy lại gặp sự cố, trong nháy mắt tối đen. Hai người hoảng sợ liên tục đập vào cửa thang máy, chờ đến khi đèn sáng lên, bên cạnh hai người xuất hiện một cô bé tóc dài bằng búp bê.

Liên Thanh bị dọa run rẩy, đôi đũa đang cầm rơi xuống bàn. Đột nhiên Tạ Đình Ca đứng lên, vẻ mặt ung dung vừa rồi biến mất vô tung, nhìn ti vi đưa tay ra.

Trong khoảnh khắc đó tựa hồ Liên Thanh biết hắn muốn làm gì, tay chân luống cuống ngăn hắn: “Này! Từ từ đã! Anh đợi một chút!”

“Ầm!!” Một tiếng vang thật lớn, Liên Thanh có cảm giác cõi lòng cậu tan nát....

Ti vi 42 inch mới mua giờ nát như tương, cái bàn để ti vi cũng không thoát, tay Liên Thanh run rẩy không dùng được.

Tạ Đình Ca bình tĩnh ôm cậu vào lòng, nắm tay cậu: “Không sao cả, có anh rồi.”

Liên Thanh yên lặng quay đầu, đem mặt chôn vào ngực Tạ Đình Ca, trái tim chân chính tan nát không dấu vết.... Tạ nguyệt a!!

...

Loại chuyện giống thế này thì dù có dùng hai hộp Vân Nam bạch dược* cũng không bù đắp được vết thương linh hồn, mặc dù Liên Thanh không quản lý tiền nhưng cũng không phải người không có khái niệm về tiền. Tạ Đình Ca vì muốn bảo vệ cậu, làm sao cậu trách hắn được, chỉ đành yên lặng đi dọn dẹp, ôm vết thương lên giường đi ngủ.

(*Vân Nam bạch dược: loại thuốc trị thương rất hữu hiệu, xuất xứ từ Vân nam - Trung Quốc)

Tạ Đình Ca thấy Liên Thanh không để ý đến mình, chẳng lẽ biểu hiện vừa rồi của hắn không phải là rất anh hùng sao? Cũng nên thưởng gì đó đi chứ? Đi vòng quanh giường nửa ngày cũng không nghĩ ra vấn đề ở chỗ nào, cuối cùng tức giận chui vào chăn, ôm Liên Thanh vào lòng, thuận tiện lấy chân đè lên người cậu.

Ngày hôm sau, Liên Thanh bị ác mộng dày vò tỉnh lại, cậu mơ thấy Tạ Đình Ca đập đồ, cuối cùng còn hủy luôn căn nhà. Cậu hoảng sợ cả người đầy mồ hôi, ngồi dậy thì phát hiện mới có tám giờ, vốn muốn ngủ tiếp nhưng vừa nhớ ra còn phải mua ti vi mới, vả lại cậu nói sẽ mua quần áo mới cho Tạ Đình Ca, cũng nên thực hiện, dứt khoát rời giường.

Cậu nhẹ nhàng mò dậy, thừa dịp còn sớm, còn thể ăn một bữa sáng ngon lành. Không khí sáng sớm mát mẻ, Liên Thanh đứng ở ngoài nhất thời có cảm giác sảng khoái, cơn buồn ngủ cũng biến mất, người cũng đầy tinh thần, đuổi người, đứng trước ánh nắng sáng sớm tập một vài động tác thể dục, giãn xương giãn cốt.

Tiểu khu mới xây không lâu, không có nhiều người buôn bán, cậu chỉ có thể đi siêu thị hai mươi bốn giờ* ở bên ngoài, cậu muốn làm bánh rán, cháo, còn có trứng luộc nước trà.

“Ừm, cậu là...” Liên Thanh kêu hai phần bánh rán, liếc mắt thấy một người thiếu niên đi đến, cảm giác rất quen mắt, cẩn thận nghĩ: “Cậu là hàng xóm gần nhà tôi phải không?”

Chút nữa đã quên cậu ta, nghe cậu hỏi vậy, mới ồ một tiếng: “Đúng vậy.”

Từ sau khi gặp người hàng xóm lúc dọn nhà thì không gặp nữa, không phải là do cậu nhớ mà là trên người thiếu niên này có sức hấp dẫn người khác, muốn cậu nói cụ thể, cậu cũng không nói ra được. Ngũ quan, dáng dấp vô cùng tinh tế, đặc biệt dễ nhìn, nhìn lâu sẽ làm cho người khác không thể không nhớ cậu ta.

“Cậu vẫn học cấp ba phải không? Hôm nay được nghỉ sao?” Liên Thanh bắt chuyện.

Thiếu niên không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ thản nhiên nói: “Tôi đã hai mươi hai tuổi rồi.”

Liên Thanh kinh hãi, dáng vẻ của thiếu niên này như là chỉ mới mười tám tuổi, so với cậu còn lớn hơn....“A! Xin lỗi! Nhìn cậu có vẻ còn rất trẻ tuổi.”

Thiếu niên không so đo, nhìn hai cái bánh rán đã làm xong: “Cũng cho tôi hai phần bánh rán, không thêm hành.”

Liên Thanh thấy thiếu niên không để ý đến cậu nữa, có cảm giác ngại ngại, bắt đắc dĩ nhún vai, lấy bánh rán và cháo. Lúc về còn chào thiếu niên: “Tôi đi về trước!”

“Ừm!” Ngay cả mí mắt của thiếu niên cũng không giật.

Trong lòng Liên Thanh biết người ta không thích nói chuyện với cậu, nhưng cũng không trách được. Dem đồ về, cũng không nghĩ nữa, dù sao mối quan hệ giữa người với người là như thế, mọi chuyện cũng không thể theo ý cậu muốn được.

Khi về đến nhà, Tạ Đình Ca đã thức dậy. Liên Thanh để đồ lên bàn, giả bộ cầm chén ra, bên tai truyền đến tiếng bước chân, cậu quay đầu, ngừng một lát.

Tạ Đình Ca híp mắt, khoanh tay dựa vào tường, sắc mặt bình thường, mái tóc rối tung, che hết ngực, bên hong quần cái khăn tắm, lộ ra cơ bắp cường tráng trên người, đường cong khỏe mạnh nhưng vẫn không mất đi sự mềm dẻo.

Liên Thanh ngây dại, lần đầu tiên cậu nhìn kỹ cơ thể Tạ Đình Ca, nếu nói không kích động là giả. Toàn bộ cơ thể này mang đến cho người khác cảm giác khí huyết phun trào, thật sự quá hấp dẫn.

“Em sao thế?” Tạ Đình Ca còn chưa tỉnh ngủ, âm thanh khàn khàn, khiêu khích làm cho người ta không chịu nổi. Liên Thanh không nhịn được run lên, vội vã để vật trong tay xuống.

“Anh! Anh chờ tôi một chút!” Liên Thanh đi qua Tạ Đình Ca, vốn muốn vỗ vai anh, kết quả vừa nhìn thấy cơ bắp của đối phương thì không xuống tay được, chỉ biết chạy như điên về phòng ngủ.

Tạ Đình Ca nhìn Liên Thanh, nhúu nhúu mày, không biết cậu lại giở trò quỷ gì, nhưng hẳn thật sự nghe lời không nhúc nhích.

Nghe được âm thanh rối loạn trong phòng ngủ, một lát sau Liên Thanh mới ra ngoài, trong tay cầm giá vẽ, một đôi mắt lóe lên tinh quang. Thấy Tạ Đình Ca quả nhiên không di chuyển, khóe miệng lộ ra ý cười, bỏ giá vẽ xuống, bồi bồi tô tô.

“Còn tìm người mẫu làm gì, ở đây không phải đã có sẵn rồi sao?”

Tạ Đình Ca nghiêng đầu, trong đầu hiện lên một vài thứ. Hắn nhắm mắt thở dài, lúc mở mắt ra cơn buồn ngủ đã biến mất, hẳn không để ý nữa, cứ xem như cậu bị thần kinh đi.

Đi lại bàn, hẳn muốn ăn cháo, muốn ăn đồ ngon!

Liên Thanh nhìn Tạ Đình Ca di chuyển, gấp gấp kéo hắn lại: “Anh đừng động a, tôi vẽ rất nhanh, một lát là xong, anh kiên nhẫn chút đi!”

Tạ Đình Ca liếc mắt xem thường, ngồi xuống bắt đầu ăn cháo.

Vì vậy kế hoạch vẽ của Liên Thanh tạm thời hủy bỏ, ôm giá vẽ không cam lòng nhìn Tạ Đình Ca, nhìn hắn ăn đến vui vẻ, chỉ có thể đem đồ đi dẹp.

Cháo và bánh rán bốc lên hơi nóng, hai người nhanh chóng giải quyết xong điểm tâm sáng. Liên Thanh đánh răng rửa mặt, Tạ Đình Ca đứng bên cạnh cậu, hai người đã ở chung với nhau một tuần, lần này là lần đầu tiên ăn chung bữa sáng.

Liên Thanh cầm bàn chải đánh răng, trên đánh đánh dưới đánh đánh, trong gương xuất hiện gương mặt nghi ngờ của Tạ Đình Ca. Cậu liếc người bên cạnh, vội vàng đánh xong, nhìn Tạ Đình Ca: “Làm giống như tôi vừa làm, anh cũng phải đánh răng.”

Tạ Đình Ca cầm bàn chải mới đánh răng, Liên Thanh nặn kem giúp hắn: “Bỏ vào miệng.”

Tạ Đình Ca làm theo, bỏ bàn chải đánh răng vào miệng, cổ họng hơi động đậy: “Sau đó thì sau?”

Liên Thanh nhìn bàn chải trống không, khoe miệng giật giật: “Anh không được ăn! Phải làm thế này này!”

Tóm lại, không cần để ý tại sao, chính Liên Thanh cũng không biết tại sao, tại sao cậu phải giúp Tạ Đình Ca đánh răng! Như chăm sóc con nít vậy, cậu nắm cầm hắn, cầm bàn chải giúp hắn cẩn thận đánh răng.

Thật ra dù Tạ Đình Ca không đánh răng, không tắm thì trên người cũng không có mùi nào khác, nhưng hắn lại sẵn lòng học hỏi, như vậy trên người mới có mùi giống Liên Thanh, mới có thể hòa nhập vào cuộc sống của cậu.

Đánh răng xong, Liên Thanh lấy khăn lông đưa cho Tạ Đình Ca lau miệng, buồn rầu nói: “Chỉ giúp anh đánh lần này, sau này tự anh đánh đi.”

Tạ Đình Ca nhìn cậu, trong mắt lóe sáng, đột nhiên Liên Thanh có cảm giác trúng kế, tay run rẩy, làm rớt bàn chải đánh răng

19. Chương 19

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Hai người đến trung tâm, cả đoạn đường đi Tạ Đình Ca hấp dẫn được sự chú ý của nhiều người, nhất là ở trung tâm thành phố, hai tay bỏ vào túi, mái tóc đen dài buộc sau đầu, đối với sự tò mò của mọi người, Tạ Đình Ca cũng chỉ hơi nhún mày chứ không nói gì, thỉnh thoảng có vài nữ sinh len lén chụp hình.

Liên Thanh nhìn hắn, đối với cậu ra ngoài bị nhìn ngó thế này đã trở thành thói quen, cho nên cậu ít khi dẫn Tạ Đình Ca ra ngoài, ăn cơm cũng sẽ bao phòng.

Liên Thanh đã muốn chuẩn bị quần áo và đồ dùng cho Tạ Đình Ca từ lâu, hơn nữa ti vi đã hư nên càng không thể không dẫn hắn ra ngoài. Hai người đi tới trước cửa hàng điện tử, trước đây ti vi là do mẹ cậu chọn, Liên Thanh cũng không biết nhiều về việc này, chỉ cần nhìn đẹp là được.

“Hai vị muốn mua ti vi phải không? Ở đây chúng tôi có mẫu mới nhất trong năm nay.” Người bán hàng nhiệt tình đi đến giới thiệu cho bọn họ.

Liên Thanh nắm cánh tay Tạ Đình Ca, kéo hắn đến bên cạnh, đồng thời nghe người bán hàng giới thiệu, nhỏ giọng nói với hắn: “Anh thích loại nào, nói nghe thử.”

Tạ Đình Ca nghe cậu nói liền nhìn xung quanh. Có nhiều loại ti vi treo trên tường, hắn không thể nói được hắn thích cái nào nên không lên tiếng. Liên Thanh cũng không hỏi lại, cuối cùng chọn cái Samsung treo tường mới nhất, cùng kích thước với cái ban đầu, vỏ ngoài màu bạc.

Trả tiền xong, ghi thời gian giao hàng, Liên Thanh dẫn Tạ Đình Ca đến cửa hàng quần áo. Hôm nay Liên Thanh rất vui, từ buổi sáng cho đến hiện tại, tâm trạng cậu vô cùng tốt, hiếm khi được như vậy, dẫn theo Tạ Đình Ca tự nhiên thấy cảnh đẹp hơn mà cũng vui hơn. Hai người đến khu thương mại, hấp dẫn được nhiều nhân viên bán hàng, đứng ở trong cửa hàng của bọn họ nhỏ giọng cười.

Người trong khu thương mại tương đối yên lặng, không thể so với những nơi hỗn loạn bên ngoài. Hai người vào một cửa hàng, nhân viên bán hàng nhiệt tình đón tiếp.

“Cô tìm xem có bộ nào hợp với người này không.” Liên Thanh đẩy Tạ Đình Ca qua.

Nhân viên bán hàng nhoẻn mắt cười, rất khách khí nói: “Dáng người của vị tiên sinh này mặc gì cũng đẹp, không bằng ngài đến đây xem, đây là mẫu mới nhất của quý này, mặc thử xem thế nào.”

Tạ Đình Ca nhìn Liên Thanh, khi thấy Liên Thanh gật đầu mới theo nhân viên đi vào. Chờ hai người vào trong phòng, Liên Thanh mới thả lỏng.

Cậu nghi ngờ xoay người, nhìn phía sau, đảo mắt có thể thấy xung quanh. Cậu có cảm giác cậu bị theo dõi, lúc mua ti vi cảm giác không rõ ràng lắm, cậu nghĩ là do có Tạ Đình Ca, nhưng đến khu thương mại, cảm giác này vô cùng rõ ràng, cái loại cảm giác bị nhìn chăm chăm, khiến cho lòng cậu phát lạnh, là nguy hiểm.

Nhìn xong, không phát hiện người nào khả nghi, nhưng tâm trạng vẫn không yên, siết chặt tay, hơi bực mình. Cậu liếc mắt, chờ Tạ Đình Ca đi ra.

Lúc này, cô nhân viên bán hàng vội vã ôm quần áo chạy đến, nhìn xung quanh. Liên Thanh vội vàng đứng dậy đi đến: “Thử xong chưa?” Vừa nói vừa nhìn sau lưng cô.

Cô bán hàng nghi ngờ: “Vị tiên sinh kia đã đi rồi sao?”

Trong lòng Liên Thanh trầm xuống: “Không phải anh ấy cùng cô vào thử quần áo sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi đổi vài bộ, khi tôi đi lấy bộ mới, vị tiên sinh đó đã không còn ở trong. Tôi còn tưởng

ngài ấy đã ra ngoài. Sao) vị tiên sinh kia lại không thấy ra....” Cô bán hàng còn chưa nói xong, Liên Thanh đã nhanh chóng đi vào phòng thử đồ, bên trong trống rỗng, nào có bóng dáng của Tạ Đình Ca.

Siết chặt tấm rèm, Liên Thanh có dự cảm xấu. Chuyện gì có thể làm cho Tạ Đình Ca chưa nói với cậu mà đã vội đi?

Cô nhân viên bán hàng chạy đến, bị dọa không nhẹ: “Việc này.... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Liên Thanh thu hồi đường nhìn, khẽ mỉm cười: “Có thể anh ấy có việc gấp nên đi trước, vừa rồi tôi không chú ý.” Vừa nói vừa nhìn quần áo trong tay cô nhân viên: “Đồ anh ấy đã thử cứ gói hết lại đi.”

Cầm túi nhỏ túi to quần áo từ khu thương mại đi ra, Liên Thanh không yên lòng, vẫn lo cho Tạ Đình Ca. Lúc này mới phát hiện, cậu thật sự biết quá ít về Tạ Đình Ca, đột nhiên không thấy hắn, ngay cả tìm cũng không tìm được.

Cảm giác khó chịu vẫn luôn luôn tồn tại, mãnh liệt đến nỗi cậu không thể nào xem như không biết. Cậu cau mày lên xe, muốn nhanh chóng về nhà, ngồi ở bên trong xe, cậu sờ lá bùa hộ mạng đeo trước ngực, trong lòng thấp thỏm lo âu.

Không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra trên đường về, xuống xe đi vào nhà, nhìn tiểu khu rộng lớn, cậu mới hơi yên tâm, đi nhanh về nhà.

Lúc cậu đứng trước cửa nhà, rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm. Bỗng vai bị vỗ nhẹ một cái, cơ thể Liên Thanh chợt cứng đờ, không cách nào hành động. Nhiệt độ xung quanh hạ xuống trong nháy mắt, sau lưng có hơi thở vẫn luôn ép sát cậu.

Cậu không cách nào di chuyển, tay kia lại vỗ vai cậu, rốt cuộc Liên Thanh xoay người, một người phụ nữ đứng trước mặt cậu, mái tóc dài rối bù.

Liên Thanh thở ra một hơi, nụ cười đông lại bên khóe miệng, cậu hỏi: “Đồng Dao, tại sao lại là cậu? Làm sao cậu biết nhà tôi ở đây?”

Đồng Dao của hiện tại không còn vẻ hoạt bát vui vẻ của trước kia, hiện tại đứng trước mặt cậu là nữ sinh tỏa ra hơi thở đen tối, là mùi của cái chết. Phiên muộn, ngọt ngào, tất cả đều tập trung trên người cô ta. Liên Thanh bất giác lui về sau một bước, âm thầm nuốt nước miếng.

Đồng Dao ngẩng mặt lên, suýt chút nữa Liên Thanh kêu lên thành tiếng. Gương mặt phủ đầy máu, mạch máu màu xanh dưới da nổi lên đầy mặt, gân xanh trên trán như muốn nổ tung, cô ta giống quỷ nhiều hơn!

“Giúp tôi, tôi thật khó chịu...” Giọng nó) giống như giấy nhám phát ra từ cổ họng. Đồng Dao dùng sức nắm chặt bả vai Liên Thanh, lực nắm tuyệt đối không phải của phụ nữ.

Liên Thanh muốn kéo tay đối phương ra trước khi vai bị nắm gãy. Như vậy người theo dõi cậu không phải là người khác mà chính là Đồng Dao, cậu không xác định được rốt cuộc Đồng Dao hiện đang xảy ra chuyện gì, quả thật rất giống hiện tượng cản trở của thuật hàng đầu.

Nếu như cậu đoán đúng, việc này cậu cũng không có cách nào giúp, mà cậu cũng không giúp được! Hoặc nói chính xác hơn là không ai giúp được cậu.

“Tôi sợ rằng...” Lời đến khóe miệng, Liên Thanh do dự vẫn không thể nói ra, hiện tại Tạ Đình Ca không có bên cạnh cậu, cậu cũng không xác định có thể đối phó lại Đồng Dao hay không, trong lúc nhất thời không dám từ chối: “Cậu để tôi suy nghĩ đã.”

Ánh mắt Đồng Dao lóe lên tia sáng, ngón tay từ từ thu hồi: “Cậu nhất định phải giúp tôi, nếu không, dù có chết tôi cũng không bỏ qua cho cậu!”

Liên Thanh hít một hơi thật sâu, cũng không nói gì khác, lời này giống như nguyên rửa vậy, làm cho cậu không muốn nghĩ đến những thứ khác.

Sau khi nói xong, Đồng Dao không làm khó cậu, từ từ cúi đầu xuống, cơ thể mất trọng lực xoay người, từng bước vung về bỏ đi. Liên Thanh cứng ngắc đứng tại chỗ. Cậu rất khó tưởng tượng, cơ thể Đồng Dao như vậy, làm sao có thể theo cậu về nhà...

Bỏ quần áo lên ghế sofa, trong lòng Liên Thanh không yên, ngồi một bên, tâm trạng không cách nào ổn định được, lúc này lại không biết Tạ Đình Ca ở đâu, loại cảm giác sợ hãi này quá sâu sắc.

Nhất là đáng sợ Đồng Dao vừa rồi. Tại sao cô ta đến tìm cậu? Hai người cũng không phải thân thiết gì, chỉ là bạn học, ngay cả hơi thân cũng không phải. Cậu dựa vào ghế sofa, vô lực che mặt.

Có lẽ càng hăm sâu càng khiến cậu sợ hãi. Cậu hiện tại thật sự rất sợ, căn nhà lớn có vẻ trống rỗng, không hề có hơi người. Dựa người vào sofa, cậu cảm thấy nhỏ bé khác thường, bắt đầu nghĩ nếu Tạ Đình Ca trở lại nhất định phải trách hắn không nói với cậu lời nào đã bỏ đi. Rồi cơn buồn ngủ tấn công cậu, trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ lúc nào Tạ Đình Ca mới trở lại.

Một đêm toàn ác mộng, Đồng Dao cứ quần lấy cậu, không ngừng dùng khuôn mặt đỏ bừng nhắc nhở cậu, làm cậu dị thường mệt mỏi. Cậu mơ hồ cảm thấy cậu không hề ngủ, thậm chí có cảm giác bên cạnh có người, nhưng không sao tỉnh lại được, ngày hôm sau tỉnh lại, cơ thể đau nhức giống như bị xe cán qua.

Liên Thanh chống người ngồi dậy, phát hiện cậu ngủ trên sofa cả một đêm, mờ mịt nhìn xung quanh, vẫn là cảnh trí như cũ. Cậu chưa từ bỏ ý định, bước về phòng ngủ, đứng ở trước cửa, cầm tay nắm cửa thoáng do dự. Mặc dù biết khả năng Tạ Đình Ca trở về là rất nhỏ, nhưng tâm lý vẫn không nhịn được chờ mong. Đẩy cửa phòng ra, bên trong quả nhiên trống rỗng.

Trong miệng đắng chát, có cảm giác muốn nôn. Rửa mặt xong, ngay cả bữa sáng cũng không có hứng thú ăn, cầm ba lô đến trường, trước mắt lơ mơ, gương mặt cậu tái xanh không khỏe.

Còn chưa đến phòng học thì đã bị Ninh Viễn đụng vào người đến lão đảo. Liên Thanh miễn cưỡng mới có thể ổn định cơ thể. Nhìn thấy Ninh Viễn hốt hoảng như thế, có chút kỳ quái hỏi: “Cậu làm sao thế? Làm gì mà sáng sớm đã gấp như vậy?”

Ninh Viễn mở to hai mắt, mặt đầy hoảng sợ, nắm chặt cánh tay Liên Thanh, dường như rất sợ hãi. Lần đầu tiên Liên Thanh thấy cậu ta sợ như vậy, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc, an ủi cầm tay cậu ta: “Rốt cuộc là thế nào?”

Môi Ninh Viễn hơi run rẩy, hồi lâu mới nói: “.... Đồng Dao, cô ta chết rồi...”

“Cậu nói gì?” Tay Liên Thanh dùng sức, hoảng sợ hét to, làm cho mọi người xung quanh đều ngoái đầu nhìn lại.

Ngày hôm qua Đồng Dao còn tìm cậu, hôm nay đã chết! Hơn nữa... Đột nhiên câu nói kia của Đồng Dao lại xuất hiện bên tai, giống như vừa đứng trước mặt cậu nói vậy! “Cho dù tôi chết cũng không bỏ qua cho cậu...”

Đây là một lời nguyền rủa!!

Liên Thanh đứng không vững. Cậu vốn muốn đợi Tạ Đình Ca trở lại, cùng hắn thương lượng xem rốt cuộc nên làm gì, không ngờ Đồng Dao nhanh như vậy đã... Tim cậu đập loạn nhịp, căn bản không có biện pháp suy nghĩ, ngay cả khi Ninh Viễn gọi cậu nửa ngày, cậu cũng không nghe được, trong đầu chỉ có câu nói kia của Đồng Dao.

Ninh Viễn vốn đã bị cái chết của Đồng Dao dọa sợ, mà hiện giờ lại bị phản ứng của Liên Thanh dọa thêm lần nữa. Giờ Liên Thanh giống như bị trúng tà, cả người đứng đó, chỉ có đôi mắt không ngừng chuyển động. Ninh Viễn sợ không nhẹ: “Liên Thanh! Liên Thanh, cậu sao thế? Cậu có nghe tôi nói chuyện không?”

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Liên Thanh cũng bình tĩnh lại, cánh tay nắm Ninh Viễn từ từ trượt xuống, trán chảy mồ hôi lạnh. Cậu cũng hiểu bộ dạng của cậu quá bất thường, trước kia cũng không phải không bị những thứ kia để mắt đến, nhưng cậu chưa từng sợ hãi như vậy, cứ như thật sự sẽ chết...

“Tĩnh rồi sao? Cậu đừng làm tôi sợ.” Ninh Viễn ở bên cạnh cũng chưa hoàn hồn.

Liên Thanh gật đầu, trầm xuống: “Cô ấy... Cô ấy chết như thế nào? Nhà trường còn chưa đưa ra biện pháp xử lý mà?”

Ninh Viễn bị cậu dọa thiếu điều muốn chết, thấy cậu cuối cùng cũng bình thường cũng thở phào nhẹ nhõm. Nghe được lời cậu nói, bất giác nhớ lại cái chết của Đồng Dao, toàn thân nổi hết da gà, cả người cũng

không ổn, vội vàng lắc đầu, làm cho hình ảnh kia biến mất.

“Cậu... Cậu... Cậu không nên biết thì tốt hơn, cậu nghĩ xem nếu bị hàng đầu cản trở thì người chết sẽ đẹp được đến đâu.” Ninh Viễn thở dài.

Đột nhiên Liên Thanh nhìn cậu, nhấn từng câu từng chữ hỏi lại: “Tôi hỏi cô ấy chết thế nào, cậu lại trả lời cô ấy chết rất khó xem, ý là cô ấy chết rất thảm phải không?”

Ninh Viễn cứng họng, không ngờ rằng Liên Thanh lại làm quá lên như vậy, quả thật vừa rồi cậu ta luôn nghĩ đến cái chết của Đồng Dao, không tự chủ nói ra: “Hiện tại còn chưa xác định, cảnh sát đã chính thức vào cuộc, lần này trường chúng ta thật sự nổi tiếng rồi, muốn giấu cũng không giấu được nữa.”

Hai người đi về lớp học, Liên Thanh như có điều suy nghĩ. Những chuyện nghe được quả thật đều có liên quan đến Đồng Dao. Vào chỗ ngồi, cậu không yên lòng mở sách ra.

Ninh Viễn cau mày, làm sao cũng không giãn ra được. Đồng Dao chết quá thảm, căn bản cậu không thể quên được, cậu có cảm giác mơ hồ rằng chuyện này sẽ không kết thúc như vậy. Nhìn Liên Thanh bên cạnh, trong lòng Ninh Viễn vô cùng lo lắng. Với thể chất của Liên Thanh, khó đảm bảo sẽ không dính vào. Càng gần đến này mở đường âm dương, Liên Thanh càng hấp dẫn sự chú ý của những thứ đó.

Đột nhiên Liên Thanh nắm tay Ninh Viễn, sắc mặt khó coi: “Ngày hôm qua Đồng Dao đến tìm tôi.”

“Cô ta đến tìm cậu?!” Ninh Viễn dè dặt không gọi tên cô ta, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó!

Liên Thanh cũng không giấu giếm. Cậu biết chuyện này một mình cậu không giải quyết được, Tạ Đình Ca lại không ở đây, chỉ có thể tìm người khác giúp đỡ. Tạ Đình Ca nói người bên cạnh Ninh Viễn không đơn giản, có lẽ có thể giúp cậu.

Chờ Ninh Viễn nghe xong, cả người như sụp đổ, ôm đầu nằm sấp trên bàn. Cái quái gì thế này? Trước khi chết Đồng Dao còn kéo thêm tám dặm lưng!

Ninh Viễn thấy Liên Thanh cả đêm không ngủ ngon, tạm thời cậu ta cũng không có cách gì, chỉ có thể giúp Liên Thanh yên tâm, không nên suy nghĩ nhiều quá, nếu không đối với tình huống của cậu càng không tốt.

Hai người ngồi chung một chỗ, không có tâm trạng học hành. Trường học thông báo, thậm chí phát loa bác bỏ tin đồn, yêu cầu sinh viên không được bàn tán chuyện này làm ảnh hưởng đến những sinh viên khác. Bọn họ làm như vậy thì càng chứng minh chuyện này không đơn giản.

Ninh Viễn là một trong số ít những người thấy xác của Đồng Dao, cũng được ban lãnh đạo trường nói rõ lợi hại. Có sinh viên phản ánh rằng tinh thần cũng không được tốt, muốn nghỉ học nhưng không được phê duyệt. Trường học liên tiếp xuất hiện án mạng, hiệu trưởng cũng được mời đi uống trà. Tình hình tồi tệ như thế đối với trường học là một sự đả kích nghiêm trọng, nhưng lại không thể để lộ ra bí mật.

Từ phòng làm việc đi ra, Ninh Viễn đi một mình. Cậu ta nghĩ, cái chết của Đồng Dao rất kỳ lạ, không hề đơn giản như cậu ta nói cho Liên Thanh, cậu ta chỉ không muốn tạo thêm áp lực cho Liên Thanh, sợ cậu ấy không chịu nổi.

Tối hôm qua lúc cậu ta về trường thì đã hơi say. Buổi sáng thức dậy sớm, hiếm khi cậu rời giường lúc năm giờ sáng. Sau khi thức dậy cậu ta ra ngoài chạy bộ, ký túc xá nam và nữ cách nhau hai khu, ở giữa là trường học, cho nên sau khi cậu chạy ở sân trường về, bỗng nghe nghe tiếng hét thảm thiết, thật sự rất thảm; tiếp đó là một nữ sinh nghiêng ngã chạy đến, dưới chân không có sức, gần như là lết đi.

Lúc Ninh Viễn đến bên cạnh cô thì cô không còn sức nói năng gì nữa. Một sinh viên nam dậy sớm tập thể dục cũng chạy qua, nữ sinh chỉ há miệng, căn bản không nói ra lời, chỉ về phía ký túc xá. Một người lập tức nhận ra đã có chuyện xảy ra, vội đỡ cô ta về ký túc xá, nhưng cô ta lại lắc đầu, chỉ hướng bên cạnh tòa nhà thí nghiệm.

Ninh Viễn nghĩ, không chỉ có cậu ta mà mấy người lúc đó cũng sẽ không quên thứ đã nhìn thấy. Đó hoàn toàn không thể xem là người! Chỉ có thể nói máu chảy đầm đìa da thịt nát bấy, tóc thật dài, chân tay...

20. Chương 20

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Vốn sắp qua nghỉ đông, sinh viên đã rời khỏi trường, lại xảy ra chuyện nghiêm trọng như thế, mấy sinh viên nhìn thấy thì thể Đồng Dao cũng không có cam đảm đi rêu rao. Mặc dù có không ít người đang suy đoán, lòng người cũng hoang mang, nhưng cuối cùng không có chuyện gì xảy ra nên trường học vẫn áp chế xuống được.

Trong trường, Đồng Dao có quan hệ rất tốt với các đàn chị khóa trên, con gái thân thiết với cô lại càng nhiều. Lần này cô bất ngờ gặp chuyện không may, ngày thường thì quan tâm hỏi thăm sức khỏe, nhưng khi cô xảy ra chuyện lại bỏ đá xuống giếng, người người lo lắng đề phòng.

Không ai biết Đồng Dao rốt cuộc chết như thế nào, chỉ biết cô chết rất thảm. Hơn nữa bạn cùng phòng trong ký túc xá với cô nói lúc cô ta ngủ thì Đồng Dao vẫn nằm đó, buổi sáng thì người đã chết, hơn nữa còn chết ở trong phòng thí nghiệm. Trước đó Đồng Dao còn chờ hình phạt từ nhà trường, rõ ràng là do cô không chịu nổi áp lực, tự mình kết thúc.

Có một loạt suy đoán về việc này, càng làm cho mọi người hoảng sợ hơn là Đồng Dao còn sử dụng thuật hàng đầu. Vì lo sợ tai họa tiếp theo sẽ đáp xuống người mình, không ít người tìm cách để bảo đảm an toàn cho mình.

Cứ như vậy, nhóm thần bí của Trình Văn Xuyên bắt đầu đông như mở hội. Hóa ra trước đây không phải không có người tìm cậu mua bùa hộ mạng, nhưng chính vì những lá bùa này khá đẹp, các cô gái đều rất thích, căn bản không ai thành tâm. Nhưng giờ thì khác, rất nhiều người đến mua. Trình Văn Xuyên cũng xem như là gian thương, không khách khí, mỗi ngày đều ở trong nhóm chăm chỉ vẽ bùa, hơn nữa vẽ ngoài bắt mắt nên làm ăn vô cùng náo nhiệt.

Lúc Liên Thanh tìm đến thì thấy cậu ta đang nằm sấp trên bàn viết thoăn thoắt.

“Sao anh đến đây?” Trình Văn Xuyên nhìn Liên Thanh còn hưng phấn kéo ghế cho cậu ngồi.

Liên Thanh nhìn tất cả bùa lớn nhỏ trên bàn, khoe miệng giật giật, không hăng hái lắm: “Những thứ này thật sự có tác dụng à?”

Trình Văn Xuyên thành thật: “Dĩ nhiên là không có tác dụng, những thứ này lừa mấy đứa ngốc thôi.”

Liên Thanh gật đầu. Nhiều bùa như vậy, nếu quả thật chăm chỉ vẽ, hiện tại Trình Văn Xuyên đã sớm nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, nào có tinh thần thế này.

Hai ngày nay tinh thần của Liên Thanh cũng không tốt, tối nào cũng nằm mơ thấy cảnh tượng Đồng Dao chặn ở cửa, làm cho tinh thần mệt mỏi, cũng không có cảm giác đói. Cả đêm không ngủ, cậu thật hoài nghi nếu cứ tiếp tục thế này không chừng bản thân cậu sẽ mắc chứng trầm cảm mất.

Trình Văn Xuyên cầm bút lông, nhìn sắc mặt Liên Thanh, đoán cậu có chuyện, nếu không cũng không đột nhiên đến tìm cậu ta, thì dăm dăm cậu: “Rốt cuộc anh làm sao thế? Có chuyện gì à?”

Vốn Liên Thanh đến tìm Trình Văn Xuyên tìm cách giải quyết, bị hỏi cũng không giấu giếm: “Cậu đã biết Đồng Dao chết rồi chưa?”

“Dĩ nhiên biết, nếu không phải cô ta chết thì việc làm ăn không được thế này. Nhìn những thứ này đi, tất cả đều chuẩn bị cho bạn của cô ta đấy.” Vừa nói vừa đem bùa hộ mạng ném vào trong rương.

Liên Thanh gật đầu: “Tất cả mọi người đều đang lo Đồng Dao chết oan sẽ đến hại bọn họ, tôi...”

“Đợi một chút!” Trình Văn Xuyên nhíu mày, hình như cậu đoán được cái gì, vội ngắt lời Liên Thanh, hỏi: “Cái chết của cô ta có liên quan đến anh hả?”

“Không phải, nhưng trước khi cô ta chết có đến tìm tôi.” Liên Thanh trả lời.

Trong nháy mắt, Trình Văn Xuyên cảm thấy không được khỏe, lỗ chân lông toàn thân giãn ra. Hít một hơi khí lạnh, cậu ta không hiểu hỏi: “Tại sao cô ta tìm anh? Hơn nữa giờ tôi cũng không biết cô ta như thế nào, anh nói đi, tôi phải hiểu mới được.”

Đừng nói là Trình Văn Xuyên, chính Liên Thanh cũng không hiểu Đồng Dao ra sao. Theo như những gì Liên Thanh biết được thì hai người chỉ học chung một lớp, thậm chí còn không tính là bạn. Cậu không biết tại sao Đồng Dao đến tìm mình, cậu chỉ có thể nói điều này cho Trình Văn Xuyên biết. Ninh Viễn có điều giấu cậu, hiện tại Tạ Đình Ca lại mất tích, người cậu có thể tìm, chỉ còn lại Trình Văn Xuyên.

Trình Văn Xuyên nghe cậu kể, không dám lơ là, lắng nghe vô cùng nghiêm túc. Sau khi Liên Thanh kể xong, cậu ta mới mở miệng: “Anh có chắc là thuật hàng đầu không? Có lầm không? Cô ta chỉ là sinh viên làm sao biết những thứ này?”

“Tôi cũng không chắc, chỉ là rất giống, hơn nữa còn có người tìm thấy tượng vàng trong ký túc xá cô ấy kia.” Liên Thanh nhớ lại toàn thân Đồng Dao nổi lên gân xanh và huyết ấn thì cảm thấy không thoải mái.

Trình Văn Xuyên cũng không khá hơn, suy nghĩ cẩn thận, hồi lâu mới nói: “Quả thật giống như bị thuật hàng đầu cản trở. Không, nếu thật sự là hàng đầu, thì cô ta... đợi chút.” Trình Văn Xuyên giật giật ngón tay: “Cô ta còn nói gì với anh nữa phải không?”

Đây cũng là điều làm cho Liên Thanh nhức đầu, lẩm bẩm rửa thầm: “Cô ta nói tôi nhất định phải giúp cô ta, nếu không dù chết cô ta cũng không bỏ qua cho tôi!”

Trình Văn Xuyên nín thở, vẻ mặt không thể làm gì: “Nói thật, có phải cô ta thầm yêu anh không đấy? Việc này mà cũng tìm anh?!”

Liên Thanh bất đắc dĩ liếc cậu ta: “Không buồn cười đâu. Cậu đừng quên nguyên nhân khiến trường đình chỉ cô ấy.”

Dĩ nhiên Trình Văn Xuyên biết, cậu chỉ là muốn làm cho bầu không khí thoải mái hơn thôi, hiện tại thần kinh của Liên Thanh rất căng thẳng, cậu cũng nói nghiêm túc: “Tôi biết nó có ý gì rồi.”

“Ý gì?” Liên Thanh cũng thoáng căng thẳng.

“Thuật hàng đầu khác với các loại pháp thuật thông thường, không chỉ ở chỗ bắt buộc phải cá chết lưới rách mà một khi thi triển nó, ngay cả người làm phép cũng không thể ngừng lại cho đến khi hoàn thành. Tôi đã từng nghe về thuật hàng đầu, người làm phép phải chịu đựng thống khổ chết đi sống lại thì nó mới có hiệu lực, hơn nữa nói không chừng đây không phải là mục tiêu của thuật hàng đầu đâu.”

Nghe Trình Văn Xuyên nói, Liên Thanh nghi ngờ hỏi: “Không phải là mục tiêu? Nếu như không có mục tiêu thì làm sao mới hoàn thành?”

Trình Văn Xuyên sờ sờ cằm, nhướn mày: “Thì tất cả mọi người đều có thể là mục tiêu. Mục tiêu này có lẽ là một người, có lẽ là mười, chỉ có người làm phép mới biết.”

“Vậy nghĩa là người trong trường ai cũng có khả năng gặp nguy hiểm? Đồng Dao muốn báo thù tất cả mọi

người sao?” Liên Thanh hít một ngụm khí lạnh. Nếu quả thật là như thế thì Đồng Dao quá điên cuồng.

“Đây mới là thuật hàng đầu.” Trình Văn Xuyên thở dài, đột nhiên kỳ quái hỏi: “Anh không cần sợ mới đúng, bên cạnh anh không phải còn có Tạ Đình Ca sao? Anh ta không phải gặp thần giết thần gặp quỷ giết quỷ sao? Căn bản Đồng Dao không làm gì được anh cả.”

Ánh mắt Liên Thanh tối lại. Từ ngày Tạ Đình Ca biến mất tới giờ chưa thấy hắn xuất hiện lại, mỗi ngày Liên Thanh nhìn căn nhà trống rỗng, mới đầu có chút lo lắng, vốn cậu luôn ở một mình, cho đến giờ vẫn chưa hề nghĩ cậu sẽ ở cùng bất cứ người nào, nhưng một khi có người tham gia vào cuộc sống của cậu thì cậu phát hiện cũng không tệ. Ở một mình cậu không sợ, cậu chỉ sợ thói quen, một khi mất đi thứ gọi là thói quen tất mọi việc sẽ loạn lên.

“Không thấy anh ấy đâu cả!” Liên Thanh cố gắng tỏ vẻ không quan tâm.

Trình Văn Xuyên buồn bực, bộ dạng Liên Thanh cũng không phải là yêu nên cậu cũng không hỏi lại, chỉ an ủi vỗ vai Liên Thanh. Trình Văn Xuyên vốn còn trẻ con, ham vui, tiến đến bên tai Liên Thanh: “Anh không cần lo lắng, tôi nghĩ mục tiêu của Đồng Dao không phải là anh, hơn nữa chúng ta cũng không thể chắc chắn đó là thuật hàng đầu. Nói cho cùng tôi không tin Đồng Dao lại có bản lĩnh dùng thuật hàng đầu đâu.”

Nghe cậu ta nói như thế, nhưng Liên Thanh vẫn lo lắng. Cậu mơ hồ bị hành hạ không thể ngủ, không biết việc này đến bao giờ mới kết thúc.

Trình Văn Xuyên nhìn ra suy nghĩ của cậu: “Nếu muốn xác định Đồng Dao có bị thuật hàng đầu cản trở hay không, chỉ có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Liên Thanh nhìn Trình Văn Xuyên.

“Chúng ta tìm thi thể của cô ta xem thử. Chỉ cần tôi thấy thi thể cô ta thì sẽ biết cô ta có dùng thuật hàng đầu hay không ngay.” Trình Văn Xuyên khẳng định.

Nhưng mà lúc này Liên Thanh lại do dự. Trước kia Ninh Viễn và Tạ Đình Ca từng nhắc cậu không được xen vào việc của người khác, cậu cũng nghĩ như thế, cho nên sau không khi phát hiện chuyện của Đồng Dao cũng không có bất kỳ hành động gì, không ngờ cuối cùng kết quả lại như thế này. Có lẽ những hành động của cậu cũng không thay đổi được gì, nhưng ít nhất cậu sẽ không lo lắng sợ hãi như hiện tại.

Liên Thanh không muốn Trình Văn Xuyên bị liên lụy vào chuyện này, lần trước đã làm cho cậu ta bị thương, trực giác nói cho cậu biết chuyện lần này càng không đơn giản, chỉ cười ha ha nói: “Có lẽ do tôi suy nghĩ nhiều quá thôi. Cậu nói có lý, cô ấy làm sao lợi hại như thế được. Hơn nữa tôi có bùa hộ mạng, căn bản là không cần sợ cô ấy.”

Trình Văn Xuyên do dự nhìn cậu: “Anh thật sự nghĩ như vậy à?”

Rời khỏi chỗ Trình Văn Xuyên, trong lòng Liên Thanh thoáng thất vọng. Quả thật cậu muốn xác nhận chuyện tình trạng khi chết của Đồng Dao. Ninh Viễn giấu cậu, làm cho cậu càng hoài nghi hơn. Hơn nữa chuyện này lại liên quan đến cậu, cậu không thể nào không quan tâm.

Thi thể của Đồng Dao đã được cảnh sát mang đi, hiện tại còn đang để ở chỗ cảnh sát, nơi đó không thể tùy ý ra vào, Liên Thanh định sẽ tìm cách lén đi vào.

Cha Liên Thanh là thương nhân, mạng lưới giao thiệp rộng. Mặc dù cậu không tham gia vào cái vòng lẩn quẩn đó nhưng muốn liên lạc với người khác thì không thành vấn đề. Nhưng không ngờ, thi thể Đồng Dao không có ở chỗ cảnh sát mà ở bệnh viện, việc này làm cho Liên Thanh vô cùng khó hiểu.

“Tôi nghe nói nữ sinh kia học ở trường cậu phải không? Khó trách cậu quan tâm như thế. Chẳng lẽ giữa hai người phát sinh chuyện gì? Ha ha.” Người trong điện thoại trêu ghẹo, khó có cơ hội được Liên Thanh nhờ vả, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội trêu chọc.

Liên Thanh trả lời cho qua, lịch sự tạm biệt mới cúp điện thoại, dựa vào ghế sofa. Cậu nhìn di động nhú mào. Cảnh sát bỗng dưng chuyển thi thể Đồng Dao đến bệnh viện, chẳng lẽ người nhà cô ấy không có ý kiến sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Nếu như vậy thì việc nhìn thấy thi thể của Đồng Dao cũng dễ dàng hơn. Ở chỗ cảnh sát thì không vào được, bệnh viện thì không khó như thế.

Quyết định xong, tối đó Liên Thanh vội bắt xe đến bệnh viện. Đây cũng không phải bệnh viện nổi tiếng, lại cách xa thành phố, còn là bệnh viện tư nhân, trong lòng Liên Thanh nghi ngờ, cảm giác chuyện này vô cùng kỳ lạ.

Vào buổi tối, bệnh viện rất an tĩnh, cũng thuận lợi cho cậu hành động, không sợ bị phát hiện. Cậu vào bệnh viện, thấy bệnh viện này vô cùng kỳ lạ, vắng tanh. Ban đêm bệnh nhân cũng đã vào phòng, ánh đèn trên hành lang mờ mờ, không nhúc nhích.

Vì không muốn người khác chú ý, hành động của cậu rất nhanh, cũng không gặp người nào. Nhà xác bệnh viện nằm dưới hầm, Liên Thanh đi theo bảng hướng dẫn vào thang máy. Chẳng biết tại sao, đứng trong thang máy, trong lòng cậu hơi hoảng sợ. Cái cảm giác bị người khác theo dõi lại xuất hiện, cậu nhắc nhở bản thân không được quay đầu, nhất là ở chỗ thế này.

Mang tâm trạng lo lắng, cửa thang máy mở ra, Liên Thanh đi nhanh ra ngoài. Ngay khi cửa thang máy đóng lại bỗng có một cái bóng vụt qua khe cửa. Liên Thanh hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh, cậu siết chặt tay, sắc mặt khó coi, căn bản cậu không nhìn rõ rốt cuộc là cái gì, trong lòng hoảng sợ, lại tự trấn an bản thân đó chỉ là ảo giác, là do cậu mình quá căng thẳng thôi.

Ra khỏi thang máy, cảm giác lạnh buốt sau lưng cũng không giảm. Mặc dù cậu đã cố đi đứng rất nhẹ nhàng nhưng tiếng bước chân vẫn vang lên đều đều, không ngừng kích thích thính giác.

Liên Thanh đi nhanh vào, bên trong là dãy tủ kim loại nhiều ngăn. Đây là lần đầu tiên cậu vào nhà xác, tuy trước đây có thấy bệnh viện trên ti vi nhưng hiếm khi quay ở nơi thế này. Nhiệt độ trong này lạnh hơn bên ngoài nhiều, cảm giác lạnh băng như những dãy tủ nơi đây. Toàn thân Liên Thanh không được tự nhiên, cảm giác như có gì đó bò trên người.

Cậu cố nén khó chịu, đứng trước tủ kim loại. Trên mỗi ngăn có dán tên người chết, cậu cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu phải mở ra từng cái để tìm Đồng Dao, cậu sợ mình không thể ra khỏi chỗ này.

Nhanh chóng tìm tên cũng khiến cho cậu phân tán được sự chú ý. Không dám liếc ngang liếc dọc, tiếng bước chân đều đều vang lên. Ngay tại lúc này, tiếng bước chân ngừng lại, Liên Thanh đứng lại, nhìn tên trên tủ sắt, rõ ràng viết hai chữ “Đồng Dao”.

Liên Thanh hít một hơi thật sâu. Dù cậu gặp quỷ nhiều rồi nhưng giờ đây nói không bị áp lực là giả. Bàn tay từ từ nắm chặt, nín thở kéo mạnh ra.

“Xoạt” một tiếng, cánh trước mắt làm cho Liên Thanh sợ ngây người. Cậu mở to hai mắt, hoảng sợ. Nhưng còn chưa kịp kêu thành tiếng thì sau lưng đã ập đến một luồng hơi lạnh, tiếp theo có người bịt kín miệng cậu lại, kéo cậu ra ngoài. Tay chân Liên Thanh nhũn ra, nhất thời không phản kháng nổi, bởi đối phương dùng lực rất mạnh.

Liên Thanh bị kéo ra khỏi nhà xác, toàn thân lạnh như rơi xuống hầm băng. Cậu nắm lấy tay che miệng cậu, để lại vệt máu dài.

Cơ thể bị kéo đi, Liên Thanh khê nâng mắt, một giọt máu nhiều xuống mặt cậu, sau đó lại một giọt, không ngừng rơi vào mặt cậu. Mùi máu tanh gay mũi, Liên Thanh bị kích thích đến muốn ngất đi, chỉ thấy buồn nôn.

Chẳng biết đến khi nào, bàn tay che miệng cậu trở nên vụn vụn, tanh hôi, sinh mủ thối rữa. Những sợi tóc đen bao vây cậu, quấn thật chặt, từng vòng từng vòng, từ từ siết lại

21. Chương 21

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Ý thức mơ hồ, hình ảnh trước mắt Liên Thanh không ngừng lay động, sau đó là một khoảng tối om, đầu cũng khi cử động nổi. Chờ cậu mở mắt lần nữa, cậu kinh ngạc phát hiện mình đã ở bên trong tòa nhà yên lặng không có âm thanh nào. Cậu vội vàng đứng lên, phủi bụi đất trên người rồi xem xét xung quanh.

Đột nhiên tay cậu dừng lại, từ từ nâng tay lên xem xét. Rất sạch sẽ, ngay cả quần áo cậu cũng vậy, không có một hạt bụi. Cậu chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, trong lòng nghĩ: hy vọng đây không phải là sự thật!

Tòa nhà trống rỗng, yên lặng, thậm chí Liên Thanh nghe được cả từng tiếng bước chân, cửa kính trong suốt ngăn ánh mặt trời, không để rọi vào chút ánh sáng nào cái lạnh làm cho người ta khó chịu.

Liên Thanh kinh ngạc, đột nhiên cậu biết đây là chỗ nào! Bởi vì xuyên qua tấm kính thủy tinh, cậu thấy ký túc xá nữ. Nói cách khác, đây là tòa nhà phòng thí nghiệm!

Phòng thí nghiệm rất ít người sử dụng, chỉ dành cho sinh viên y. Bình thường Liên Thanh chỉ ngồi ở bên ngoài nhìn vào tòa nhà sang trọng này chứ chưa từng đi vào. Tay chạm vào thủy tinh không có bất kỳ cảm giác gì, ngay cả độ cứng cũng không cảm giác được. Cậu kinh ngạc rút tay về, trong lòng thấp thỏm.

Cậu đi nhanh về phía trước, không gian an tĩnh đến quỷ dị. Cậu không cần nghi ngờ, thậm chí có thể khẳng định tòa nhà này hiện tại chỉ có một mình mình! Nhưng cậu không kiềm chế được cứ đi thẳng, ngay cả cậu cũng không biết khi nào thì dừng lại, lúc nào có thể rời khỏi nơi này! Đi nhanh chuyển thành chạy, cảm giác áp bức khiến cậu không cách nào dừng lại.

Cậu hoảng sợ, luống cuống. Sự sợ hãi thực sự không phải sự xuất hiện trước mặt mà là những thứ không rõ ẩn nấp phía sau.

Dường như cầu thang đi mãi không chấm dứt, tòa nhà này tưởng như có vô số tầng. Cậu chạy từng tầng từng tầng, lại không phát hiện tầng cuối. Khi cậu từ tầng trên trực tiếp nhảy xuống tầng dưới, cậu nghĩ sẽ bị trật hay gãy chân gì đó, nhưng không có, chỉ là toàn thân không còn sức. Nhưng cậu vẫn không dừng lại, cậu lại nhảy, từ phía trên nhảy xuống phía dưới, cứ lặp đi lặp lại như thế nhưng cũng không thể tìm thấy đường nào có ánh sáng.

Cậu không cảm thấy mệt mỏi, không khát, không đói, thậm chí Liên Thanh không có mục tiêu gì. Khi lại nhảy lần nữa, cậu nắm chặt tay vịn, đứng tại chỗ. Cứ như vậy cũng không phải là biện pháp, cậu không đi xuống tầng kế tiếp mà xoay người trở lại chỗ cửa kính ban đầu.

Tất cả các tầng lầu đều giống nhau, không có chút khác biệt. Cậu nghĩ, phải làm sao đây? Giải quyết như thế nào?! Ngay đúng lúc này, cậu mơ hồ nghe được âm thanh, giống như tiếng khóc...

Không lớn, thậm chí là đứt quãng. Cậu sợ, nhưng bước chân vẫn di chuyển được chứ không bị khống chế. Cậu đứng trước cầu thang nhìn về phía dưới. Đó là một căn phòng nhỏ, nhỏ vô cùng, chỉ có thể chứa một người, nếu như bên trong có cái bồn cầu thì nói nó là phòng vệ sinh riêng cũng không đủ.

Liên Thanh không biết tại sao cậu có thể nhìn thấy cái phòng kia, mà khi cậu thấy vật bên trong, cậu kinh ngạc đến không nói nên lời, nhưng khác thường ở chỗ cậu không hề sợ hãi.

Căn bản không phải là người, Liên Thanh biết rõ đó là một con quỷ! Toàn thân bị lột sạch sẽ, máu thịt đầm đìa, thậm chí không có cả tóc và chân mày. Cô ta đứng trong căn phòng nhỏ, lúc khóc lúc cười, thỉnh

thoảng còn nhỏ giọng nói mấy câu. Cô ta không hề bị thương, dường như Liên Thanh không sợ cô ta.

Cô ta nghi hoặc, thậm chí ý thức không rõ, dưới chân cô ta đều là máu không ngừng chảy từ trên người xuống, dường như vĩnh viễn chảy không hết.

Cô ta khóc lóc âm ỉ, nhỏ giọng nói: “Tóc tôi đâu? Tóc tôi!” Vừa nói vừa di chuyển, đi ra khỏi căn phòng chật hẹp, nơi nào cô ta đi qua đều bê bết máu.

Liên Thanh đột nhiên mở miệng: “Cô không nên đi ra ngoài, cứ đợi ở bên trong đi!”

Lời vừa dứt, Liên Thanh sợ ngây người. Tại sao cậu phải nói vậy? Tại sao cậu phải nói chuyện với một con quỷ? Hơn nữa còn muốn đổi phương tồn tại! Cái này không bình thường, đây căn bản không phải là cậu!

Cô ta không chịu trở về, thậm chí không ngẩng đầu, chỉ trả lời Liên Thanh rất bình thường: “Tôi không thấy tóc, cậu giúp tôi tìm tóc đi, tôi rất thích tóc của tôi.”

Liên Thanh lo lắng nhìn cô ta không dời mắt, nhưng trong lòng có chút không chịu được. Thật phiền phức, cô ta lại không nghe lời, thậm chí có cảm giác cô ta đi loạn làm dơ sàn nhà vậy!

Liên Thanh không biết mình thế nào, cậu nghĩ nhất định là mình điên rồi! Nếu không tại sao có ý nghĩ đáng sợ như thế?! Cậu hơi động, vội vã chạy xuống lầu thí nghiệm. Khi cậu đứng dưới ánh mặt trời mới giật mình, cậu đã ra ngoài được rồi!

Khi cậu chuyển tầm mắt, phát hiện rất nhiều dây cảnh giới của cảnh sát ở chỗ này, không ít người vây xem, nhỏ giọng bình luận. Liên Thanh thấy một người trong đó, rõ ràng là không quen nhưng vẫn tiến đến hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Cảnh sát nhìn cậu, tiếp tục ghi chép: “Còn có thể xảy ra chuyện gì, không phải có người chết sao? Tôi nói này, tại sao cậu ở chỗ này? Còn không đi sang đó lấy chứng cứ đi?”

Liên Thanh mở to mắt: “Có làm không đấy? Anh là cảnh sát, muốn tìm chứng cứ kêu tôi đi làm gì?”

Anh cảnh sát kia cười ha hả, vỗ vai cậu: “Chúng ta có giao tình gì chứ? Tôi muốn đi ăn cơm, cậu đi lấy đi.” Nói xong không đợi Liên Thanh phản ứng đã bỏ đi.

Liên Thanh bất đắc dĩ thở dài, hơi sợ nhưng vẫn đứng dậy đi sang cạnh tòa nhà, vừa đi vừa huyết sáo. Cậu phát hiện có con mèo mun nhỏ đi theo, khê lăm bầm, đe dọa: “Đừng đi theo tao!”

Không ngờ con mèo nhỏ không sợ cậu, vẫn như cũ đi theo, rất linh hoạt, có lúc sẽ chạy lên trước mặt cậu. Trong lòng Liên Thanh càng ngày càng sợ, đi đến hành lang chỉ thấy một khoảng tối om. Cậu không dám vào tiếp bên trong, nhưng con mèo nhỏ giống như thúc giục cậu đi vào.

Liên Thanh kinh hoảng hét to: “Nếu đi thì tự mày đi đi!!” Nói xong xoay người điên cuồng chạy.

Cơ thể chợt nảy lên, đầu Liên Thanh đầy mồ hôi ngồi dậy, sắc mặt nhợt nhạt giống như quỷ, miệng cậu cứng ngắc, quay đầu thì nhìn thấy Trình Văn Xuyên đang lo lắng. Cậu chỉ cảm thấy cổ họng đau đớn, nhưng cố chịu đựng, nói: “Tôi nằm mơ.”

“Ờ ờ, anh thì sướng rồi, còn thoải mái mà mơ với mộng, sắp hù chết ông rồi đây này!!” Trình Văn Xuyên bị dọa giật mình, không để ý đến lịch sự, cái gì cũng nói được.

Dường như Liên Thanh không để ý nói tiếp: “Tôi mơ thấy Đồng Dao.”

Chính cậu cũng không biết người kia rốt cuộc là ai, nhưng lời đến bên miệng thì thốt ra cái tên Đồng Dao. Có lẽ trong lòng cậu đã xác định được người kia là Đồng Dao.

Trình Văn Xuyên thở dài, căn bản không muốn nghe Liên Thanh nói. Có lẽ nơi đó chỉ là trong mộng của Liên Thanh, nhưng mà Trình Văn Xuyên đã ở đây, đã cứu mạng cậu!

Cả người Liên Thanh ngơ ngác, đôi mắt thất thần, cũng không biết đang nghĩ gì. Trình Văn Xuyên cũng không mở miệng. Qua hồi lâu, dường như Liên Thanh bình tĩnh trở lại, chợt mở to hai mắt, nhìn xung quanh, hơi thở lạnh lẽo làm cậu khó chịu, muốn đứng lên nhưng lại phát hiện tay chân bị trói chặt. Chờ cậu cúi đầu xuống, trong lòng lộ bộ, quần quanh người cậu không phải là thứ gì khác mà chính là vô số sợi tóc!

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì...!” Liên Thanh nói xong mới nhớ đến chuyện xảy ra trong giấc mơ. Cậu nhìn xung quanh, có thể xác định chỗ này là bệnh viện! Bọn họ chưa hề ra ngoài!

Lúc cậu mở tủ sắt có tên Đồng Dao nhưng bên trong không có gì cả! Tiếp theo cậu liền bị kéo đi, sau đó thì rơi vào giấc mơ quỷ quái. Vội vàng thoát khỏi mơ tóc, toàn thân nổi da gà.

Trình Văn Xuyên chắc chắn Liên Thanh bình thường mới nói: “Thật may là tôi đến kịp, nếu không mạng nhỏ này của anh cũng xong rồi!”

Hóa ra Trình Văn Xuyên vẫn không yên tâm về Liên Thanh, luôn theo dõi cậu, tuy không hiểu hết về Liên Thanh thì cũng có thể coi là hiểu được tâm chín phần. Nếu có Tạ Đình Ca thì Trình Văn Xuyên không cần lo lắng, nhưng hiện tại Tạ Đình Ca không có ở đây, nhất định Liên Thanh sẽ xảy ra vấn đề, nếu cậu không đi chọc những thứ đó thì cũng bị chúng quấn lấy.

Thể chất của Liên Thanh đặc biệt như vậy đấy, phiền phức giống như nam châm cứ dính lấy cậu. Vốn cậu không biết thì thể Đồng Dao bị chuyển đến bệnh viện này cho nên lúc đầu cũng không đuổi theo Liên Thanh. Là cậu sơ sót, chơi đùa với Chu Lễ vui quá nên quên mất, chờ cậu phát hiện có điều bất thường mới vội vàng chạy đến.

Kết quả phát hiện Liên Thanh bị gói thành cái bánh chưng, đáng tiếc bên ngoài không phải lá mà là tóc! Trình Văn Xuyên mặc dù không mắc hội chứng sợ lỗ* nhưng lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy nhiều tóc như thế thì chỉ thấy muốn ói, đành phải cố nén xuống đi giúp cậu tháo ra, nhưng phát hiện những sợi tóc này bền chắc lạ thường, căn bản lấy tay bứt không đứt.

Mặc dù đạo hạnh Trình Văn Xuyên không cao, có điều mảnh khỏe này không làm khó được cậu. Quăng mấy lá bùa là có thể miễn cưỡng rạch ra một đường, giúp cho Liên Thanh không chết ngộp vì thiếu khí.

Trình Văn Xuyên nói xong, hỏi cậu: “Vừa rồi tôi có xem tử sắt kia, bên trong trống rỗng, anh cũng thấy như thế phải không?”

Lúc này Liên Thanh mới nhớ đến chính sự, mơ hồ cảm thấy không được tốt, vội vàng kéo Trình Văn Xuyên. Bệnh viện này quá quý dị, bọn họ tuyệt đối không nên ở lâu. “Đi ra ngoài trước đã, có gì ra ngoài rồi nói.”

Cậu nhỏ giọng nói, ánh mắt nhìn xung quanh. Nhất định tên kia vẫn còn ở đây, cậu không xác định có phải Đồng Dao không, nhưng đối phương có ý xấu, cậu sợ cậu và Trình Văn Xuyên không đối phó được.

Đương nhiên Trình Văn Xuyên biết lợi hại trong đó, thấy Liên Thanh khẩn trương như thế cũng không nói thêm lời nào nữa, chạy ra. Trình Văn Xuyên thành thạo hơn Liên Thanh, dẫn Liên Thanh quẹo mấy lần, hai người mới ra khỏi bệnh viện.

Liên Thanh nhìn bệnh viện bị phủ trong bóng tối, dưới ánh trăng, cậu cảm giác có một vài thứ rất sống động, đáng tiếc vẫn thiếu cái gì đó. Nhưng cậu cũng không biết rốt cuộc là thiếu cái gì.

Hai người đến nhà Liên Thanh, căn nhà vẫn yên tĩnh và trống rỗng như cũ. Trình Văn Xuyên nhìn xung quanh, mới nhớ lời Liên Thanh đã nói, anh ta đi là rời khỏi hay là biến mất)?

Trình Văn Xuyên chợt phát hiện Liên Thanh có vẻ đau khổ, cảm giác này không thể tóm gọn trong một câu nói hoặc một động tác, mà là ánh mắt, trong lúc lơ đãng sẽ khiến người khác hiểu được tình cảm của cậu. Trình Văn Xuyên nghĩ, có lẽ chỉ một ngày không thấy Chu Lễ, hẳn là cậu ta cũng sẽ giống như vậy, nhưng mà.... Cậu và Chu Lễ không giống như bọn Liên Thanh.

Chú thích: Hội chứng sợ lỗ (tryphobia - nguyên văn:): là dạng bệnh tâm lý chưa được công nhận, đó là ta có cảm giác nổi da gà, cảm giác ghê rợn, ám ảnh, sợ hãi, buồn nôn, chóng mặt khi nhìn thấy hình ảnh có nhiều lỗ tròn hoặc nhóm các lỗ tròn, ví dụ như tổ ong, bát sen, lỗ đục trên thân cây, các hình xăm lỗ trên cơ thể người...

Giới nghiên cứu cho rằng nỗi sợ hãi này có thể do có sự tương đồng nào đó giữa các lỗ và hình ảnh động vật độc hại.

(Nguồn: KÊNH SINH VIÊN)

Còn theo định nghĩa của zh.wikipedia.org thì nó còn có là chứng sợ hãi những thứ quá dày đặc.

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Thi thể Đồng Dao không có ở nhà xác của bệnh viện, việc viết tên cô ta đã giấu đầu hở đuôi, như thế rốt cuộc thi thể Đồng Dao ở đâu? Tại sao cảnh sát lại đưa đến nơi này? Điều này cho thấy tất cả mọi việc đều không bình thường, không đơn giản, làm người khác nghĩ mãi không ra.

Liên Thanh nhớ lại giấc mơ kia, có lẽ cũng là một lời nhắc nhở không chừng! Mà người đột nhiên xuất hiện sau lưng cậu, kéo cậu, rốt cuộc là ai? Mục đích là gì? Nếu như muốn cậu chết, tình huống của cậu lúc đó căn bản là không phản kháng được, muốn giết cậu quá đơn giản, nhưng người đó không giết cậu.

“Anh đi kiểm tra xem cơ thể có bị thương không đã.” Trình Văn Xuyên nhắc Liên Thanh.

Liên Thanh cũng không ngại, cởi quần áo ra, da thịt trắng nõn không có bất kỳ vết thương nào, cũng không cảm thấy đau đớn, xác định là không bị thương.

“Trước khi anh đi thì cũng phải thương lượng với tôi, anh đi như thế rất mạo hiểm. Đừng tưởng lá bùa hộ mạng của anh là vạn năng, nó chỉ có tác dụng với quỷ, nếu như đối phương là người thì có mười cái mạng anh cũng không sống nổi!” Trình Văn Xuyên vẫn rất khó chịu. Tình trạng lúc đó lại xuất hiện trong đầu, cậu ra không cách nào tưởng tượng nổi nếu như lúc đó cậu ta đến chậm một chút, tới khi đến nơi lại chỉ còn một thi thể trong mớ tóc đen thì mình sẽ làm gì.

Liên Thanh đối với sự chỉ trích của Trình Văn Xuyên thì vội vàng gạt đầu nhận sai. Lúc ấy cậu sợ liên lụy Trình Văn Xuyên, là cậu không nghĩ thấu đáo, biết rõ nguy hiểm mà còn đi một mình, cũng may có cậu ta.

“Tuyệt đối không có lần sau, tôi mời cậu ăn cơm.” Liên Thanh biết rõ điểm yếu của Trình Văn Xuyên, lập tức lấy lòng.

Trình Văn Xuyên mắt to chớp chớp, rõ ràng bị cảm dỗ, còn lộ ra bộ dáng suy tính: “Được rồi, cho anh một cơ hội chuộc lỗi vậy.”

Thế là hai người đi ra ngoài ăn cơm. Mấy ngày nay Liên Thanh cũng ăn không ngon, đặc biệt đói bụng.

Trình Văn Xuyên cũng không khách sáo, gọi một bàn thức ăn, toàn đồ mặn, cái gì mà tôm pha lê, tôm hùm, chân giò Đông Pha, tất cả đều bóng loáng dầu mỡ. Đôi đũa Liên Thanh ngừng ở không trung, không thể hạ xuống, cậu nhìn đã muốn ói.

Nhìn cậu ta ăn còn giống người bị bỏ đói lâu ngày hơn cả cậu, Liên Thanh nhếch miệng, hơi tức giận. Cậu hoài nghi Trình Văn Xuyên cố ý trả thù, vì cậu gọi cho bản thân một đĩa đậu hủ.

Khẩu vị Trình Văn Xuyên rất tốt, cách ăn càn quét này người thường không thể thấy được. Không có Chu Lễ ở bên cạnh, cậu không bị kiềm chế, phùng miệng nhét không ngừng, đến khi bụng căng tròn mới ngồi thẳng dậy, cả người dựa vào ghế, mặt mày đầy hạnh phúc. Liên Thanh nhìn hóa đơn, lại nhìn Trình Văn Xuyên, bỗng nghĩ tới cái TV bị đập vỡ ở nhà, đừng có hỏi cậu tại sao!

Hiện tại tìm được thi thể Đồng Dao mới là quan trọng nhất. Bất kể có phải dùng thuật hàng đầu hay không, Trình Văn Xuyên cũng tin nhất định cô ta sẽ trở lại, nếu như trước đó không tra ra được, sợ rằng đến lúc đó bọn họ trở tay không kịp, nhưng mà... Tra thể nào đây?

Nói cho cùng hai người cũng chỉ là sinh viên, một khi dính đến bên ngoài, bọn họ đúng là lực bất tòng tâm. Thương lượng một đêm cũng chỉ là lý luận suông, chỉ là hai ông thợ da*, rốt cuộc cũng không có biện pháp. Chẳng qua có Trình Văn Xuyên ở đây, Liên Thanh cũng an tâm ngủ, không không gặp ác mộng nữa.

(*thợ da: lấy ý từ câu: Ba ông thợ da hơn ông Gia Cát (Tam cá xú bì tượng, dính cá Chư Cát Lượng). Ở đây chỉ có 2 người nên đương nhiên không nghĩ được cách gì khả thi; hơn nữa lại là người không chuyên nên... bó tay là điều tất nhiên ^^

Lắm nhầm thêm về câu tục ngữ: Trên thực tế, “bì tượng” gần âm với “tì tướng”, ở cổ đại có nghĩa là “phó tướng”, nguyên bản ý chỉ trí tuệ của ba phó tướng hợp lại có thể hơn cả một Gia Cát Lượng, truyền lưu lâu ngày lại từ “tì tướng” biến thành “bì tượng.”)

Ngày hôm sau, hai người cùng đến trường. Tinh thần của Liên Thanh có vẻ khá hơn, thỉnh thoảng sẽ nói đùa với Trình Văn Xuyên vài câu. Giảng viên cũng không điểm danh thường xuyên, Trình Văn Xuyên dứt khoát đến lớp của Liên Thanh dự thính.

Ninh Viễn nhìn thấy Trình Văn Xuyên thì thoáng sửng sốt, thấy quan hệ hai người ngày càng tốt hơn thì buồn bực: “Tại sao hai người đi cùng nhau?”

Trình Văn Xuyên lại đùa giỡn Ninh Viễn: “Còn không phải do Tạ Đình Ca không có ở đây sao, giờ tôi toàn quyền chăm sóc cuộc sống của Liên Thanh đó.” Nói xong còn vỗ ngực khiêu khích.

Ninh Viễn biết cậu ta đang chọc ghẹo cậu ta, cũng không để ý, bỗng nhiên nghĩ đến lời Trình Văn Xuyên, nói: “Tạ Đình Ca không có ở đây? Anh ta đi đâu à?”

Hiện giờ Liên Thanh cũng không muốn nói với người khác về chuyện của Tạ Đình Ca, hơn nữa việc này cậu hoàn toàn không biết, làm sao nói cho người khác.

Nhìn thấy bộ dáng này của Liên Thanh, Ninh Viễn lộ vẻ vui mừng, bình tĩnh ngồi xuống: “Như vậy cũng tốt, tên kia vốn không phải thuộc về thế giới này, bỏ đi là tốt nhất.”

Trình Văn Xuyên nhú mày, hài hước nhìn cậu ta: “Anh đừng có thừa nước đục thả câu đấy!”

Ninh Viễn hừ lạnh: “Có ý gì?”

Trình Văn Xuyên không trả lời cậu ta, dựa vào người Liên Thanh: “Hiện tại tôi chăm sóc Liên Thanh, anh đừng nằm mơ.”

“Cậu nghĩ cậu là ai?” Đột nhiên Ninh Viễn nổi giận, trợn mắt nhìn Trình Văn Xuyên, đôi mắt như muốn phun lửa: “Tôi và Liên Thanh chính là thanh mai trúc mã, cuối cùng là ai chen vào? Các người có tư cách gì nói tôi?!”

Trình Văn Xuyên bị dọa sợ, mở to mắt hồi lâu không lên tiếng. Cậu không ngờ Ninh Viễn lại phản ứng mạnh như thế, nhất thời không biết nên nói gì, bầu không khí lập tức lúng túng.

Liên Thanh cầm sách ném lên bàn, hít một hơi thật sâu, tận lực bình tĩnh nói: “Các người có cái gì tốt? Tôi là người trưởng thành, tôi muốn gì tự tôi biết, không cần các người lo cho tôi!”

Cậu không muốn nói năng quá đáng, chỉ sợ cuối cùng ngay cả bạn cũng không thể làm. Ninh Viễn biến thành như hiện tại, chính cậu cũng không ngờ, trước kia cậu cũng không biết Ninh Viễn thích mình, cậu chỉ xem cậu ta như bạn bè, không thể chấp nhận.

Trong nháy mắt, sắc mặt Ninh Viễn rất khó coi, siết tay thành nắm, cuối cùng cố đè xuống, không nói gì.

Sắc mặt ba người khác nhau, đột nhiên bên ngoài huyền ảo, sinh viên trong phòng nháo nhác quay đầu qua nhìn, chỉ thấy một sinh viên nữ tóc rối bù, trong tay cầm khăn lụa, vừa chạy vừa không ngừng hét to, phía sau còn có vài người đuổi theo.

Chờ những người này biến mất, bên trong phòng học lập tức nổ tung: “Điên rồi sao? Đây là giờ lên lớp mà!”

“Nữ sinh vừa rồi nhìn quen quen, trông như là Trương Nhị năm ba đó.”

“Trương Nhị? Ai vậy? Chưa nghe tên bao giờ.”

“Trương Nhị mà cậu cũng không biết? Chính là người bị Đồng Dao cướp mất người yêu đó. Chính cô ta là người tìm được tượng vàng trẻ con trong ký túc xá của Đồng Dao, chuyện lớn như vậy mà cậu cũng không biết? Quá lỗi thời rồi đó!”

Người xung quanh nhao nhao bàn tán. Đây vốn là giờ tự học, không có giảng viên ở đây, hai sinh viên nam muốn ra ngoài, không nén nổi tò mò rồi cuộc chạy ra ngoài, những người khác cũng chạy theo tham gia náo nhiệt.

Lần này thì ồn ào lớn, không ít sinh viên tự học cũng đi theo, một ít ở lại cũng không ổn định, giảng viên cũng xuất hiện duy trì trật tự.

Liên Thanh cũng tò mò, Trình Văn Xuyên lôi cậu, nhỏ giọng nói: “Còn không đi mau, xem thử coi chuyện gì xảy ra.”

Hai người nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, đứng lên theo đám đông đi ra ngoài. Ninh Viễn hung tợn đóng sách lại. Thấy hai người đi rồi, trong lòng không thoải mái, không yên lòng cũng đứng dậy đi theo.

Một đám người ra ngoài, nhưng phát hiện Trương Nhị vừa mới chạy qua lại không thấy bóng dáng, đều rất buồn bực, cũng không biết rốt cuộc phải đi đâu tìm người.

Liên Thanh đứng tại chỗ, nhìn xung quanh, an tĩnh đến nỗi dường như lúc này không có chuyện gì xảy ra. Trình Văn Xuyên kéo tay Liên Thanh, nhíu mày. Người không thể vô duyên vô cớ biến mất, nhất định bọn họ đang ở gần đây! Những sinh viên khác không tìm thấy người thì quay về, Trình Văn Xuyên thì lại kéo Liên Thanh chạy đi.

Phương hướng này chính là tòa nhà thí nghiệm! Càng đến gần, tim Liên Thanh đập càng nhanh, tâm trạng cũng phiền não, không muốn đến gần, chân chỉ muốn nhũn ra.

Trình Văn Xuyên kéo cậu không buông tay, ánh mắt kiên định. Liên Thanh không còn cách nào khác, chỉ có thể không thoải mái mà chạy theo cậu ta. Hai người đứng dưới khu thí nghiệm, ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy có người đứng đó. Thật ra các tầng lầu thí nghiệm không hề cao, chỉ có năm tầng, đứng dưới lầu có thể nhìn rõ người phía trên, hướng chỉ thị lực của Liên Thanh rất tốt.

Liên Thanh ngẩng đầu, nhìn Trương Nhị đứng trên tầng thượng, dáng người uyển chuyển, nét mặt của cô đã bị tóc che mất, tay vẫy khăn lụa, dường như là nhảy múa, mỗi một động tác của cô rất mềm mại, làm người say mê.

Cô múa trên tầng thượng, không xem ai ra gì. Bạn của cô ở phía sau cũng không dám đến gần, chỉ sợ cô kích động nhảy xuống.

“Trương Nhị, rốt cuộc cậu làm sao thế? Có việc gì không giải quyết được thì nói với bọn tôi được không?” Một nữ sinh kích động kêu, trên mặt đầy nước mắt, vừa sợ hãi vừa lo lắng.

Những người khác cũng bắt đầu khuyên giải an ủi: “Đúng đó, bọn mình sắp tốt nghiệp rồi, đến lúc đó không ai còn nhớ chuyện trong trường đâu. Cậu có chuyện gì vướng mắc đến vậy chứ?”

Bọn họ cậu một câu tôi một câu khuyên giải, không biết việc gì có thể khiến Trương Nhị có ý muốn tự tử. Nhưng dường như Trương Nhị không nghe thấy, chỉ chuyên tâm nhảy múa. Mái tóc dài che đi gương mặt thanh tú, sợi tóc bay bay, lộ ra sự thỏa mãn, yêu thích. Vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái, căn bản không giống như muốn tự tử, mà giống như chính cô muốn dốc hết tâm huyết cả đời ra nhảy múa.

Dưới chân nhẹ nhàng nhảy lên, khăn lụa vàng nhạt quấn quanh mặt, cơ thể như lông chim nhảy lên không trung.

“A a a a a!” Tất cả mọi người sau lưng cô đều kêu lên sợ hãi, nhìn Trương Nhị nhảy xuống, biến mất trước mắt bọn họ, lại không có cách nào ngăn lại!

Liên Thanh ngẩng đầu, Trương Nhị cứ như vậy mà nhảy xuống. Mái tóc đen dài, đôi mắt giận dữ trừng lên. Liên Thanh chợt há miệng, lui về sau. Đó là một đôi mắt oán trách, tức giận, không cam lòng, nhưng là gương mặt Đồng Dao!!

“Bịch” cơ thể Trương Nhị rơi xuống đất trước mắt bọn họ, lún xuống đất, máu lập tức từ cơ thể cô tuôn ra như suối, tràn ra khắp nơi, văng tung tóe bên chân bọn họ.

Sắc mặt Trình Văn Xuyên khó coi, tay nắm Liên Thanh càng siết chặt, chăm chăm nhìn thi thể Trương Nhị trên mặt đất, không khỏi lẩm bẩm: “Bắt đầu rồi, không ngờ lại bắt đầu nhanh như thế...!”

Chú thích: Các món ăn mà Trình Văn Xuyên gọi đây ^^

Tôm thủy tinh:

2. Tôm hùm:

3. Chân giò đông pha: cách làm

Nhớ thay thịt bằng chân giò thì sẽ ra món trong truyện)

23. Chương 23

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bi Ngạn Hoa

Hai người đứng yên tại chỗ, thi thể nằm trên đất không con hơi thở, cơn gió lạnh lẽo thổi đến làm cho lá rụng bay xung quanh, không ngừng xoay tròn trên không, nhưng lại không rơi xuống.

Lần này Trương Nhị chết dẫn đến một cơn sóng to gió lớn. Nếu như cái chết của Đồng Dao trước đây chỉ làm cho sinh viên lo lắng khẩn trương thì lần này lại hoàn toàn bùng nổ.

Không còn trong phạm vi học tập, cũng không ai chú ý đến thi cử, chuyện này đã không thể giấu được nữa. Ban giám hiệu nhà trường thì sức đầu mẻ trán, thậm chí có sinh viên còn đến phòng làm việc của hiệu trưởng gây chuyện, muốn có lời giải thích thỏa đáng: tại sao lại có người chết nữa? Khiến cho tất cả sinh viên không thể chấp nhận.

Quá nhiều sinh viên đã nhìn thấy trạng thái thất thường của Trương Nhị, cũng có một số sinh viên suy đoán rằng quỷ hồn của Đồng Dao trở lại báo thù! Sinh viên đứng đầy trong sân trường nhưng chỉ có sự hoảng sợ và giận dữ. Có sinh viên không muốn học, đã mang hành lý ra khỏi trường. Toàn bộ khung cảnh đều hỗn loạn lộn xộn!

Liên Thanh nhìn thấy tận mắt cảnh sát đem thi thể của Trương Nhị đi, nhìn thấy cả quá trình cô rơi xuống, không còn hình dạng, máu và não lẫn vào nhau. Liên Thanh vịn tường ới không ngừng, mắt đỏ bừng.

Sắc mặt Trình Văn Xuyên cũng không khá hơn là bao, dựa vào tường bộ dáng suy tư. Chuyện này phức tạp hơn suy nghĩ của cậu, xảy ra nhanh hơn. Đây chỉ là bắt đầu, cái chết thứ hai, thứ ba sẽ tới nhanh thôi, có lẽ bọn họ sẽ còn đối mặt với chuyện tương tự Trương Nhị nữa, nhưng sẽ chẳng cứu được ai, đến cuối

cùng sẽ là bọn họ!

Cho dù giảng viên đã sớm ổn định cảm xúc của sinh viên nhưng cũng không có biện pháp gì. Vào giờ lên lớp, sinh viên đến dự rất vắng, mỗi ngày sinh viên đến lớp chỉ đếm trên đầu ngón tay, tình hình tương đối căng thẳng.

Trình Văn Xuyên kéo Liên Thanh đến phòng của nhóm thần bí. Hai người không có tinh thần, mấy ngày nay Liên Thanh lại ỏi suốt, không ăn được gì, cái cảm cũng nhộn hơn nhiều.

Cứ như vậy căn bản cũng không phải là biện pháp. Trình Văn Xuyên ảo não đứng dậy. Cứ theo đà này nếu tên kia còn không xuất hiện, bọn họ đều sẽ sụp đổ mất.

“Đi, ra ngoài ăn cơm!”

Hiện tại trong đầu Liên Thanh đều là gương mặt của Trương Nhị, đừng nói là ăn, chỉ cần nhìn thấy thứ gì tương tự, cậu cũng không thấy buồn nôn, mặc dù bây giờ cậu chỉ ỏi ra được nước chua. Cậu vội khoát tay lia lịa, nằm bò trên bàn uể oải: “Tôi không đi, cậu đi đi.”

“Không được! Anh xem bộ dạng của anh bây giờ đi, nếu không ăn gì thì anh đi tìm Trương Nhị luôn đi.” Trình Văn Xuyên vừa nói vừa kéo Liên Thanh lên. Quả thật Liên Thanh rất gầy, không riêng gì mặt, tay cậu ta kéo cậu cũng cảm giác không giống trước.

Quả thật Liên Thanh không còn sức để nói gì, đành phải theo Trình Văn Xuyên đi ra ngoài. Sân trường ồn ào khi xưa giờ lạnh tanh, đi ở trong trường mà hiếm khi nhìn thấy sinh viên, không phải trốn trong ký túc xá thì chính là ở lớp học, thật giống người như theo đạo, tinh thần người nào người nấy) đều nặng nề, có mấy người chỉ cắm cọc ở một chỗ, lăm bằm mấy lời kỳ quái.

Hai người ra cổng trường, bất ngờ nhìn thấy mấy sinh viên nữ tò mò nhìn xung quanh thì dừng lại. Mấy nữ sinh thấy họ, thương lượng một chút rồi chạy đến, vây bọn họ ở giữa. Trình Văn Xuyên và Liên Thanh đều thấy không được tự nhiên.

“Các cô học trường nào?” Trình Văn Xuyên bực mình.

Một người trong đó nói: “Chúng tôi ở trường đại học S*, nghe nói trường của hai cậu liên tiếp có sinh viên bị chết, là quỷ làm, cho nên đến xem thể nào.”

(* trường đại học S: trường đại học Thượng Hải)

Trình Văn Xuyên thở dài, bất đắc dĩ nói: “Từ đâu các cô nghe được? Nếu quả thật có quỷ chúng tôi còn ở đây hả?”

Không ngờ nữ sinh kia lại trả lời: “Ai biết được! Có lẽ mệnh cậu tốt không nhìn thấy thôi. Trường của các cậu trong vòng nửa năm chết ba người, tuyệt đối có vấn đề. Tôi dám cam đoan nếu như cậu có thể dẫn tôi vào, tôi nhất định sẽ làm cho cậu mở rộng hiểu biết.”

Trình Văn Xuyên khoanh tay trước ngực, cảm thấy cô gái này thật khô khan: “Tôi dẫn các cô vào thì tôi được cái gì? Nếu gặp quỷ thật, các cô còn trở về được không? Hơn nữa người chết có gì đâu mà nhìn? Các cô không có trái tim sao?”

Nữ sinh kia trừng mắt, nói với những người khác: “Quên đi, quên đi, loại công tử bột như cậu thì làm sao hiểu được chúng tôi. Thế giới này lớn như vậy, không ai có thể khẳng định được gì cả, thật buồn cười.”

Nói xong còn liếc Trình Văn Xuyên, vẻ mặt khinh thường làm người tức muốn chết. Không ngờ mấy nữ sinh kia lại rít phũ phọa cho nữ sinh kia, Trình Văn Xuyên còn muốn nói gì đó, bỗng thấy nữ sinh quay đầu: “Đại trưởng phu không thể chấp nhận.”

Thiếu chút nữa Trình Văn Xuyên tức chết, cuối cùng Liên Thanh kéo cậu đi. Vốn Liên Thanh không thích nói chuyện với người lạ, giờ bỏ đi là tốt nhất.

Đến tiệm cơm mà Trình Văn Xuyên vẫn còn tức giận. Liên Thanh rót ly nước, hiếm khi lại an ủi cậu ta: “So đo với mấy cô bé con làm gì.”

Trình Văn Xuyên đáp bèn: “Tôi cũng còn nhỏ vậy!”

Liên Thanh nhìn cậu ta: “Các người cũng giống nhau lắm, cậu là đàn ông thì đừng có so đo với phụ nữ.”

Trình Văn Xuyên trợn mắt: “Tâm hồn của đàn ông ít hơn ba tuổi so với phụ nữ, anh chưa nghe nói sao?”

Liên Thanh bắt đắc dĩ, nghĩ rằng cậu ta cần gì tìm lý do gây thơ thế để nói, mọi người hiểu là tốt rồi. Tóm lại cậu quyết định im miệng, nếu không Trình Văn Xuyên có thể đập nát cả bàn cũng nên.

Kết quả hai người cầm thực đơn chọn món, nhưng nhìn món gì cũng giống nhau, cuối cùng dứt khoát kêu cơm chiên trứng nhưng không thêm trứng, mới tính miễn cưỡng lấp no bụng.

Sau khi ăn no, hai người lập tức quay lại trường. Cảm thụ được không khí náo nhiệt ở tiệm cơm, suy nghĩ đến chuyện của bọn họ. Người đầu tiên mà Đồng Dao chọn để ra tay là Trương Nhị - cũng là người tranh giành người yêu với cô. Thật ra điều này cũng không có gì lạ, mặc dù không biết giữa bọn họ có khúc mắc gì, nhưng Trương Nhị là tình địch của cô cho nên việc này có vẻ nghe hợp lý.

Người thứ hai, rất có thể chính là người đàn ông đó! Liên Thanh hoài nghi nói ra, lập tức bị Trình Văn Xuyên bác bỏ: “Không thể!”

Liên Thanh không tin: “Sao lại không thể? Đồng Dao hẳn phải rất hận người đàn ông đó mới đúng.”

Trình Văn Xuyên tỏ vẻ suy ngẫm, phân tích: “Hận là hận, nhưng mà hận cũng là yêu. Trong tình cảm, hận không chỉ đơn giản là hận đâu. Nếu Đồng Dao thật sự hận người đàn ông kia, vậy người đầu tiên chết sẽ là cậu ta chứ không phải là Trương Nhị!”

Liên Thanh khó hiểu; Trình Văn Xuyên đành phải giải thích: “Nếu người chết đầu tiên là Trương Nhị, như vậy rõ ràng tạm thời Đồng Dao sẽ không giết cậu ta. Hay nói cách khác, cậu ta sẽ chết, nhưng không phải là hiện tại, mà là cuối cùng! Trong lúc đó thì anh hay tôi phải chết trước.” Nói xong, ngón tay chuyển động qua lại giữa hai người, hàm ý rõ ràng.

Liên Thanh thở dài: “Tôi thật không hiểu, chẳng lẽ Đồng Dao hận nhất không phải là người đàn ông đó sao? Cô ấy đã trở thành đề tài bàn tán của nhiều người như thế, người đàn ông kia cũng không ra mặt nói giúp cô ta dù chỉ một câu, thậm chí là không thấy bóng dáng, tất cả mọi lời sỉ vả đều để cho hai cô gái chịu, loại đàn ông này... Ha ha.”

Trình Văn Xuyên lại tỏ ra bình thản, uống một ngụm nước: “Việc này cũng không khó hiểu đâu. Đây chính là người hèn nhát, đối với người yêu không thể tha thứ, đối với người khác hận thấu xương. Loại hèn nhát này thì người nào chả có, anh và tôi cũng thế.”

Đề tài dường như đã chuyển hướng, hiện tại Liên Thanh cũng không hiểu, nhìn Trình Văn Xuyên: “Dường như cậu hiểu rõ quá nhỉ. ”

Thiếu chút nữa Trình Văn Xuyên bị nghẹn, vội vàng vỗ ngực: “Đừng nói vậy, tôi là người trong sáng thật thà.”

Liên Thanh cắt ngang: “Ai tin?”

Liên Thanh nói xong liền làm cho Trình Văn Xuyên cứng họng. Nếu đã biết điểm yếu của Đồng Dao thì tội gì lại không lợi dụng chứ. Mà điểm yếu đó chính là người đàn ông kia, chính là người khiến hai cô gái phải tranh giành!

“Chúng ta đi tìm người đàn ông đó đi. Tôi nghĩ giờ cậu ta chắc chắn rất sợ chết! Đồng Dao vừa mới chết, Trương Nhị tự sát theo, cậu ta sẽ sợ hãi, như vậy chúng ta sẽ tìm được thứ mình muốn biết từ cậu ta.” Trình Văn Xuyên vừa nói vừa đứng lên.

Hai người trở lại trường. Thật ra trong chuyện này, người đàn ông kia đã bị bỏ qua, mọi người chỉ chú ý vào Đồng Dao và Trương Nhị. Một là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của người khác, một là vợ cả hung dữ, mà người đàn ông này dường như ẩn thân phía sau hai người kia, im hơi lặng tiếng...

Người này là sinh viên nhỏ hơn Liên Thanh một tuổi, tên là Ngô Mạnh. Trình Văn Xuyên vừa thấy tên này thì nói đùa, nhất định cha cậu ta họ Ngô, mẹ thì họ Mạnh. Liên Thanh chỉ muốn nói đây không phải quá nhầm nhứ sao....

Hai người đến ký túc xá của Ngô Mạnh. Bọn họ nghĩ người này e rằng không đơn giản, nhưng khi tìm đến thì thấy cậu ta nằm co rúm trên giường, đắp một cái chăn thật dày, trùm kín cả cơ thể. Cho dù như vậy vẫn có thể thấy được cậu ta hơi run rẩy.

Cậu bạn cùng phòng với cậu ta thấy Liên Thanh và Trình Văn Xuyên đi vào thì đũa hộp cơm đang ăn qua một bên, lau miệng nói: “Các anh đến khuyên cậu ta đi, làm tôi bức bối cả một ngày rồi. Nếu còn tình trạng này tôi sợ trường chúng ta lại xuất hiện thêm thì thể thứ tư nữa mất.”

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, chỉ thấy cái chăn càng run rẩy mạnh hơn. Người bạn cùng phòng nhìn sang, vội bưng hộp cơm đi ra ngoài, không muốn ở lại nữa.

Trình Văn Xuyên cũng không khách sáo, đi qua lật chăn lên. Vốn cậu nghĩ phải tốn chút thời gian, không ngờ vừa kéo thì chăn tụt ra luôn, cũng sợ hết hồn. Cho đến khi bọn họ nhìn người trên giường thì đều sửng sốt, cũng biết tại sao hai cô gái kia lại tranh giành người này.

Người đẹp đối với đàn ông sẽ có sức hấp dẫn trí mạng, thì đương nhiên trai đẹp đối với phụ nữ cũng có sức cám dỗ vô cùng lớn. Dáng dấp Ngô Mạnh tương đối tốt, ngoại hình Liên Thanh đã xem như là xuất chúng, nhưng người này so với Liên Thanh thậm chí còn đẹp hơn, làn da không thua gì con gái, ngũ quan tinh tế như được vẽ ra.

Trình Văn Xuyên có cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Làm sao lại có loại người này được nhỉ?! Bộ dáng đơn giản là không theo lẽ thường! Cậu cảm thấy hơi tự ti, nhìn Liên Thanh nói: “Đây là người sao? Được vẽ ra thì đúng hơn?”

Liên Thanh chụp vai Trình Văn Xuyên. Đã nhìn thấy Tạ Đình Ca, cậu đối với mỹ nam cũng có sức miễn dịch nhất định rồi. “Đừng quên chính sự.”

Cậu vừa nói như thế, Trình Văn Xuyên mới đặt mông ngồi xuống.

Tay Ngô Mạnh nắm chặt chăn, lộ ra đôi mắt to hoảng sợ, giống như một chú thỏ nhỏ bị kinh hoàng: “Rốt cuộc Trương Nhị và Đồng Dao có quan hệ gì với cậu? Tượng vàng trẻ con có phải của Đồng Dao không?”

Đối với tượng vàng trẻ con, Trình Văn Xuyên luôn thắc mắc. Mặc dù tượng vàng trẻ con chỉ được coi là) tiểu quỷ nhưng cũng khá lợi hại, còn những thứ thường được bán trong các đền thờ ở Thái đều là mấy món lừa gạt, chỉ đáng mấy trăm đồng cho mấy cô gái mang chơi. Còn nếu muốn làm thành thuật hàng đầu thì phải thêm vài thứ nữa, mà mấy thứ đó chỉ có người chuyên về thuật hàng đầu mới bắt được, hơn nữa cực kỳ hiếm thấy.

Đột nhiên ngực Liên Thanh đau đớn, nhất thời không có cách nào thở được.

“A...” Cậu ôm ngực đau đớn nắm lấy tay vịn. Cơn đau đến quá đột ngột, tưởng như có người nắm lấy tim cậu, không ngừng đè ép.

“Sao thế?” Trình Văn Xuyên cuống quýt.

“Đau...” Mồ hôi lạnh trên trán Liên Thanh chảy đầm đìa như nước, môi cũng vô cùng nhợt nhạt.

Đột nhiên Ngô Mạnh trợn to hai mắt, lắp bắp: “Cô ta đến! Cô ta đến! Cô ta lại đến...”

Lúc này Trình Văn Xuyên không có tâm trạng đi lo chuyện của Ngô Mạnh, vội vàng công Liên Thanh chạy ra ngoài.

24. Chương 24

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Cơn đau này đến quá bất ngờ, Liên Thanh chưa từng đau đến như vậy. Cơ thể cậu rất tốt, trong một năm thỉnh thoảng chỉ có vài lần cảm mạo, thậm chí còn không hề bị sốt. Cơn đau này làm cậu có cảm giác vô cùng không quen thuộc, chỉ có thể để mặc cho Trình Văn Xuyên công cậu đi, cố nén cơn đau trong ngực!

Trình Văn Xuyên vốn muốn công Liên Thanh đến bệnh viện, nhưng chỗ này cách bệnh viện thực sự quá xa, cậu ta sợ Liên Thanh chịu không nổi, hơn nữa cũng không biết rốt cuộc Liên Thanh bị thương ở đâu, cho nên chỉ đành đưa Liên Thanh đến phòng y tế trước.

Đứng ở bên ngoài, chân Trình Văn Xuyên muốn nhũn ra, thở hổn hển. Liên Thanh cao hơn cậu nhiều, cơ thể cũng rắn chắc hơn, cơ thể cậu thì nhỏ hơn, nếu không phải dựa vào chút ý chí thì thực sự cậu không kiên trì nổi.

Vừa vào phòng Ngô Mạnh cậu cũng không nghĩ nhiều, chờ cậu đã ra ngoài, bình tĩnh lại, mới mơ hồ phát hiện Ngô Mạnh bất thường. Dĩ nhiên không phải vì cậu ta run rẩy mà là lúc cậu ấy nói cô ta đến... Cô ta là ai? Trương Nhị hay Đồng Dao?

Cậu đang suy nghĩ, bác sĩ từ bên trong đi ra. Trình Văn Xuyên nhanh chóng hoàn hồn hỏi: “Bác sĩ, cậu ấy thế nào rồi ạ?”

Bác sĩ nhìn cậu ta: “Sinh viên các cậu khiến tôi kinh ngạc thật đấy, hít khí lạnh, kích thích dạ dày. Không sao, cậu ấy chỉ bị cảm lạnh nên đau dạ dày thôi.”

Trình Văn Xuyên nghe xong, rốt cuộc cũng không biết là đau cái gì, chỉ hiểu là cảm lạnh. Biết Liên Thanh không sao, cậu cũng thở phào nhẹ nhõm. Không thể không nói, gần đây thần kinh cậu ta lúc nào cũng

căng thẳng, tận mắt chứng kiến Trương Nhị chết thảm, nói không xúc động là giả, rốt cuộc thì cậu ta vẫn còn quá trẻ.

Vào phòng y tế, thấy Liên Thanh đã ngồi dậy, tay ôm ngực, cau mày, sắc mặt cũng thoải mái hơn, cũng khá hơn so với vừa nãy. Trình Văn Xuyên bưng nước nóng qua: “Uống nước trước đi, anh làm tôi sợ muốn chết.”

Liên Thanh gật đầu: “Có thể do gần đây do tôi ăn uống không điều độ, không sao đâu.”

Trình Văn Xuyên thở dài: “Cho nên trước tiên chúng ta phải chăm sóc tốt cho bản thân, đừng để Đồng Dao chưa tìm đến chúng ta thì chúng ta không còn mạng để chơi nữa.”

Hai người ra khỏi phòng y tế thì đã là hoàng hôn. Trời đã tối, vốn muốn đi hỏi Ngô Mạnh xem cậu ta gặp vấn đề gì, nhưng giờ chỉ có thể đợi đến mai.

Toàn thân Liên Thanh đều không thoải mái, Trình Văn Xuyên thấy sắc mặt cậu khó coi thì xung phong nhận việc: “Để tôi đưa anh về nhà.”

Liên Thanh cười cười: “Cậu cho tôi là con gái sao?”

“Không thể nói vậy được, chúng ta là anh em tốt mà, phải không?” Trình Văn Xuyên cười hì hì, vỗ vai Liên Thanh. Hai người sóng vai ra khỏi trường.

Trên đường đi, Trình Văn Xuyên sợ Liên Thanh không ăn cơm, bèn kéo cậu đến cửa hàng tiện lợi mua một ít thức ăn, xách về bao lớn bao nhỏ mới thấy hài lòng.

Liên Thanh hiếm khi được người khác quan tâm như thế, lòng cũng ấm áp, mím môi nhìn Trình Văn Xuyên đầy cảm kích. Người bệnh luôn luôn yếu ớt, ôm ngực, thấy khó chịu. Hai người đi bộ đến trước cửa nhà.

Trình Văn Xuyên đưa đồ cho cậu: “Tôi không vào đâu, anh ngủ sớm đi, có chuyện gì thì mai gặp ở trường.”

“Được, cậu về cẩn thận.”

Trình Văn Xuyên ra hiệu cho Liên Thanh cứ an tâm rồi mới cao hứng đi. Tay đút túi, bóng lưng gầy yếu tràn đầy sức sống. Chờ cậu ta biến mất khỏi tầm mắt, Liên Thanh mới đẩy cửa đi vào, trong nháy mắt lò sưởi trong nhà xua tan khí lạnh, trong nhà tay cũng ấm lên.

Như thường ngày đôi giày, đem đồ vào trong bếp. Tủ lạnh trống rỗng, cậu lấy túi nhét vào, ngực vẫn không thoải mái. Cậu đi ra phòng khách rót ly nước, nước ấm chảy xuống miệng đi vào cơ thể.

Đột nhiên Liên Thanh dừng lại, vội vàng để ly nước xuống, lại rót một ly khác, lấy tay sờ thử xem nhiệt độ của ly nước. Lòng giặt thót một cái, chạy vội lên lầu, về mặt kích động, có lẽ lần này cậu đoán không lầm!

Đẩy cửa phòng ngủ ra, cậu đứng ở cửa, tay siết chặt nắm cửa, nhìn đóng chần lộn xộn trên giường. Cậu hít một hơi thật sâu, bước từng bước chậm chạp, dường như là sợ hãi cái gì đó.

Cậu sợ, sợ đây chỉ là giấc mơ! Hoặc chỉ là ảo giác của cậu. Đi đến mép giường, cậu từ từ ngồi xuống, ngón tay khẽ run run vén góc chăn, khuôn mặt như điêu khắc từ từ xuất hiện trước mặt cậu, những sợi tóc rối tung trên người. Liên Thanh nhẹ nhàng sờ, rốt cuộc cũng yên tâm ngồi phịch xuống đất.

Tạ Đình Ca mở mắt ra, lẳng lặng nhìn Liên Thanh. Hắn không hiểu vẻ mặt đó là gì, dường như là khóc lại giống như cười, thật khờ. Hắn ngồi dậy, mái tóc dài nhu thuận rơi xuống chiếc giường trắng như tuyết, cơ thể khẽ nghiêng về phía trước, ngón tay nắm cầm Liên Thanh: “Nhớ anh không?”

Liên Thanh từng nghĩ đến vài biểu cảm khi gặp lại Tạ Đình Ca, hiện tại dù một cái cũng không nhớ nổi. Cậu phát hiện cậu như mất hết sức lực, chỉ có thể từ dưới đất đứng lên, muốn tìm cái gì đó để ăn. Cậu khó chịu.

Tạ Đình Ca lập tức đứng dậy, từ phía sau ôm Liên Thanh vào ngực, ngửi mùi hương trên người cậu, hôn vào môi cậu. Thì ra loại cảm giác này gọi là nhớ thương.

“Anh muốn bị đánh phải không?” Rốt cuộc Liên Thanh cũng tìm được giọng nói của mình, dường như rất lâu rồi không có nghe được âm thanh này, ngay cả cậu cũng cảm giác được là không tự nhiên. Giờ cậu chỉ muốn đánh Tạ Đình Ca một trận, hung hãn đánh hắn một trận!

Tạ Đình Ca khẽ mỉm cười, nhếch khóe miệng: “Nhớ anh không?”

“Anh đã đi đâu?” Liên Thanh siết chặt nắm đấm, không còn sức dựa vào ngực Tạ Đình Ca.

“Hôm đó xảy ra chút chuyện bất ngờ, không báo cho em được.” Tạ Đình Ca giải thích qua loa.

Liên Thanh xoay người, chờ hắn nói tiếp, nhưng rõ ràng Tạ Đình Ca chỉ nói đến đây, không có ý định nói tiếp nữa.

Liên Thanh mím môi, càng thấy bức mình, ngón tay chọc chọc vào ngực Tạ Đình Ca: “Đây chính là lời giải thích của anh sao? Anh có biết anh mất tích bao lâu rồi không?”

“Mất tích?” Tạ Đình Ca khó hiểu, không đồng ý nói: “Làm sao anh lại mất tích? Ai có thể làm cho anh mất tích?”

Liên Thanh sững sốt, cười khò: “Đúng vậy, ai có thể làm cho anh mất tích chứ, là anh tự biến mất thôi,

ngay cả một câu anh cũng không nói cứ như vậy mà biến mất, vậy hiện tại anh trở lại làm gì?”

Liên Thanh phần nộ, cảm thấy cậu bị trêu chọc. Cậu không phải là không nghĩ đến Tạ Đình Ca gặp chuyện bất ngờ, nhưng cậu không lo không được! Cậu là một người phàm, ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, cậu có thể bảo vệ Tạ Đình Ca được không? Hiện tại người đã trở lại, kết quả cũng như mong muốn của cậu.

Nghĩ như thế, Liên Thanh có cảm giác không muốn ở cùng với Tạ Đình Ca trong căn phòng này nữa, cảm thấy rất quái đản. Rõ ràng cậu là một thằng đàn ông lại nghĩ đến những thứ vớ vẩn này, giống như phụ nữ lo được lo mất, thật buồn cười!

“Giận à?” Tạ Đình Ca quay mặt Liên Thanh lại, giống như đang nhìn trẻ con, nhếch môi nở nụ cười, rất vui vẻ.

Hiện tại Liên Thanh không cách nào nói chuyện với Tạ Đình Ca, cậu sắp tức chết rồi, không ngờ ai kia lại bật cười.

“Anh đi chết đi!!” Vừa nói vừa đẩy tay hắn ra, muốn xuống lầu cho an tĩnh một lát, nhưng Tạ Đình Ca lại không buông tha cậu.

Một đôi tay ôm chặt lấy Liên Thanh, cũng không quan tâm cậu có phản kháng hay không, môi chặn kín môi cậu, đầu lưỡi linh hoạt chen vào miệng cậu quấy rối. Liên Thanh tức muốn chết, nhưng cậu không phải là đối thủ của Tạ Đình Ca, chỉ có thể để hắn chiếm tiện nghi!

Cởi áo của Liên Thanh ra, Tạ Đình Ca ôm lấy cậu, một đôi tay quạt gió thổi lửa khắp nơi, ngón tay hắn sờ nắn nhịp nhàng, da thịt bóng loáng làm cho người khác nhìn mà thèm thuồng.

Liên Thanh thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào mặt Tạ Đình Ca, hai tay rớt cuộc cũng khoác qua vai hắn, mặt chôn vào ngực hắn. Một bàn tay trượt vào trong quần của Liên Thanh, khớp xương rõ ràng không ngừng xoa nắn bờ mông căng tròn. Tạ Đình Ca yêu thích cảm xúc này, cử động hạ thân, hạ thân hai người dính sát vào nhau...

“Thích không?” Tạ Đình Ca mút dải tai Liên Thanh, hơi thở ấm nóng phun lên cổ cậu, giữa hai người không còn khe hở.

Liên Thanh không nói nên lời, chỉ thở hổn hển, mím môi, đôi mắt đen nhánh hơi ẩm ướt. Tạ Đình Ca dừng lại, tay từ từ sờ lên ngực Liên Thanh, đáy mắt mới vừa rồi còn ngập đầy dục tình giờ lại lạnh xuống chỉ trong nháy mắt. Liên Thanh nhìn hắn khó hiểu.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Âm thanh Tạ Đình Ca lạnh như băng.

“Sao thế?” Sắc mặt Liên Thanh đã khôi phục không ít, hỏi lại.

Tạ Đình Ca không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngực Liên Thanh, bàn tay khép lại, chuyển động từ từ như là đang kéo cái gì đó. Đột nhiên Liên Thanh tái mặt. Lại là cảm giác đó, như có kim châm rất đau đớn, rất chậm, rất chậm, nhưng rất đau đớn.

“A!!” Liên Thanh hét to một tiếng, ngón tay Tạ Đình Ca dùng sức nắm lại.

Sắc mặt Tạ Đình Ca không tốt, tay dùng sức: “Chịu đựng!”

Nói xong chợt kéo mạnh một cái, chỉ thấy những làn khói mỏng như tơ màu đen từ ngực Liên Thanh bị kéo ra ngoài. Tạ Đình Ca buông cơ thể Liên Thanh ra, những sợi tơ đen kia đã bị kéo ra hoàn toàn, Liên Thanh té xuống đất.

Cảm giác đau đớn trong ngực đã biến mất, Liên Thanh đè ngực, chắc chắn không có chuyện gì mới ngẩng đầu, nhìn Tạ Đình Ca: “Đây là cái gì?”

Tạ Đình Ca nhìn cậu, khép tay lại, chờ hần mở ra, Liên Thanh giật mình, đó là một nhúm tóc! Những sợi đen kia lại biến thành một nhúm tóc.

Liên Thanh nôn khan, trong ngực cậu lại có một nhúm tóc! Cậu không sao tiếp thu nổi chuyện này, ngấm lại cảm giác ghê tởm muốn chết!

“Anh không biết rốt cuộc mấy ngày nay anh không ở đây thì xảy ra chuyện gì, tại sao lại có thứ đồ bẩn này?” Sắc mặt Tạ Đình Ca không tốt, không nói đến chuyện hần đang muốn làm mấy hoạt động vui vẻ, chỉ cần nghĩ khi hần không có ở đây có người ức hiếp người của hần cũng đủ làm hần khó chịu muôn lần. Nếu như để hần biết tên kia là ai, nhất định hần cho kẻ đó chết rất thảm!

Liên Thanh uống chút nước, tâm trạng đã bình thường trở lại, bắt đầu kể cho Tạ Đình Ca chuyện xảy ra gần đây. Nếu như có Tạ Đình Ca giúp, cậu nghĩ những chuyện kia sẽ rất đơn giản, mặc dù cậu muốn biết chuyện mà Tạ Đình Ca không thể nói với cậu hơn. Quan hệ của bọn họ đã đến mức này thì có chuyện gì mà Tạ Đình Ca không thể nói nữa chứ?

25. Chương 25

Edit: Bút Chì 0804

Beta: Bì Ngạn Hoa

Lúc ra đến cửa, Liên Thanh cản người trong nhà lại, vô cùng trịnh trọng nói: “Anh đợi ở nhà, không cho phép ra ngoài, có nghe không?”

Tạ Đình Ca dựa vào cạnh cửa, nghẹo đầu nhìn cậu: “Em chắc không? Anh không muốn thấy em biến thành cái kén.”

“Yên tâm, em không sao.” Nói xong cũng cảm thấy lời này không thích hợp, bổ sung: “Tạm thời không sao, nếu như anh đi theo em, có nhiều chuyện sẽ không thể làm được.”

Quý khí trên người Tạ Đình Ca quá nặng, nếu đi chung với Liên Thanh thì quý sẽ không dám đến gần. Liên Thanh phải tra cho ra sự tình của Đồng Dao, Tạ Đình Ca không thể đi theo, nếu không thì chả có con quý nào dám ra mặt cả.

Tạ Đình Ca không nói gì, kéo cậu vào ngực hôn sâu, hôn xong cười cười: “Đi đi, có vấn đề gì thì gọi anh chỉ cần gọi tên anh, anh sẽ đến.”

Lời này thật dễ nghe a, Liên Thanh không tin, giễu cợt: “Thật sự có tác dụng như thế à? Sao lúc trước em gọi tên anh lại không có tác dụng?”

Tạ Đình Ca tự biết đuối lý, vội vàng giống như gà mổ thóc hôn “chụt chụt” mấy cái lên môi cậu. Liên Thanh ghét bỏ, vội vàng khống chế lại trong phạm vi an toàn: “Được rồi, được rồi, em đi đến trường đây”

“Trở về sớm một chút.” Tạ Đình Ca cũng không giữ Liên Thanh nữa, cuối cùng để cho cậu đi.

Liên Thanh thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vẫn rất cao hứng, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được bỏ xuống. Tạ Đình Ca đã trở lại, dường như tất cả lại quay về quỹ đạo vốn có của nó, không có gì khác với trước kia cả, tên kia không thích đánh răng. Liên Thanh đột nhiên liếc mắt, đúng rồi! Buổi sáng Tạ Đình Ca không đánh răng! Tên kia vẫn bịp bợm như thế.

Mang tâm trạng vui vẻ đến trường, loại tâm trạng này làm cậu cảm thấy tất cả mọi chuyện đều đơn giản, dù cho có kinh khủng hơn nữa cũng không cần phải sợ hãi, bởi vì trong lòng cậu còn có người kia.

Trình Văn Xuyên há miệng, không thể tưởng tượng nổi nhìn Liên Thanh. Người này không thể phán chán đến như thế được a, thật kì lạ!

Chờ Liên Thanh thần thanh khí爽 ngồi vào vị trí, Trình Văn Xuyên đi đến hỏi thăm: “Tối qua anh gặp mộng đẹp à? Khí sắc không tệ, giống như...”

Liên Thanh nghiêng đầu: “Giống như cái gì?”

Trình Văn Xuyên cười hì hì, nâng cằm Liên Thanh, mặt đầy kinh ngạc: “Giống như là yêu ấy.”

Liên Thanh không phản bác cậu ta, chỉ cười cười, bỏ ba lô xuống. Hôm qua Tạ Đình Ca lấy bùa hộ mạng đeo trên ngực của cậu ra nhìn, Liên Thanh không để ý, đến khi) phát hiện mới kinh hãi: phật châu đã nứt

ra từ bao giờ, vết nứt còn vô cùng nghiêm trọng.

Bùa bộ mạng thì vẫn còn tốt lắm, nhưng có thêm phật châu thì có thể thêm điểm lành chứ sao, thế này thì sức mạnh của bùa hộ mạng cũng giảm rồi. Chắc đây cũng là nguyên nhân tại sao cậu lại bị cái thứ kia quần vào người. Không... Liên Thanh nghĩ phật châu không thể nào vô duyên vô cớ nứt ra như thế, nhất định là do thứ bản thủ nào đó bên cạnh cậu quá mạnh mẽ. Hiện tại phật châu không còn, làm việc cũng phải cẩn thận hơn.

Trình Văn Xuyên thấy bộ dạng Liên Thanh cười tủn tủn. Rõ ràng là bị cậu ta nói trúng, lại hắc hắc một hồi, rốt cuộc cũng không phải con gái, cậu ta cũng không quá hứng thú với chuyện người khác, chuyển qua nói chuyện nghiêm túc với Liên Thanh: “Chúng ta đi thôi, phải sớm giải quyết chuyện của Ngô Mạnh. Tối hôm qua tôi suy nghĩ cả buổi, anh ta kia tuyệt đối có vấn đề!”

“Hả?” Liên Thanh nghi hoặc. Hai người đi ra khỏi lớp, vừa đi vừa nhỏ giọng nói chuyện.

Hóa ra tối hôm qua sau khi Trình Văn Xuyên quay về thì tìm được quyển sách, là thuật Mao Sơn*. Hơn nữa cậu cũng đã tìm được thuật hàng đầu trong quyển sách đó. Trước kia đã nói Đồng Dao sử dụng thuật hàng đầu, mà loại thuật này không giống như pháp thuật thông thường. Thuật hàng đầu là loại bàng môn tả đạo, nhất định phải có ghi lại ở đâu đó. Mà loại ma pháp này chính là một phần của các loại thuật bàng môn tả đạo. Trình Văn Xuyên mới chỉ nghe nói qua chứ không hiểu rõ, hôm qua cậu còn phải lật tung khắp nơi lên để tìm ra nó. Cuối cùng trong một đồng sách tìm được một quyển đã ố vàng.

(*Thuật Mao Sơn: nổi tiếng vì những cách trừ tà ma hay và hiệu quả. Ai có hứng thú có thể gg để tìm hiểu thêm)

“Ý của cậu là tất cả mọi người?” Liên Thanh có chút không dám tin.

Trình Văn Xuyên vân vê sợi tóc, vô lực trả lời: “Không sai, trước đây chúng ta nghĩ quá đơn giản. Là tất cả mọi người, tất cả những người có quan hệ với chuyện này, đều là người khiến Đồng Dao ôm hận.”

Cái lợi hại của loại ác quỷ này ở chỗ một khi không giết được kẻ thù thì sẽ không dừng tay, mà loại thuật hàng đầu này sẽ kéo hết những người có liên quan vào chung, trở thành đối tượng trả thù của nó, như vậy phạm vi sẽ mở rộng ra rất nhiều. Đối với những người không hiểu gì về thuật này như bọn họ mà nói, muốn biết những người bị liên lụy vào là tương đối khó khăn.

“Phải có phương pháp phá giải chứ? Có tìm được không?” Liên Thanh vội vàng hỏi.

“Không biết.” Trình Văn Xuyên trả lời: “Vấn đề này thì tôi không tìm được. Đây là thuật đã thất truyền từ rất lâu, tôi có thể tìm được vài chữ đã là may mắn rồi.”

Liên Thanh bắt đầu dĩ lắc đầu, không thể tưởng tượng nổi: “Đồng Dao làm sao biết được loại thuật phức tạp như thuật hàng đầu chứ? Đến cả cậu còn không biết mà, làm sao cô ta lại biết được, hơn nữa còn thực hiện thành công nữa?!”

“Tôi cũng đang thắc mắc đây, cho nên khi anh nói cô ta dùng thuật hàng đầu tôi còn không tin, nhưng hiện tại tôi không thể không tin.” Trình Văn Xuyên nói. Suy nghĩ của hai người đều giống nhau, sau lưng Đồng Dao nhất định là người vô cùng lợi hại, nếu không với sự hiểu biết của cô ta thì không thể biết nhiều như vậy.

Người thì đã chết, muốn biết tất cả mọi chuyện rất khó khăn, hiện tại chỉ có thể giải quyết việc trước mắt.

Hai người đến phòng của Ngô Mạnh ở ký túc xá, đứng ở ngoài gọi nhưng từ đầu đến cuối không có người trả lời.

Trình Văn Xuyên bực mình nhíu mày: “Anh ta hẳn là không đi ra ngoài mới đúng.”

Liên Thanh đập cửa: “Có ai không?”

Bọn họ gọi ở bên này, phòng bên cạnh có người ló đầu ra cẩn thận nhìn bọn họ, hỏi: “Các cậu tìm ai?”

“Ký túc xá này không có người sao? Chúng tôi tìm Ngô mạnh.” Trình Văn Xuyên trả lời.

Người nọ thở phào nhẹ nhõm: “Cậu ấy ở trong phòng đấy, đã mấy ngày nay không thấy đi ra ngoài rồi. Phòng đó giờ chỉ còn mỗi cậu ta, cậu ta bị thần kinh, hôm qua còn dọa cậu bạn cuối cùng trong phòng chạy mất, vậy mà giờ các cậu còn dám đến tìm cậu ấy hả?”

Liên Thanh và Trình Văn Xuyên đưa mắt nhìn nhau. Liên Thanh đi đến, tò mò hỏi: “Cậu ấy thế nào rồi? Kể cho tôi nghe được không?”

Người kia không hề để phòng hai người, trò chuyện bình thường, nhỏ giọng nói: “Không phải trường chúng ta có mấy chết sao? Hai cô gái chết hồi trước có quan hệ với cậu ta đấy. Tôi nói nghe này, trước kia bọn tôi không phát hiện thì ra cậu ta là người không đứng đắn. Mà không đứng đắn cũng được đi, còn gây chuyện lớn như thế! Người thì chết rồi, trong lòng cậu ta lo lắng, tối nào cũng gào khóc ầm ĩ, kêu là bỏ qua cho cậu ta, đỡ mờ! Hừ chết tôi rồi!”

Trình Văn Xuyên cười, vỗ vai người nọ, trêu chọc nói: “Cậu ta dày vò mấy anh như thế thì sao còn ở đây? Không sợ à?”

“Sợ chứ!” Người kia trợn trừng hai mắt: “Không sợ mới là lạ đó. Giờ trong trường có ai mà không sợ chứ?! Chết nhiều người như thế, không biết về sau sẽ đến lượt ai đây. Chờ hai tuần nữa, đến kỳ nghỉ lễ là tôi lập tức rời đi!”

Trình Văn Xuyên cười cười: “Anh nghĩ thoáng hơn đi. Đúng rồi, ba ngày nay Ngô Mạnh cứ kêu la suốt, thế buổi tối các anh có nghe được gì không?”

Người nọ nhìn Trình Văn Xuyên lấy làm lạ: “Nghe cái gì? Làm sao nghe được cái gì, cậu ấy không nói lớn.”

Nói xong cũng không để ý đến hai người nữa, trực tiếp đóng sập cửa nhốt hai người ở bên ngoài. Thiếu chút nữa mũi của Trình Văn Xuyên bị đụng trúng, mắt nhìn chăm chăm vào cửa: “Hắc, người này sao vậy nhỉ?”

Liên Thanh vỗ vai cậu: “Được rồi, chúng ta vào đi thôi.”

Lúc này chắc chắn bên trong có người, hai người cũng không khách khí nữa, trực tiếp đập cửa vào. Đụng vào cửa mới phát hiện thì ra là cửa không khóa, chỉ cần đẩy một cái là mở ra. Bên trong không hề có ánh nắng nào chiếu vào, rèm cửa sổ duy nhất để ánh mặt trời chiếu vào cũng đã kéo kín lại, đèn cũng không mở. Nếu như cửa không mở, trong này chắc chắn cũng tối thui tối mù.

Trình Văn Xuyên nhìn bên trong, không thấy đường đi, vừa đi vừa nhỏ giọng gọi: “Ngô Mạnh? Anh ở đâu? Ngô Mạnh?”

Trình Văn Xuyên không thấy được gì cả, chỉ có thể gọi Ngô Mạnh. Liên Thanh đứng ở cửa, chưa đi vào vội mà quan sát trên bức tường sát cửa để tìm công tắc mở đèn. Nháy mắt, bên trong sáng lên, ánh sáng bất ngờ xuất hiện trong bóng tối nên hơi lóa mắt, hai người bắt giác nhắm mắt lại.

Chờ đến khi hai người mở mắt ra, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hết hồn. Ký túc xá của trường bọn họ không tệ, dù sao cũng là trường danh tiếng, một phòng chỉ có bốn người ở, phòng cũng rất lớn, có phòng vệ sinh riêng, còn trang bị cả máy tính bàn. Nhưng mà trước mắt chỉ thấy bàn ghế xiêu vẹo, chất lỏng dưới đất không rõ là gì, giấy vệ sinh, sách vở rơi đầy đất, bừa bãi lộn xộn hết như một đồng rác.

Hai người cau mày nhìn. Liên Thanh giương mắt, thấy trên giường cạnh tường có một cục gì đó không lớn nhô lên, chắc hẳn là Ngô Mạnh. Hôm qua lúc bọn họ đến, chỗ này còn có hai người, giờ lại chỉ còn lại một mình cậu ta. Nghĩ lại vừa rồi nơi này thật an tĩnh, cậu có thể cảm nhận được cậu ta hoảng sợ đến mức nào. Bởi khi đó cậu cũng như thế, cho nên cậu biết cậu ta không thể chịu đựng nhiều hơn nữa.

Đi đến cạnh giường, cậu vỗ nhẹ nhẹ cái chăn, nhỏ giọng nói: “Ngô Mạnh, là chúng tôi đây, cậu ra đi, chúng tôi là người tốt, chúng tôi có thể giúp cậu.”

Trình Văn Xuyên cũng đi đến, đá văng đồng rác dưới chân: “Đúng vậy, chúng tôi đều biết chuyện của cậu, cậu ra đây nói rõ cho chúng tôi biết mọi chuyện đi, chúng tôi có thể giúp cậu.”

Hai người không muốn làm cho cậu ta sợ, quyết định trấn an cậu ta trước. Không ngờ nói hồi lâu mà Ngô Mạnh không hề có phản ứng gì. Tính khí Trình Văn Xuyên cũng không được tốt, không thương lượng với Liên Thanh kéo mạnh chăn của Ngô Mạnh ra: “Chúng tôi đến đây là muốn giúp cậu, cậu còn không ra, co ro ở bên trong thì làm được gì? Cậu cũng quá ngây thơ đấy!”

“A!!” Liên Thanh chợt đứng lên, hoảng sợ nhìn trên giường.

Tay Trình Văn Xuyên nắm chần cũng cứng ngắc, giật mình ngậy người tại chỗ. Bọn họ không ngờ mới hôm qua Ngô Mạnh còn nổi điên, hiện tại đã không còn thở, đôi mắt trũng to như muốn rớt ra ngoài, trong miệng còn có những sợi màu đen.

Liên Thanh lùi về phía sau hai bước, cơ thể đứng không vững. Những sợi màu đen kia không hề xa lạ với cậu, bởi nó giống hệt thứ mà Tạ Đình Ca kéo ra từ ngực cậu, chính là tóc!!

Ngô Mạnh cũng đã chết, lẳng lặng chết. Không ai biết là chết lúc nào, khi mọi người nghĩ là cậu ta chợt dạ hay chỉ ít là nổi điên thì cậu ta lại chết, chết trong ký túc xá...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-quy-quy-phu>